

ДЖОАН РОС МЕЖДУЗВЕЗДНА ЛЮБОВ

Част 1 от „Планинска крепост“

Превод от английски: Екатерина Георгиева, 1993

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Планетата Сарниа

Лунна дата: Гама 17,3

Нямаше връщане назад. Холокасетите от секретните правителствени архиви бяха проучени, маршрутът — планиран. След пет дълги слънчеви завъртания, прекарани в проектиране и конструиране на транспортно средство, сарнианският астрофизик и бъдещ интергалактически изследовател Брам Старбък се отправяше на път.

Пред затворените му клепачи затамбуваха светлини — червени, зелени, жълти и сини, като поток от вълни, който го заобикаляше и се разпръскваше във всички посоки. Сякаш стотици хиляди разярени нитрооси жилеха тялото му. Посредством вековната техника на медитацията, която Древните бяха донесли със себе си от планетата Янос в Единадесетия пласт, Старбък се съсредоточи върху мислите, насочващи съзнанието му към желаната цел — планетата Земя в галактиката Млечен път.

Бе избрал Земята, защото атмосферата и гравитацията ѝ бяха твърде близки до тези на Сарниа. Но имаше и още нещо. В паметта му бе ясно запечатана всяка подробност от интергалактическата екскурзия със семейния космически кораб, заедно с родителите и сестра му. Тогава бе още дете. Поводът бе четиристотингодишнината на родната страна на майка му. Макар че за сарнианците четиристотин години бяха само миг, американците, включително и майка му, ги смятаха за доста дълъг период.

Старбък бе избрал за цел на пътешествието си Калифорния. Все още ясно си спомняше хармонията и еkleктичната атмосфера на този южен щат на Северна Америка. Особено Венеция — в този град появата на чужденец сред изумително разнородната тълпа на местните жители нямаше да предизвика излишно любопитство.

Съществуваше още една причина да избере Земята за цел на пътуването си — абсолютно нелогична, твърде несарнианска, типично

човешка, емоционална причина. Старбък таеше надежда — еретично неразумна, абсолютно ирационална и поради това — диаметрално противоположна на който и да било аспект на сарнианската философия. В тайно кътче на сърцето си той вярваше, че ако успее да разбере планетата, която майка му, Рейчъл Валдериан бе напуснала, ала никога не бе забравила, щеше да разбере и себе си.

При подготовката за пътуването тя му бе разказала всичко, което успя да си спомни за Земята. За жалост, с изключение на онова единствено посещение, Рейчъл бе живяла откъсната от родната си планета повече от четиридесет години. Старбък се нуждаеше от по-подробна и актуална информация, отколкото неговата майка можеше да му даде.

Макар че по принцип това бе в нарушение на законите на конфедерацията, сарнианските правителствени чиновници бяха открили вратичка в интергалактическото законодателство и бяха инсталирали извън обсега на сензорите разузнавателни сателити, чиито маскировъчни устройства им позволяваха да обикалят незабелязано около Земята. Повече от сто слънчеви завъртания те предаваха видео- и аудиозаписи от тази планета. Десетки чиновнички, чието задължение бе да изпълняват рутинните задачи, патент на правителствената бюрокрация из цялата Вселена, прехвърляха данните на холокасети и ги картотекираха в правителствените архиви.

Джулиана, сестрата на Старбък, заемаше висок пост на правителствен ксеноантрополог и бе единствената жена-професор в Сарнианския научен институт. Отначало тя доста се съмняваше в теорията на Старбък, както и в мотивите му. Но тъй като не успя да го убеди да изостави опасния си план, Джулиана се предаде и, рискувайки кариерата си, му набави секретните правителствени чипове с данни, съдържащи много повече информация от холокартотеките, до които сарнианската Национална библиотека му бе разрешила достъп. Тази информация позволи на Старбък да научи езика и обичаите на областта, наречена Калифорния.

И сега, като прилагаше на практика все още непроверената си теория за молекулярната астропроекция, той смяташе да стане първият интергалактически пътник без космически кораб.

Джулиана седеше пред компютъра със сериозно изражение. Пръстите ѝ почукваха по контактната плочка и превръщаха сложните

математически алгоритми в образи. Светлорусата ѝ коса бе сплетена на плитка, завита над главата ѝ като корона. Бе облечена в прилепнала сребристосиня рокля. На гърдите си носеше знака на академик Пета степен. Външният ѝ вид — косата, класическата кройка на роклята, поведението ѝ — бе пресметнат да изразява студена съдържаност. И все пак в момента излъчваше аура от несарнианско вълнение, проблясваща като алфа-поле около нея.

Зад прозорците от прозрачен кварцит луната разпръскваше розова светлина над Сарния. Старбък и Джулиана наблюдаваха кехлибарения монитор, на който компютърът чертаеше зададения маршрут през милиарди километри и хиляди светлинни години. На екрана като ослепителни фойерверки проблясваха четириизмерни изображения на пламтящи или мъртви звезди — студени черни кълба материя. От експлодиращите им останки се раждаха нови светове. Завихрени галактики изхвърляха нагорещени газове във всички посоки сред блестящ звезден прах, заслепяващи огнени кълба и понесени с огромна скорост квазери. През хилядите светлинни години бяха разпръснати планети, приличащи на звезден прах. Материя и светлина биваха поглъщани понякога от ненаситни черни дупки и изчезваха от екрана, за да не се появят никога вече.

— Наближаваме Млечния път — каза Джулиана. На екрана се появи сияеща спирала от звездна светлина. Въздухът наоколо бе сякаш наелектризиран от развълнуваното очакване на брата и сестрата. През ума на Старбък мина мисълта да глътне един валдокс. Но сега не биваше да взема успокоителни таблетки, защото трябваше изцяло да се съсредоточи.

От светлинната маса се очертаха спирални ръкави, наподобяващи пумпала на някое земно дете. В съзнанието му проблесна щастлив спомен. Майка му бе купила тази фантастична червено-бяла играчка в някакво приказно царство, което земните хора необяснимо защо бяха нарекли Дисниленд. Той отново усети топлия поглед на майка си и опияняващия аромат, който винаги се носеше около нея. Тя приготвяше сама ароматното масло от маргаритите, които отглеждаше в оранжерията си. Същото ухание се носеше и от изсушените им листенца, които Рейчъл Валдериан бе поставила във всички стаи на дома им. Макар че никоя от майките на приятелите му не би се занимавала с нещо тъй лекомислено като отглеждането на

цветя, Старбък тайно го намираще за прекрасно. Всъщност никога не можеше да помисли за майка си, без пред погледа му да изникнат бели цветове.

Той се намръщи, припомняйки си как, когато се завърнаха на Сарниа, Хотек Вентуриан, зло и зеленокръвно сарнианско момче, бе грабнало пумпала му и го бе стъпкало с ботушите си от кожа на крокогатор.

Старбък бе научил, че всяко нещо има своята цена. Ейдитичната му памет, макар и твърде полезна, съхраняваше автоматично всички спомени в мозъка му, където оставаха завинаги в очакване да бъдат извадени на бял свят.

Старбък насочи вниманието си към екрана, изучавайки светещата орбита в един от спиралните ръкави. Дватама със сестра му се спогледаха. Величествено пламтящата звезда бе Слънцето, около което се въртеше Земята.

— Остана още малко — каза той.

Хубавото лице на Джулиана, приучено още от детството да изразява сдържаност, бе неузнаваемо променено. Обикновено гладкото ѝ чело бе смръщено, ясните ѝ кехлибарени очи — наследство от майка им — излъчваха необичайна загриженост.

— Все още има време да промениш решението си.

Старбък не отговори. Беше безсмислено. Макар че Джулиана не владееше сарнианската телепатия, тя не ѝ бе нужна, за да разбере мислите му. Във вените на сестра му също течеше земната кръв на майка им. Тя можеше да разбере неудържимото желание, което отдавна измъчваше Старбък.

Сега на монитора се виждаха всички планети. Плутон проблесна като ярко петънце и изчезна. Появиха се леденият Нептун с осемте си луни и облаци от метанов лед, синият Уран със спътниците близнаци Оберон и Титания. Сетне огромният бурен Юпитер, Сатурн с пръстена и Марс, чиято повърхност наподобяваше собствената му планета.

И накрая се появи тя. Земята.

Благодарение на познанията си, Старбък успя да разпознае континентите сред сините океани, блестящата белота на полярните ледени шапки, острите, покрити със сняг, върхове на Хималаите, Алпите, Андите и Скалистите планини. Той пое дълбоко дъх и се наклони напред, забелязал тънката сива ивица, която се виеше сред

Азиатския континент. Внезапно осъзна, че това е Великата Китайска стена. Припомни си как майка му бе разказвала, че тази огромна преграда е издигната от хората, за да попречи на нашествениците. Но тогава бе твърде малък, за да си представи образите на въоръжените страшни врагове. На Сарния от поколения цареше мир. Всъщност от последната война на планетата бяха изминали повече от шестстотин слънчеви завъртания.

Когато Старбък пристъпи в центъра на въображаемия кръг, пулсът му се ускори. Той склучи пръсти около компактният квантов акселератор. Бяха му необходими години упорита работа, за да успее да го смали до такива размери, че да се побира в човешка длан. В него бе вграден и миниатюрен вселенски езиков транслатор. Звуковият модул на устройството бе имплантиран в средното му ухо. Никой нормален космически пътешественик не би помислил да напусне Сарния без вселенския транслатор или холограмната си кредитна дискета.

Старбък концентрира цялата си енергия върху екстрасенсуалната сетивност, една от малкото генетични черти, които го свързваха с останалите сарнианци. За да може напълно да разбере хората, населяващи планетата на майка му, трябваше да изглежда като тях. Ако искаше да се разхожда, без да привлича вниманието към себе си, трябваше да се погрижи външният му вид да не се отличава от техния. Тъй като собствените му дрехи бяха създадени от тъкан, която не се срещаше на Земята, и кройката им бе в съответствие с модата на Сарния, налагаше се да си набави подходящо облекло. За тази цел имаше нужда от модел, извлечен от съзнанието на някой земен жител. За всеки сарнианец четенето на мисловни образи бе така естествено, както дишането. Старбък си представи, че усеща топлината на Слънцето върху тялото си, че чува прибоя на Тихия океан на брега на Венеция, Калифорния. Долови соления дъх на топлия летен вятър. От въртящото се синьо-зелено Земно кълбо до него достигнаха звуци. Пред очите му като на лазерен филм се понесоха образи, просветващи в бляскав призрачен лъч бяла светлина. Тъкмо бе успял да отдели мислите на една земна жена от останалите, когато изуменият глас на Джулиана прекъсна концентрацията му.

— Как така да сме сбъркали в изчисленията? — извика той, докато светлината все по-силно го притегляше. Усети в тялото си все

по-усилваща се пулсация в синхрон с проблясващите лъчи, които вече обхващаха целия спектър на дъгата. Старбък изчезваше. Дезинтегрираше се. Разтваряше се сред бляскава златиста светлина.

— И къде, в името на блажената Нирвана, се намира Касъл Маунтин, Мейн? — Това бяха последните думи, които той успя да изрече, преди да изчезне от лабораторията и планетата си.

*Островът Касъл Маунтин, щат Мейн
Седемнадесети януари*

Вече пет дни валеше сняг. Повече от петдесет сантиметра бяла покривка бе затрупала Касъл Маунтин. И ако прогнозите за времето се окажеха дори приблизително верни, щеше да натрупа поне още тридесет сантиметра, преди поредицата бури, наречена Канадски експрес, да отmine.

Макар че бе израснала на изолирания остров край скалистия бряг на Мейн, през шестте години, прекарани в Южна Калифорния, Черити бе успяла да забрави колко студена бе зимата в нейния щат. Тя си наля кафе в нащърбената чаша и потъна в коженото кресло. Вдигна крака върху очуканото старо писалище, което, както и креслото, някога бе принадлежало на баща ѝ. Загледа сипещия се навън сняг.

Тя си напомни, че вечното слънце на Калифорния ѝ бе омръзнало. Носталгичното желание отново да види смяната на сезоните бе една от причините да напусне полицията във Венеция, щата Калифорния, и да окачи полицейската значка на баща си тук, в Касъл Маунтин. Черити се надяваше, че снегът ще спре поне за малко, за да успее да се прибере вкъщи. Отпусна глава на облегалката на креслото, затвори очи и се остави на полета на фантазията си. Представи си, че отново е на плажа във Венеция, просната на затопления от слънцето пясък пред взетото под наем бунгало, че вместо тежката тъмносиня зимна полицейска униформа, която носеше в момента, е само по жълт бански — по-изрязан, отколкото в действителност би посмяла да сложи, и че мъж, красив като филмова звезда, облечен само по бели шорти за тенис, маже тялото ѝ с плажно масло...

Тя въздъхна, представяйки си как силните му умели ръце се плъзгат по раменете и гърба ѝ, по меката кожа от вътрешната страна на

бедрата и разливат по тялото ѝ чувствена топлина. Той я преобръща по гръб... На челото пада кичур руса коса...

Не. Не руса, поправи се тя. Стив беше рус. А ако имаше някой, когото не искаше да вижда в мечтите си, то това определено бе бившият ѝ съпруг.

Трябва да бъде тъмнокос, реши Черити. Мъжът на мечтите ѝ щеше да има коса, черна като нощта. Очите му също щяха да бъдат тъмни, с цвят на обсидиан, само че по-меки. Носът му нямаше да е чип, като на Стив, а прав като на гръцка скулптура. Устните щяха да бъдат пълни, но твърдо очертани и на тях винаги щеше да грее усмивка — само за нея. Тя се съсредоточи върху тези изкусителни устни, преди да премине надолу към твърдата му челюст, и отново се потопи във фантазиите си. Опиваше се от тропическия аромат на кокосовото масло, което загорените му ръце втриваха в кожата ѝ. Чуваше шума на прибоя, нежната въздишка на соления летен бриз, звъна на камбани...

Камбани ли?

Рязко върната към реалността, Черити свали краката си от бюрото и вдигна слушалката.

— Полицейски участък. О, здравей, Дилън. — Тя се усмихна, познала гласа на брат си. — Само да си посмял да ми кажеш, че няма да дойдеш за вечеря! Не и при положение че така съм се старала да приготвя любимото ти ястие, задушното на баба Прескот. — Разсмя се при престорената паника на брат ѝ. — Ако искаш да знаеш, взех рецептата от Фейт.

От трите дъщери на семейство Прескот, най-голямата сестра на Черити бе родена домакиня. За разлика от Черити.

— Тя обеща, че рецептата не може да се обърка. Няма защо да се притесняваш, че ще свършиш в болницата. Но щом не си звъннал, за да отложиш вечерята, тогава за какво? Да не е станала още някоя експлозия във „фабриката за мозъци“?

Дилън Прескот прекарваше по-голямата част от времето си в отдалечената лаборатория сред горите на острова. След като се запозна с няколко от колегите на талантливия си брат, също така способни, но ужасно смахнати, Черити бе престанала да разпитва какво правят там.

Когато Дилън обясни причината за позвъняването си, усмивката ѝ угасна.

— Не, не съм чула нищо. Ти си първият, който се обажда, откакто господин Маккарти позвъни, за да се оплаче, че снегоринът на Джон Дей е блокирал алеята пред къщата му. — Тя се наведе напред и включи скенера, настроен на честотата на полицейските радиопредавания. Сред шума от статично електричество успя да различи многобройни гласове, които говореха за нещо странно, появило се в небето над острова Касъл Маунтин.

— Ако някой от твоите откачалки е изстрелял пак експериментална ракета, без да предупреди, тогава...

От другия край на жицата се посипаха разгорещени отрицания.

— Добре, вярвам ти. Може би е било просто северно сияние. Малко е късно за сезона, но метеорологът по четвърти канал съобщи, че е заради слънчевите изригвания. В края на краищата, ти ми каза, че те причиняват хаоса в радио- и телевизионните предавания. И макар че много ми се иска някоя летяща чиния да се приземи на градския площад, не мисля, че е възможно. — И двамата се засмяха. Но Черити забеляза, че смехът на брат ѝ не е искрен като нейния. — Е, каквото и да е било, без съмнение има някакво разумно обяснение. — След като го накара да обещае, че ще кара внимателно по пътя до къщата ѝ, тя затвори телефона. Но едва бе окачила слушалката, когато той отново иззвъня.

След това отново...

Един час по-късно, след като бе разговаряла с поне сто и четиридесет от жителите на Касъл Маунтин, тя не знаеше какво да мисли. Всички, от кмета до Агнес Адаме, работеща от четиридесет и пет години в градската библиотека, твърдяха, че на острова са се приземили извънземни. Описанията на космическия кораб варираха от блестящо синьо сияние до бяла светлина с формата на пура или сребрист кораб, приличащ на чиния.

Джони Кели, репортер в местния седмичник „Касъл Маунтин Янки Обзървър“ заяви, че е видял група хора, високи по три метра и облечени в нещо като фолио, да се разхождат по Мейн Стрийт. Седемдесет и девет годишният Скот Макинтайър, който обслужваше бензиностранцията на Мейпъл Драйв преди още Черити да се роди, съобщи, че малки зелени човечета с по едно блестящо око в средата на челото бяха изкопали дупка на футболното игрище на местната гимназия.

А истеричната Милдред О'Конър, собственичка на салона за красота „Милдред“, бе уверена, че е видяла нещо прозрачно и подобно на дим да влиза в комина на съседа ѝ.

— Не мислите ли, че е възможно просто да сте видели как пушекът излиза от комина? — меко попита Черити и се усмихна на последвалата словесна тирада от другия край на жицата. — Не се притеснявайте — каза тя, когато козметичката се извини, че я е обезпокоила. — Нали затова съм тук.

„Сигурно е пълнолуние — реши Черити, след като телефонът бе замлъкнал от двадесет минути. — А може да се дължи и на слънчевите изригвания и бурята. Пет дни, принудително прекарани вкъщи, могат да накарат всекиго да полудее“.

Тя мислено си напомни да попита Дилън дали при някакви обстоятелства изригванията могат да предизвикат масови халюцинации. Сетне нахлузи ръкавиците, облече подплатеното с овчи кожи палто, превключи телефона така, че да звъни в дома ѝ, и тръгна през снега към своя джип чероки.

Бе студено като в ледените равнини на Алгор.

С вкочанени ръце Брам Старбък разтри голите си гърди в опит да накара смръзналата кръв да се раздвижи по вените. Каквото и да се бе случило, явно бе изчислил погрешно координатите. Ако това наистина бе Венеция в щата Калифорния, някой в службата по архивите сигурно му бе изиграл истинска Плутонианска шега, като бе сменил холокасетите. На всичко отгоре, по някаква необяснима причина, Старбък се бе оказал облечен само по чифт къси бели шорти, които съвсем не можеха да покрият гърдите, ръцете и по-голямата част от краката му.

В името на Хадеан, противно на всякаква логика, напук на годините, прекарани в планиране на мисията му, той явно сериозно бе сгрешил. Знаеше, че цялото научно общество на Сарния го смята за луд, задето бе дръзнал да си зададе въпроса защо космическите ракети да са единственият мост между слънчевите системи. Защо технологията, а не физиката да даде окончателната формула на междузвездните пътувания?

На провеждащата се всяка година конференция на интерпланетарните астрофизици той бе изтъкнал, че всеки сарнианец от първо ниво е способен да изпраща мисли на хиляди километри разстояние. На четвърто ниво средният сарнианец можеше да трансформира същите мисли в триизмерна холографска форма. А когато достигнеше осмото ниво на зрялост, бе способен да осъществява телекинеза и така да се придвижва без усилие по цялата планета. Тогава защо да е невъзможно, подпомаган от джобно устройство за ускоряване на антимаateria, да пътува през галактиките като астрално тяло? Защо да е невероятно атомите, съставляващи тялото на Брам Старбък, да бъдат дезинтегрирани, пренесени през космоса — съгласно теорията на квантовата електродинамика — и когато достигнат местоназначението си, да бъдат отново събрани?

Въпреки непрестанното противопоставяне, отначало от Научното общество, а после от самия Управителен съвет на Сарния, Старбък не се отказа от теорията си. Той прояви твърдо упорство и решителност, смятани за необичайни във вековното общество на интелектуалци, и се захвана с работа. Това непристойно поведение стана причина за уволнението му от извоюваната с труд длъжност председател на Космическия съвет. Макар че този развой на събитията не го изненада, Старбък не бе очаквал неговите наставници — същите учени, които някога го бяха обявили за един от най-способните мъже на планетата — да започнат да го отбягват.

Обаче стана точно така.

След публикуването на монографията му, в която задаваше въпроса защо законите на физиката да не могат да се преразгледат, ако не съответстват на нуждите на хората, плъзнаха слухове. Говореше се, че в рода му са се проявили гените на някой джанурски воин от понисша каста. И без това в рода му вече бе направен компромис чрез брака на Ксантус Валдериан с жена от Земята. Старбък бе свикнал да изтъкват наследствеността му в негова вреда. През целия си живот, първо като студент, сетне като преподавател в Научния институт, се бе трудил извънредно усилено, за да докаже, че е истински сарнианец. Но, макар че винаги се бе старал да не се отличава от сънародниците си, неведнъж в тридесетгодишния си живот се бе въздържал да отрича човешкото си наследство. Това би означавало да отрече и майка си. А

тъй като всяко сарнианско дете бе възпитавано да почита родителите си, такова поведение би било напълно лишено от логика. Освен това, той инстинктивно усещаше, че подобно отрицание би го наранило.

И все пак мълвата петнеше името на семейството му и застрашаваше и без това нестабилното положение на сестра му в Института. Макар че Старбък не го беше грижа какво мислеха за него, се гневеше срещу онези, които не можеха да намерят по-добър начин да запълват времето си, освен да порицават Джулиана заради поведението на брат й.

Като ругаеше ожесточено и призоваваше имената на древните забравени феодални богове, отдавна заличени от официалния сарниански календар, Старбък си проправяше път през навяващия сняг. Зъбите му тракаха. Почти голото му тяло се вледеняваше.

Понякога той наистина се чувстваше един от тях и почти желаше да бе послушал съвета на родителите си и да бе останал учен от дванадесето ниво. Такива бяха баща му, дядо му и всички техни предци, та чак до Флавиан Валдериан — един от истинските Древни.

„Но сега е вече твърде късно“ — мърмореше си Старбък, като се чудеше колко още ще издържи в тези сурови условия. Тъй като бе избрал Калифорния за цел на пътуването си, не бе обърнал внимание на начините, по които земните хора се пригаждаха към по-суровите климатични области на планетата. Това бе твърде недалновидно, неразумно и безотговорно, а на всичко отгоре и потенциално опасно.

Освен това бе неоспоримо човешко.

Дълбоко вкоренената упоритост, причинила му толкова неприятности на родната планета, сега му помагаше, подтиквайки краката му да вървят напред. Той премина нещо, което, както предположи, през по-топлите сезони се превръщаше в поток. Но сега представляваше гладка и блестяща ивица лед. Спомни си, че на Земята водата замръзва при нула градуса. Нямахше нужда от термоскан, за да разбере, че мразовитият зимен въздух бе много по-студен. За нещастие, тялото му — като това на земната му майка — се състоеше от седем десети вода. Означаваше ли това, че той щеше да приключи живота си кристализирал, замръзнал на място като този поток?

Не! Съдбата му не биваше да е такава! Дъхът, с усилие излизащ от дробовете, трептеше пред него като бял призрак и замръзваше по лицето му. Последната му мисъл, докато най-напред крайниците, а

след това и мозъкът му замръзваха, бе, че не трябва да умира, преди да е доказал верността на теорията си...

ВТОРА ГЛАВА

Снегът се натрупваше върху предното стъкло толкова бързо, че чистачките едва успяваха да го отстранят. Вятърът навяваше преспи. Настъпваше здрач, онова време между деня и нощта, когато светът се обагреше в тъмновиолетово.

Черити, приведена над кормилото, с усилие се взираше през трепкащата бяла завеса. Изведнъж съзря нещо по средата на пътя. Рязко натисна спирачки и черокито се плъзна встрани, като мина на сантиметри от покрития със сняг предмет. С разтуптяно сърце тя изскочи от джипа и се втурна натам. Сега видя, че е човек. Беше в безсъзнание и почти гол. Докато се питаше как се е озовал сред пустошта само по бели шорти, тя опипа пулса му. С тревога установи, че е едва доловим.

— Хей!

Черити прокара ръце по тялото му, като проверяваше за счупени кости. След това прегледа ръцете и краката му за измръзвания. Не откри нищо. Започна бързо да разтрива ръцете, лицето и изпънатите му крака. Ледени кристалчета покриваха тъмните му коси и мигли. Макар че ѝ се струваше твърде познат, не можеше да си спомни къде го е виждала. Тя притисна ръцете си в ръкавици към мургавите му гърди и устните си към неговите, за да му направи изкуствено дишане.

Най-напред Старбък усети сладката топлина на устните ѝ. След това — твърдия ритмичен натиск върху гърдите си.

— Браво! — извика Черити, когато гърдите му започнаха сами да се издигат и спускат. — Успя! Вече дишаш сам. Хайде, не се предавай, продължавай!

Старбък надникна в мислите ѝ и видя, че е изплашена. Нима можеше да бъде така разтревожена за някого, когото не познаваше? Заслужаваше си да помисли върху това по-късно, когато се изтръгнеше от тъмната бездна на смъртта. С нарастващо удивление Старбък установи, че е упорита също като него. Тя продължаваше болезнено и

ритмично да натиска гърдите му, като крещеше нещо през цялото време.

Дишането на непознатия бе повърхностно, но равномерно. Черити постави ухо на гърдите му и с облекчение чу окуражаващо силните удари на сърцето.

— Не съм в състояние да те вдигна сама. А не бих могла да те оставя тук да замръзнеш до смърт. Трябва да ми помогнеш.

Той отвори очи и срещна погледа ѝ.

— Да ти помогна?

Тъй като майка му дълго не бе говорила своя език, Старбък трябваше да учи земния диалект от аудио дискетите на Джулиана. Надяваше се, че акцентът му не е необичаен за мястото, където бе попаднал. С облекчение установи, че земната жителка не забеляза нищо особено в произношението му.

— Трябва да те кача в джипа. — Гласът ѝ бе много по-мелодичен от компютъризираните тембри, с които бе работил. — Как мислиш, дали ще успееш да станеш?

— Разбира се.

Макар че беше напуснал Сарния, Старбък нямаше намерение да изостави прастарата научна догма, че жените са по-крехкият пол. Това, че тази земна жена го бе открила полумъртъв, бе само по себе си твърде неприятно. Но да продължава да проявява слабост пред същество от женски пол бе срам, който не би преживял. Той се освободи от ръцете ѝ и с внезапен прилив на енергия се изправи. Зави му се свят, а краката му се подкосяха. Черити го прихвана, за да не падне.

— Така е, като опитваш да се правиш на супермен — промърмори тя и го прихвана през кръста, за да го подкрепи. — Дишай дълбоко.

В зашеметеното съзнание на Старбък изплува мисълта, че тя е изненадващо силна за крехкото си телосложение — едва достигаше рамото му.

— По-добре ли си вече?

Той вдиша дълбоко няколко пъти. Това помогна и съзнанието му незабавно се проясни, сякаш бе вдишал чист паракислород.

— Да, благодаря — отвърна ѝ с официалната учтивост, вкоренена у него още от люлката.

— Сам ли си? — огледа се Черити.

— Да. — Той се запита какво ли щеше да каже тя, ако ѝ бе обяснил колко сам е всъщност.

— Трепериш много силно. — Очите ѝ бяха изпълнени със загриженост. — Трябва да се стоплиш. След това ще ми разкажеш какво се е случило.

Наземната ѝ машина изглеждаше по-стар модел от тези на архивните холокасети. Треперещ, Старбък тръгна към машината, като се чудеше дали, преминавайки през пространството, някак не се бе пренесъл назад във времето. Но не знаеше как да я попита, без да събуди любопитството ѝ допълнително. Реши, че по-късно ще разбере.

— За щастие в джипа винаги има одеяла — каза тя изненадващо весело, като се имаше предвид положението.

Той се покатери в машината и се отпусна безсилно, докато тя увиваше дебелото одеяло около премръзналото му тяло. Главата му тежеше сякаш тон, ръцете и краката му бяха вкочанени, а останалата част от тялото бе необяснимо скована. Запита се как ли се справят земните хора с техните примитивни тела при тези сурови условия.

— Готово. — Черити го бе увила, сякаш беше дете. Тя затвори вратата и се покатери на шофьорското място. — Как се казваш?

— Старбък... — Пред замъгления му поглед закръжиха блестящи звездички, които напразно се опита да прогони, като стисна очи. — Брам... Старбък. — След това се отпусна сред пулсиращия мрак.

— О, по дяволите! — изруга Черити, когато той се свлече на седалката и главата му се озова в скута ѝ. Тя се пресегна за микрофона на радиостанцията и натисна някакъв бутон. — Касъл Маунтин вика евакуационна станция „Орел“. Чуваш ли ме, „Орел“?

Чу се прашене и след това:

— Да, чувам те, Касъл Маунтин.

— Имам пациент за теб.

— Спешно ли е?

— Да. Измръзване, възможно преохлаждане. Мъж, висок около метър и осемдесет, и тежък към осемдесет килограма. Възраст — тридесетина години. Намерих го в снега.

— Как са жизнените му характеристики?

— Пулсът му е непостоянен, но сърцето бие доста силно.

— В съзнание ли е?

— Когато го открих преди няколко минути, не беше. След това се свести, но сега отново припадна.

— Някакви травми? Счупвания или нещо друго?

— Не мога да преценя.

— Има ли измръзвания?

— Не успях да откроя. Но аз съм минавала само фелдшерски курс. Човекът трябва да бъде прегледан от лекар. А доктор Меримън е в Бангор при дъщеря си.

— Да, чух, че имала бебе. Момче или момиче?

— Момче, тежко четири килограма и двеста. Само че какво ще стане с моя пациент?

— Съжалявам, Касъл Маунтин — проговори сред прашене безпътният глас, — но не можем да дойдем.

— Какво?!

— Навън бушува снежна виелица. Не мога да изпратя хеликоптер, докато времето не се изясни, Черити.

— Зная. — Тя въздъхна и яростно изгледа трупация сняг, който все повече я потискаше. — Обаче какво да правя с него? Проклетият ферибот не върви заради ледовете!

— Закарай го някъде на сухо и топло и го завий, за да не губи допълнително телесна топлина.

— Вече го направих. В момента е в джипа, завит с одеяло, а парното работи с пълна мощност.

— Виждаш ли? Изобщо нямаш нужда от мен.

— Мак... — предупредително поде тя. Нима той си въобразяваше, че само защото бе приятел на баща ѝ, имаше право да я занася?

— Съжалявам, Черити. Трябва само да стои на топло. Тъй като не можеш да го държиш цяла нощ в джипа, по-добре го закарай в затвора. Или у вас.

Домът ѝ беше по-близо.

— И после?

— В Калифорния не са ли те учили какво се прави при измръзване?

— Минавахме го в Полицейската академия, но на плажа няма особена нужда от подобни познания — оправда се тя. — Искаш ли да

си сравним бележките по оказване на първа помощ при слънчев удар, изгаряния или удавяне?

— Днес си в отвратително настроение, Черити Прескот.

— Ти също нямаше да си по-добре, ако денят ти беше като моя — процеди тя.

— Да. Чух за малките зелени човечета.

— Няма никакви зелени човечета! И ако нямаш нищо против, бих искала да тръгвам за вкъщи.

— Добре. Ако се събуди и е в състояние да преглъща, дай му за пиене нещо топло и безалкохолно.

— Не може ли коняк?

— Това го има само във филмите — сухо отвърна той. — В действителност не се постъпва така.

— Някой трябва да го каже на санбернарите, които кръстосват Алпите с буренца ром на врата. Добре, ще му дам чай. А какво да правя след това?

— Вече ти казах, завий го добре. Недей да се опитваш да гориш кожата му с термофори или бутилки с гореща вода. Не го оставяй сам и непрекъснато проверявай жизнените му показатели. Засега това е всичко.

— Добре. Мисля, че ще се справя.

— Между другото, кой е той?

— Макар че ми изглежда познат, не мога да си спомня. Очевидно не е от острова.

— Добре, дръж ме в течение на състоянието му. Ако тази проклета буря изобщо някога свърши и все още се нуждаеш от помощта ни, ще дойда в Касъл Маунтин лично.

— Благодаря, Мак.

— О, и още нещо. Нали са те учили в Полицейската академия как да оказваш първа помощ?

— Да, но...

— Добре. Измервай редовно температурата му, Черити. Защото, ако спадне под двадесет и пет градуса, сърцето спира, а след това настъпва смърт.

— Не се безпокой, Мак. Не съм положила толкова усилия за спасяването му само за да умре в ръцете ми.

— Да, ти си добро момиче, Черити. Баща ти щеше да се гордее с теб.

Мак ѝ бе казал същите думи, когато тя, едва седемгодишна, за първи път бе сложила сама стръв на въдицата си.

— Желая ти късмет, Черити.

Тя отпусна бутона на радиостанцията и изгледа пациента си.

— Добре, негоднико. Хайде да тръгваме към къщи. И само ако се опиташ да получиш сърдечен пристъп, заклевам се, че ще те заключа в мазето и ще изхвърля ключа! — Избута го от скута си. Старбък се размърда и с усилие успя да отвори очи.

— В мазето ли?

— О, значи си в съзнание. — Облекчението ѝ бе съвсем осезаемо и Старбък помисли, че ако се пресегне, ще го докосне. — Не се безпокой. Ще те откарам къщи. Ще се оправяш. — Окуражително го потупа по ръката. След това включи на скорост и подкара джипа.

— Колко далеч е домът ти? — попита Старбък, докато проверяваше дали акселераторът, който бе пъхнал в джоба на шортите си при приземяването, е още тук. От вътрешността му заструи топлина.

— Само още пет километра. След петнадесет-двадесет минути ще пристигнем. Не смей да карам по-бързо, защото пътят е заледен.

Двадесет минути за пет километра! Той поклати глава в безмълвно неразбиране. Всеки поне малко уважаващ себе си сарнианец от осмо ниво би могъл да вземе това разстояние за по-малко от половин зилисекунда.

Старбък си напомни, че бе дошъл на Земята, за да се учи, а не да критикува. В края на краищата, на тази планета имаше едно нещо, превъзхождащо всичко на Сарния. Това бе чудният аромат, който се излъчваше от жената. Ако всички земни жители ухаеха като нея, това със сигурност би компенсирало много от недостатъците на планетата. Докато разсъждаваше върху тази любопитна мисъл, той отново загуби съзнание...

За облекчение на Черити Старбък дойде в съзнание съвсем навреме, за да успеят да влязат в къщата. За нейна изненада той почти подскочи, когато една оранжева топка застана внезапно на вратата и измяука настоятелно.

— О, не се плаши. Това е Спенсър.

— Спенсър?

— Котаракът ми. Нарекох го на името на детектива от романите на Паркър — обясни тя, съзряла недоумението в погледа му. — Съжалявам, че те изплаши. Той просто ми напомня, че вечерята му закъснява. — Пресегна се и погали котарака, който измърка. Звукът напомни на Старбък малък мотор.

— Имай малко търпение — заувещава Черити котарака. — Казват, че това е добродетел.

— Ти притежаваш това същество? — невярващо попита Старбък, опитвайки да си припомни последния път, когато бе виждал животно в нечия къща. Не успя.

— Очевидно не знаеш много неща за котките — отвърна Черити. — Основното е, че ти не можеш да ги притежаваш. Те притежават теб.

Старбък хвърляше недоверчиви погледи към животното, като се стараеше да не проявява страх. Досети се, че то трябва да е домашният любимец на жената. На Сарниа домашните любимци се смятаха за излишни и досадни и бяха изчезнали още преди няколкостотин слънчеви завъртания.

Останал без сили и послушен като котенце, той й позволи да го отведе в леглото, преди отново да припадне.

Някога този дом бе на родителите й. Тя и Дилън бяха родени тук. Сега уютната къща, както и голямото старинно легло, принадлежаха на нея. В редките случаи, когато брат й не бе в лабораторията, спеше горе, в мансардната стая.

Оскъдното облекло на госта й бе почти изсъхнало. Черити реши да не го разсъблича напълно. Тя натрупа върху него всички юргани, които успя да намери. Сетне запали огън в камината, намери термометър и успя да го пъкне между устните на непознатия. След три напрегнати минути с облекчение видя, че температурата му е около тридесет и пет градуса.

След като се увери, че той няма да умре през следващите две минути, Черити свали палтото си, върна се в кухнята и даде храна на котарака. Спенсър замърка щастливо, демонстрирайки абсолютното си задоволство от пилешките дробчета.

Като свърши тази работа, тя отиде в хола и отвори бюфета, където миналата Коледа брат й бе оставил бутилка коняк. Червената

лампица на телефонния секретар, поставен на масичката до бюфета, светеше.

Инстинктивно се досети кой се е обадил, превъртя лентата и изслуша съобщението, докато сваляше служебния си револвер и вадеше коняка.

— Здравсти, сестричке — прозвуча дълбокият глас на Дилън. — Зная, че ще ме убиеш, обаче мисля, че открих нещо във връзка с теорията ми за квантовия скок. Налага се да остана в лабораторията, за да изпробвам една програма. Какво ще кажеш вместо днес за вечеря да дойда утре на закуска? Ще взема кифли със сладко от боровинки и франзели и ще дойда към девет. Наистина съжалявам, но мисля, че най-после съм на прав път. Обещавам, че ще посветя Нобеловата си награда на теб. Спокойни сънища, малката ми. И не позволявай на зелените човечета да те ухапят!

— Много хубаво, Дилън — промърмори Черити. — Направо страхотно! — Тръгна към спалнята, понесла бутилката коняк и една овална чаша. — Може би ти нямаш нужда от коняк — каза тя на припадналия в леглото ѝ мъж, — но аз определено имам.

Тя сипа два пръста в чашата, сетне размисли и наля още малко. Отиде в банята и смени униформата си с широк вълнен пуловер и джинси. Сетне придърпа до леглото люлеещия се стол, който дядо ѝ Прескот бе направил по случай раждането на сестра ѝ Фейт. Бавно полюлявайки се в него, отпи от коняка. Спенсър, който бе привършил вечерята си, влезе в спалнята, скочи на леглото с котешка грация, настани се до непознатия и се приготви за сън.

Бдението ѝ бе възнаградено. Към средата на дългата тежка нощ температурата на непознатия се покачи до нормалната, дишането стана дълбоко и равномерно. Тя притисна пръсти към мургавата му шия и усети под тях силното пулсиране на кръвта.

— Май ще се оправяш — заяви Черити и докосна челото му, както правеше вече часове наред. — Определено ще се оправяш.

Тя се протегна, разкърши кръста си, а после отново се отпусна в люлеещия се стол. Внезапно се почувства изтощена. Очите ѝ се затваряха...

Нямаше представа колко е спала, но когато внезапно се събуди, още бе тъмно. Погледна към мъжа. Все още беше в безсъзнание. Застана край него с ръка на челото му. Изведнъж, противно на всякаква

логика, си помисли, че чува шум в съседната стая. Тя застина абсолютно неподвижно, пое дълбоко дъх и се концентрира.

Нищо. След това долови тихо познато прищракване, сякаш някой бе изключил портативния компютър на брат й.

— Дилън? — Гласът й, малко по-висок от шепот, прозвуча като вик в смълчаната къща. Пациентът й промърмори нещо нечленоразделно и се преобърна. Явно бълнуваше.

— Дилън — повтори тя, — ти ли си? — По кожата й пропълъзя тревожна тръпка. Видът на Спенсър, който внезапно наежи гръб и вирна високо опашката си, настръхнала като четка, съвсем не я успокои. Котаракът изсъска.

Като дишаше тежко, Черити прекоси стаята и много тихо и внимателно излезе в антрето. В къщата бе тъмно и тихо като в гроб.

— По дяволите, Дилън! — каза тя и щракна ключа на лампата в гостната. Помещението обаче остана тъмно. — Не е никак смешно.

Черити внимателно прекоси стаята и намери чекмеджето, където държеше фенерчето. Батериите му бяха изтощени и светеше слабо. Зашари с лъча из гостната, но не видя никого. Спенсър се мотаеше из краката й и нервно размахваше настръхналата си опашка. Тя стигна до старото писалище и постави ръка на монитора на компютъра. Беше топъл. Това, разбира се, беше абсурдно. Очевидно тя бе сама в къщата, ако не се броеше пациентът й. Но той не бе помръднал.

— И ти откачаш като всички останали в града — промърмори си тя. Навярно след малко щяха да й се привидят малки зелени човечета, опустошаващи хладилника й.

И все пак, опитът я бе научил да не пренебрегва интуицията си. Взе револвера, който бе оставила на масата до вратата, и се зае внимателно да проверява вратите и прозорците.

В далечните кътчета на съзнанието на Старбък проблясваха образи. В тъмнината витаеше нещо, страховито и опасно като джанурска пещерна пепелянка. „Тя е в опасност — предупреждаваше някакъв далечен глас, — трябва да я спасиш!“

Но кого? И от какво? Старбък се мятеше, борейки се с мъглата в съзнанието си. Опита да повдигне клепачи, но с отчаяние откри, че са станали тежки като камък.

— Трябва да я спася... — бълнуваше той. — Опасност!

Ръцете му се свиха в юмруци. Със силен стон опита да се освободи от оковите, които сякаш го бяха приковали към леглото. Но усилието му струваше твърде много и той отново се отпусна в тъмната мъгла...

Резето на входната врата бе залостено, точно както го бе оставила. Черити провери задната врата, както и прозорците. Всичките бяха затворени. Къщата бе здраво заключена. Ако вътре наистина имаше някой, трябваше да се е спуснал през комина. Тъй като огънят бе изгаснал, това наистина бе възможно. Но в никакъв случай не бе възможно да се излезе обратно по този начин. Освен ако този някой не беше Човекът-паяк или дядо Коледа.

А внезапното прекъсване на тока бе нещо обичайно на острова по време на буря. Затова Дилън бе изобретил самозареждащ се генератор, който захранваше компютъра.

Очевидно единственият разумен отговор бе, че въображението просто ѝ бе изиграло номер. Тя си напомни сутринта отново да попита Дилън за слънчевите изригвания. Сетне се върна в спалнята. Спенсър я последва, скочи на леглото и се намести, като изсъска за последен път.

Нещо се бе случило.

Къщата ѝ, винаги така приятно уютна, внезапно ѝ се стори странно чужда. Черити нервно се полюляваше на стола с револвера в скута си. Безпокойството ѝ растеше...

ТРЕТА ГЛАВА

Черити дълго остана нащрек, изпълнена със смесица от усещане за надвиснала заплаха, необичайна тревога и лоши предчувствия. Без да откъсва поглед от мъжа, проснат на леглото ѝ, отново и отново се убеждаваше, че всичко е плод на въображението ѝ.

Постепенно умората от изпълнения със събития ден надделя и клепачите ѝ започнаха да натежават. Но люлеещият се стол, макар и удобен за седене, не бе предназначен за спане. Тя взе един от юрганите на своя пациент и опита да легне край леглото на чамовия под. Тънката рогозка и юрганът обаче се оказаха недостатъчни, за да я предпазят от студения под. В другата стая имаше диван. Ала Джо Макгрегър я бе предупредил да не оставя пациента си сам. А и макар че не искаше да си го признае, нещо в гостната я плашеше.

За Бога, това си беше нейното легло. Освен това нали не бе по прозрачна нощница! Пък и мъжът беше в безсъзнание. Какво би могъл да ѝ стори?

Дори да се опиташе да направи нещо, в края на краищата, тя беше полицай, при това бе получила отличие за нелегалната си дейност сред престъпния свят. Щом можеше да се справя с негодниците в големия град, със сигурност щеше да бъде в безопасност до този припаднал мъж.

Черити се уви плътно с майчиния юрган и, преди да промени решението си, избута котарака настрани и легна до непознатия. Заспа в момента, в който главата ѝ докосна възглавницата...

Старбък сънуваше розови сънища. Намираше се някъде в Станса Пет, на една от най-гостоприемните ѝ планети, може би Венеитан, и лежеше в легло от ароматни цветя.

В обятията му бе притисната някаква жена — топла и мека. Устните ѝ докосваха шията му. Късо подстриганата ѝ коса бе с цвета на сарнианската луна, проблясваща с медно-бронзов оттенък. Той притисна буза към блестящите ароматни кичури, копринено меки като тъкан от влакната на млечно растение.

Бе изминало дълго време, откакто не бе докосвал жена. Заради работата върху квантовия акселератор нямаше никакво време за удоволствия. Той плъзна ръка под туниката ѝ и бавно прокара пръсти по фините очертания на гръбнака и бе възнаграден от нежната ѝ обещаваща въздишка. Халдон сигурно бе помътил разума му, за да пропусне такова блаженство.

В края на краищата, това е въпрос на избор, каза си той, като се наслаждаваше на усещането на топлата ѝ плът под дланта си. Или, както Села непрестанно изтъкваше, въпрос на приложение на рационалното разпределение на времето. Тя бе известна из цялата галактика със семинарите си на тази тема. Беше експерт по разписания и организиране на дневни програми — както между впрочем и на целия си живот — в поредици от времеви блокове с цветни кодове, които непрестанно просветваха и бръмчаха в миникомпютъра на китката ѝ. Божествена Валхала, как мразеше той този компютър! Особено когато желаше да остане още малко с неговата притежателка, а проклетата машинка неумолимо отброяваше минутите на тяхното удоволствие.

Все пак, в интерес на истината, Села действително успяваше да побере неизброимо множество дейности в едно-единствено слънчево завъртане. Може би бе редно Старбък да признае, че критиките ѝ към него бяха основателни, и да я помоли да организира и неговото време. Ако това щеше да им позволи да бъдат заедно по-дълго време, както сега, струваше си да изтърпи пренебрежителните ѝ забележки.

С готовност забрави как Села хладнокръвно бе разтрогнала техния брачен обет, когато бе загубил престижния си пост в института. Той се закле да обърне нова страница в отношенията им и я притегли към себе си. Притисна устни към слепоочието и дишането ѝ стана неравномерно.

— Ах — въздъхна той, — толкова си мека и топла!

Продължи да я милва, като се наслаждаваше на тихите звуци на удоволствие, несъответстващи на обичайната неприязън на брачната му избраница към физическия контакт.

— Искам да се любя с теб, Села! Желая те!

Ръката му се плъзна към гърдите ѝ. Внезапно сънят избледня. Гърдата ѝ — покрита само с някаква мека материя, напомняща мрежите, тъкани от паяците на Центуриан, така идеално изпълни

дланта му, сякаш бе създадена за него. Но как бе възможно? Та Села бе съвършена сарнианска жена, продукт на генното инженерство! Беше определена за него в деня на седемгодишнината му. Бе руса, синеока и стройна като генецианска тръстика. Тъй като единствената логична причина за съществуването на гърдите бе да кърмят децата, сарнианските жени, които през последните две столетия използваха изкуствени заместители на кърмата, освобождаващи ги от неприятната задача на кърменето, вече не притежаваха гърди.

Старбък се зае да обмисля този факт с мравешката скорост на джанурски третокласник.

Села бе идеална сарнианка.

А всички сарниански жени бяха плоскогърди.

Жената в прегръдките му притежаваше изключителни гърди.

Следователно, съгласно основните закони на дедукцията, тази жена не само не бе сарнианка. Тя не беше Села.

Логиката бе перфектна. Имаше само един проблем. Коя, в името на мълниеносния Хадеан, беше тя?

Изпълнените със слънчев блясък фантазии на Черити от миналия ден бяха отстъпили място на закътана високо в Алпите скиорска хижа. Бе прекарала целия ден в спускане по стръмните рохкави писти с един френски граф, притежаващ повече титли, чар и пари, отколкото се полагаха на който и да било смъртен. По възхитения поглед в бляскавите му тъмни очи се досещаше, че изглежда страхотно в новия си, изключително скъп, червен скиорски екип. Невероятно сполучливата кройка успяваше да скрие излишните ѝ пет килограма, които отдавна се заричаше да смъкне. Дори само това си заслужаваше цената.

След веселото спускане двамата се върнаха в старомодната хижа, напомняща гигантски часовник с кукувица. Там се присъединиха към другите гости — Род Стюарт, Мадона, Брус Спрингстийн и Тед Копъл. Всички заедно пиха коняк.

Обаче тя и нейният граф не взеха участие в оживения спор за значението на квантовата физика. Вместо това си разменяха замечтани погледи. Навън бушуваше алпийска виелица. Гласовете на другите постепенно се отдалечиха. В стаята стана непоносимо горещо. Сякаш

те двамата бяха единствените хора във Вселената. Накрая, точно преди да се разтопи от изгарящия чувствен пламък в очите му, графът любезно предложи да се оттеглят в неговата стая.

Вежливият прислужник, облечен в червена ливрея, напомняща униформата на швейцарската гвардия, бе запалил огън в очакване на завръщането им. Той ниско се поклони и излезе.

Най-сетне! Моментът, който бе чакала с нетърпение цял ден, бе настъпил. Без да откъсва дяволитите си пламенни очи от влюбения ѝ поглед, той я положи на бялата кожа пред камината и я целуна по слепоочието. След това бавно и нежно започна да я разсъблича. Силните му мургави ръце се плъзгаха по тръпнешцото ѝ от възбуда тяло.

— Ах, толкова си мека и топла! — напевно промълви той. Пръстите му погалиха гърдите ѝ и разпалиха огъня на нейната страст. — Искам да се любя с теб, Села! Желая те!

Села?!

Черити рязко отвори очи и срещна до болка познатия поглед на любимия от мечтите си. Но тези немигащи черни очи не бяха на сънувания френски граф, нито пък на момчето от плажа, което се бе появило в представите ѝ през вчерашния следобед.

— О, не! — простена тя и закри лице с ръцете си. — Това си ти!

В съзнанието на Старбък проблесна картината на ослепителната белота, студа и мрака. Припомни си как крачеше сред снега, усети аромата на цветя, изпълнил уютната вътрешност на машината ѝ. Значи това бе жената, спасила го от бурята!

— Спомням си как смятах, всъщност бях сигурен, че ще умра — промълви той. — И ако не беше ти, наистина щеше да стане така.

Гласът му, дълбок и наситен, сякаш се просмукваше във всяка клетка на тялото ѝ. Черити махна ръце от лицето си и положи усилие да срещне тъмните му очи, които така често бе виждала в мечтите си.

— Ти спаси живота ми.

— Да, така беше. — Тя погледна надолу и видя, че ръката му действително е под пуловера ѝ.

— Много се извинявам — каза той и я издърпа, преди Черити да успее да промълви и дума. — Не исках да се възползвам от близостта ни. Вероятно съм бълнувал.

О, какъв сън бе това! Пръстите направо го сърбяха от желание да ги плъзне отново под широката дреха.

— Разбирам. — Опитваше се гласът ѝ да звучи също така спокойно като неговия. — Ти беше много зле. Нормално е да си бълнувал. — Какво обаче бе нейното извинение?

— Това е логично заключение — съгласи се Старбък. — Все пак се боя, че съм те разстроил.

— Съвсем не — учтиво излъга Черити. — Просто не съм свикнала да се събуждам с непознат в леглото ми. — Тя разплете краката си от неговите и стана.

Старбък бе научил от холокасетите, че земните мъже бяха свикнали да считат жените си за своя собственост, подобно на начина, по който се отнасяха към другите си притежания. В това отношение те не бяха по-различни от сарнианците. Брачната огърлица, която носеха сарнианските съпруги — и която Джулиана се бе заклела никога да не сложи — бе твърде почитана традиция. Старбък се запита дали тази жена бе нечие притежание.

— Вече изглеждаш по-добре. — Черити го изгледа преценяващо, като се стараеше да не задържа поглед върху мускулестите му гърди.

— Да, чувствам се по-добре. Благодарение на теб. Но още не зная името ти.

— Черити. Черити Прескот.

Той протегна ръка по начина, описан в една древна земна книга, която Джулиана бе изровила от архивите. Макар че произходът на този обичай не му бе ясен, сестра му бе предположила, че протегнатата ръка е знак за миролюбиви намерения.

— За мен е чест да се запозная с теб, Черити Прескот. Аз се казвам Старбък.

Официалното ръкостискане не би трябвало да ускорява пулса ѝ и да кара кръвта ѝ да кипи. Но, Господ да ѝ е на помощ, случи се точно това. Тя неловко издърпа пръсти и скръсти ръце на гърдите си.

— Откъде идваш, Старбък?

Той назова името на първия земен град, който му дойде наум:

— Венеция, щата Калифорния.

— Това обяснява загара ти. Колко време си живял там?

— Малко — предпазливо отвърна той. — Защо?

— Просто съвпадение — сви рамене тя. — Аз живях шест години във Венеция. Между другото, къде си отседнал?

— Да съм отседнал ли?

— В кой мотел?

— Не зная.

Изгледа го продължително и загрижено.

— В такъв случай не знаеш и къде са останалите ти дрехи, нито как си се озовал полугол сред горите на острова.

В ума му изплува спомен — гласът на Джулиана, която викаше нещо, свързано с името Мейн.

— Значи съм в Касъл Маунтин, Мейн?

— Точно така. — Гладкото ѝ чело замислено се смръщи. — Това е остров, далеч от сушата.

— Коя дата сме?

— Осемнадесети януари.

— Коя година?

Старбък прочете появилата се в съзнанието ѝ цифра така лесно, сякаш четеше сутрешната дискета с новините. Осъзна, че е сгрешил с почти двеста слънчеви завъртания. Вероятно причината бе в магнитното поле. По някакъв начин то бе повлияло на времето. Преди да се върне на Сарниа, трябваше да направи необходимите корекции. Със сигурност не би било никак приятно да се озове на планетата си по времето на жестоките озонови войни.

— Помниш ли нещо? — попита Черити.

— Последното, което си спомням, е, че си бях вкъщи.

— Във Венеция?

— Точно така.

За един сарнианец лъжата бе нещо твърде необичайно. Не че бе осъдителна от морална гледна точка. Но в Книгата на законите Древните мъдро бяха посочили, че една лъжа води след себе си друга, докато накрая положението стане неконтролируемо.

„Истината е в логиката. Всичко друго е неразумно“ — бяха написали те. Истина, логика...

Обаче Старбък беше наполовина земен човек и понякога прикриваше истината, което при дадени обстоятелства не бе чак толкова неразумно.

— Следващото нещо, което си спомням — продължи той, — е как вървах по пътя...

— Сред най-ужасната виелица от петдесет години насам! — Черити се намръщи още повече. — Полугол! Ако не си напълно откачен, значи някой те е ударил силно по главата.

От начина, по който тя го гледаше, Старбък изпита странното чувство, че може да прочете мислите му. Това бе нелепо, тъй като той със сигурност знаеше, че земляните — дори тези от неговото време, бяха твърде примитивни, за да притежават екстрасенсуални сетива.

— Може би си получил временна амнезия от шока или от онова, което ти се е случило — заключи тя.

— Логично е. — Реши, че е време да сменят темата, преди да е решила да го отведе при хората, представляващи местната власт. — Имаш ли тоалет?

— Тоалет ли? А, тоалетна. — Бузите ѝ поруменяха. — Банята е там. — Посочи към една врата в стената, покрита с ярки жълти цветя. — В шкафчето ще намериш резервна четка за зъби и самобръсначка. О, и ще ти трябват топли дрехи, докато открием какво е станало с твоите. — Отиде до друга врата, отвори я и взе да смъква някакви неща, окачени на закачалки. — Брат ми Дилън прекарва тук доста време. За твой късмет имате еднакви размери.

Когато се обърна, той стоеше край леглото само по шорти. Изглеждаше твърде добре за човек, който само преди няколко часа бе на прага на смъртта. Раменете му бяха широки, а махагоновата кожа на гърдите покриваше гладки, добре оформени мускули. Бива си го, помисли Черити. По него нямаше и грам излишна плът. Стомахът му бе плосък като старата дъска за пране на баба Прескот, а тесният ханш и...

Божичко!

Очевидно не само тя още бе възбудена от чувствения сън.

Като пое дълбоко дъх, Черити отмести поглед по-надолу, към дългите му крака. Мускулите на бедрата бяха добре оформени, като че беше лекоатлет.

Вдигна очи и забеляза, че той я наблюдава. Сконфузена, задето са я хванали да се заглежда така, тя хвърли купчината дрехи на леглото, обърна се и излезе от стаята.

Старбък тъжно си помисли, че вината бе негова. По някаква причина изучаващият ѝ поглед бе накарал тялото му да реагира по странен несарниански начин. Но защо това трябваше така да я смуги? В края на краищата, той просто бе отвърнал на човешката възбуда, която за миг бе усетил в земното ѝ съзнание. Тогава защо внезапно бе добила цвета на сарнианската луна и бе избягала от стаята, сякаш кучетата на Гарн бяха по петите ѝ? Подобно поведение бе крайно нелогично. Ала Джулиана го бе предупредила, че земляните са крайно непоследователни... Той взе дрехите и с тежка въздишка се отпрати към банята.

Едната от стените бе заета почти изцяло от голямо огледало. С изненада и облекчение Старбък забеляза, че поне външно не се бе променил. Огледа се наоколо. По стените на тази стая също имаше цветя — светлолилави, с тъмозелени листа. Явно за земните жители цветята бяха по-важни, отколкото бе отразено в холокасетите.

В едно кристално блюдо във форма на мидена черупка имаше изсушени листенца, които Старбък веднага позна. Макар да излъчваха различен, по-силен аромат от този на изсушените маргарити, които Рейчъл Валдериан събираше, предназначението им бе едно и също.

Старбък се съблече, пристъпи под душа и завъртя блестящото метално кранче. Изведнъж шумно пое дъх и отскочи назад. Върху него се бе излял поток ледена вода. Изобщо не бе подготвен за това, очаквайки соничен душ. А внезапно заструилата вода сякаш извираше от някой алгорски глетчер.

Със закъснение забеляза буквите, изписани на кранчетата. Пресегна се и завъртя това с буквата „Т“. Водата започна да се затопля. Той реши да експериментира, като въртеше кранчето все повече, докато накрая струята стана гореща като серните гейзери на Онтариан. Огледа се и съзря ниша, вдълбана в стената. В нея имаше розов паралелепипед, вероятно служещ за измиване. Намокри го, след което го разтри между дланите си. Получената ароматна пяна му напомни уханието на неговата спасителка.

Старбък отметна глава назад, затвори очи и се отдаде на великолепното усещане на горещата вода, струяща по кожата му, плъзгаща се по раменете и стичаща се по краката му. След десет минути малката стая бе обгърната в облак пара, а той се чувстваше така освежен, както никога през целия си живот. Ако на Сарниа имаше

такива душеве, фармацевтичната компания, произвеждаща валдокс, щеше да фалира.

Той излезе от облицованата с плочки кабинка, стъпи на мекото бяло килимче и зачака с разперени крака и ръце. Но явно нямаше да го изсуши никаква невидима светлина или топъл вятър. Трябваше да направи това сам. Огледа се, видя купчинката лилави кърпи — отново на цветя! — и започна да се бърше с една от тях. След това отвори металното шкафче и откри увитата в целофан четка за зъби, за която Черити бе споменала. За щастие на нея имаше етикет, иначе никога не би я познал. Пастата също бе надписана. Старбък изстиска синкавото желе върху четката и го разтърка по зъбите си. Запита се как ли тази жена поддържа ослепителната си усмивка с такива примитивни средства.

Той среса мократа си коса, пристраши се да използва опасния на вид бърснач, след което облече дрехите на брат й. После, следвайки непознатия, но съблазнителен аромат, разнасящ се откъм коридора, се озова в топла и приветлива стая.

Това помещение бе истинска съкровищница, побрала огромно количество ценна дървесина. Стените бяха облицовани с топли, наситено златисти дъски, които грееха като слънчевия изгрев над Галактия. Подът също бе от дърво, ала с по-тъмен оттенък. Дъските по него бяха по-тесни и наредени под ъгъл една към друга в редици от преплетени квадрати. Котаракът, за който смътно си спомняше от миналата нощ, лежеше пред камината на пъстроцветна черга, съшита от множество ярки парченца плат, и го гледаше с немигащите си жълти очи.

Старбък отиде до прозореца, пипна го и осъзна, че е от истинско стъкло. Изведнъж видя Черити, застанала на няколко метра от къщата край няколко иглолистни дървета, издигащи се като рошави стрели към небето. Бе облякла червено палто с качулка и изглеждаше като ярко петно на фона на белия сняг, сивото небе и тъмнозелените дървета. Ръцете й в ръкавици разпръсваха нещо по земята. Той с интерес видя как от клоните долитат птици и започват да кълват семената и трошилите хляб. Бяха извънредно лакоми, като всички птици в неговата собствена галактика. Високо цвъртяха, кълвяха се една друга и се бореха за храната. Изглежда, животът на пернатите лакомници зависеше от нея.

Както всъщност и неговият.

С изненада забеляза, че тя говори на птиците. В информацията, която бе получил за земляните, не се съдържаха сведения, че могат да разговарят с другите биологични видове, населяващи тяхната планета. Явно се бе сблъскал с още един ирационален аспект на човешкото поведение. Той мислено си отбеляза да разкаже това на Джулиана, която бе направила блестяща кариера, изучавайки социалното поведение на чуждопланетните същества. Въпреки оспорвания й произход и наследствената обремененост по линия на майка им, сестра му бе засияла като комета сред множеството учени от отдела по антропология в Научния институт.

След като привърши да храни птиците и да разговаря с тях, Черити се отправи към къщата, като газеше през дълбокия до колене сняг. Когато го видя, застанал край прозореца, за момент спря. Очите им се срещнаха през стъклото.

В един-единствен спирац дъха миг Брам Старбък се почувства замаян така, както миналата вечер, когато сляпо се препъваше из неравните хлъзгавини на този замръзнал, бял, чужд свят...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Старбък се съвзе бързо. Когато вратата се отвори, той гледаше с престолен интерес в пламъците, танцуващи в голямата каменна камина. Този метод на отопление бе изумително примитивен, тъй като унищожаването на рядката дървесина бе направо светотатство. И все пак не можеше да отрече, че ароматът на горящите дърва и начинът, по който топлината се разливаше на вълни по протегнатите му ръце, бяха твърде приятни.

— Е, ти май ще оживееш — поздрави го Черити, като влизаше в кухнята.

— И аз мисля така. Благодаря ти, че ми разреши да използвам твоя душ.

Тя свали палтото си и го окачи на някаква кука. Бе сменила туниката си. Тази, както Старбък забеляза, бе по-мека и като материя, и като цвят. Напомняше му облак пара, обагрен от розовите лунни лъчи. Гърдите ѝ бяха нежно заоблени под пухкавата тъкан. Той пхна ръце в джобовете на панталоните си, за да не се поддаде на изкушението да я докосне, и запита, прогонвайки странното чувство, обзелo сетивата му:

— Правилно ли съм запомнил? Името ти наистина ли е Черити?

Старбък си припомни, че на земния език тази дума означава „милосърдие“, и реши, че името много ѝ подхожда.

— Точно така. — Тя се засмя и Старбък съзря най-белите зъби, които някога бе виждал. — Ужасно е старомодно. Сякаш съм героиня на някой роман от миналия век. Що се отнася до имената, майка ми проявява удивително викториански вкус. Не мислиш ли?

Всъщност в момента той си мислеше, че очите ѝ са невероятни — сякаш се взираше в две искрящи сини езера. Нямахше представа какво означават думите ѝ, ала не искаше да я прекъсва. Гласът ѝ напомняше музика — би могъл да я слуша с часове.

— Освен това имам брат — жизнерадостно продължаваше Черити. — Казва се Дилън и е кръстен на поета, а не на поппевица.

За сарнианците празните приказки бяха нещо напълно непознато. Те бяха твърде сдържани, за да се впускат в бърбрене. Освен това, поради високоразвития си интелект и уважение към точността, предпочитаха да избират по една-единствена най-подходяща дума за това, за което други раси биха използвали две или три по-малко подходящи.

Земляните, които посещаваха дома на родителите му, бяха твърде приказливи. А също и фримасианците от чуждопланетната група, отговаряща за поддържането и възстановяването на Сарниа. Но дори най-бързивите от тях биха изглеждали онемели в сравнение с Черити Прескот. Нейните думи го бомбардираха като пулсари. Старбък напрегнато се стараеше да следи мисълта ѝ, но макар че вселенският транслатор, имплантиран в средното му ухо, работеше с пълна мощност, не успяваше да проумее и половината от онова, което тя казваше.

Изведнъж някакъв стържещ звук привлече вниманието му. Той погледна към стената и забеляза миниатюрен модел на къща, подобна на тази на Черити. Докато я разглеждаше, в нея се отвори вратичка. От къщичката се показва птица-играчка, изписука няколко пъти със смешен глас и отново се скри. Той осъзна със закъснение, че глупавата птичка бе отброила часа. Какъв странен, нелогичен начин за показване на времето!

— Ами баща ти? — попита Старбък, връщайки се отново към разговора. — Къде е той?

— Почина преди няколко месеца.

Макар че бе неразумно, тъй като нямаше представа какъв ще бъде отговорът, при вида на помръкналите ѝ прекрасни сини очи Старбък изпита желание да се удари по главата.

— Съжалявам — тихо каза той.

— И аз. Той беше чудесен човек. Всички го обичаха.

— Моят баща също беше твърде почитан.

— О? И той ли...?

— Той също почина — рече Старбък. — Миналата година. Още не мога да осъзная напълно, че вече го няма.

На Сарниа смъртта не бе повод за тъга. Бяха го учили, че това е естественият завършек на живота. Старото отстъпваше място на новото. И все пак, когато през миналото слънчево завъртане баща му

почина, Старбък бе изпитал изненадващо дълбока болка и обезпокоително силно човешко чувство за загуба на нещо скъпо.

— За да се преодолее скръбта, трябва време — съгласи се Черити. — А как го прие майка ти?

— Тя не говори много за това. Но подозирам, че все още страда, защото е много по-вглъбена в работата си, отколкото докато татко беше жив.

— Така стана и с моята майка. На следващия ден след погребението замина за Таити. Някои сметнаха това за незначитане паметта на баща ми. Ние с Дилън обаче знаем, че не можеше да остане тук именно защото го обичаше твърде много. — Поклати глава, сякаш за да отпъди болезнените спомени. Сетне взе стъклена кана, пълна с тъмна течност, и наля от нея в малка чаша, от която се заиздига ароматна пара.

— Искаш ли кафе?

Старбък нямаше представа какво е това, но, за да ѝ достави удоволствие, отвърна:

— Да, благодаря.

Той обви пръсти около подадената му чаша. Внимателно отпи и с приятна изненада откри, че има вкуса на кофеиновите таблетки, които дъвчеше всяка сутрин. Беше много, много по-приятно от билковите чайове, които приготвяше домашният му андроид. Те имаха вкус на хлорофил.

— Много е вкусно.

— Колко мило! — Черити го възнагради с усмивка. — За нещастие, това е връхът на кулинарните ми умения — О, не! — внезапно простена тя и бързо остави чашата си на масата. — Съвсем забравих! — Грабна чифт огромни дебели ръкавици, приличащи на тези, които носеха служителите от екипа по обеззаразяване на конфедерационния флот. Сетне отвори някакво бяло шкафче и измъкна оттам почерняла тенджера.

— По дяволите! Станало е на нищо.

— Така изглежда. — Той замислено изгледа овъгленото съдържание на тенджерата. — Може ли да попитам какво беше това?

— Задушеното на баба Прескот. — Раменете на Черити се прегърбиха. — Пече се десет часа и половина на петдесет градуса. Трябваше да го извадя снощи. Дилън щеше да дойде за вечеря.

— Аз съм виновен — рече той, като опитваше да заличи бръчката, прорязала гладкото ѝ чело. — Забравила си заради мен.

— Не, вината не е твоя. — Прокара пръсти през късата си коса, която Старбък мислено оприличи на блестящата медно-силикатна руда от планетата Орионас. — Просто не ме бива за готвачка.

Очевидната ѝ потиснатост засегна някаква недокосвана струна в неговата душа.

— Но ти правиш много хубаво кафе. — Изпита ирационално желание да я накара отново да се усмихне. Почти успя. Макар слабата ѝ усмивка да не бе ослепително блестяща както преди, той я намери за не по-малко привлекателна.

— Ти просто се опитваш да отвлечеш мислите ми от провала.

— Да — отвърна Старбък с абсолютна сарнианска честност. Не разбираше загрижеността ѝ за задушеното месо. То очевидно бе изгоряло. Тогава защо трябваше да продължава да размишлява над нещо, което не можеше да възстанови? Тази жена бе възможно най-нелогичното същество, което бе срещал, след воаленокрилите пеперуди на Евиан Четири. И все пак, по някакъв неразумен начин, Черити бе твърде привлекателна за него.

За момент тя го изгледа любопитно, след което сви рамене.

— Е, трябва да ме разбереш. Наистина исках да се науча да готвя. Взех рецептата за кафето от сестра ми Фейт и я изпробвах върху колегите от полицейския участък във Венеция. Но ми беше необходим почти цял пакет кафе, докато се науча да го правя добре. Фейт прави всичко отлично, включително и кафето. — Говореше без завист. — От нея взех рецептата за задушеното. Обзалагам се, че тя никога не е допускала някое парче говеждо да стане на подметка.

— Значи си била чиновничка в полицията?

— Не, бях полицай — поправи го Черити.

— Какво?!

— Полицай — повтори тя.

Вселенският транслатор в ухото му го осведоми, че непознатата дума означава офицер от силите за сигурност.

— Всъщност — каза Черити с неприкрита гордост — бях повишена в детектив, преди да се преместя тук.

— Ти си била полицай? — Дори не се опита да прикрие неверието си. Тя го стрелна с поглед и въздъхна:

— Детектив трети клас. А сега съм началник на полицията в Касъл Маунтин. Това не е чак толкова голяма работа, тъй като целият екип се състои от помощника ми на половин щат Анди Мейфеър и мен.

— Шеф на полицията... — промълви той, докато опитваше да проумее по силата на каква непонятна логика една жена — при това твърде крехка — заема такава опасна длъжност.

— Точно така. — Присви очи и по бузите ѝ предупредително избиха червени петна. — Какво, не можеш ли да го преглътнеш?

— Какви бяха задълженията ти във Венеция като детектив трети клас?

— Работех в отдела по изнасилванията и семейните престъпления. Прекарах един месец в нелегалност сред престъпния свят, в резултат на което беше арестуван и осъден Крайбрежният изнасилван — рецидивист, който повече от година тероризираше жените. Как ти се струва?

— Изглежда твърде опасно. — Старбък се запита защо баща ѝ, който още е бил жив, или брачният ѝ партньор, ѝ бяха разрешили да упражнява такава рискована професия.

— Опасно е и да се разхождаш по шорти сред виелицата — сви рамене тя. — На плажа във Венеция това щеше да е последният вик на модата, но облеклото ти определено беше лекичко за Мейн. Между другото, като стана дума за снощното ти приключение, може би ще трябва да те изпратя в болницата за преглед.

— Не искам да ходя в болница.

— Изобщо не ме е грижа какво искаш — тросна се тя.

Никоя порядъчна сарнианска жена не би дръзнала да направи това. Той скръсти ръце на фона на черния пуловер за ски и гневно я изгледа.

— Ами ако откажа?

Тя вдигна глава и смело срещна предизвикателния му поглед.

— Не те съветвам да ме поставяш на изпитание. — Жизнерадостното ѝ настроение, с което допреди малко бе бърбила, се изпари. На нейно място сякаш внезапно бе застанал енергичен властен офицер от силите за сигурност, който по нищо не отстъпваше на някой от униформените полицаи с електрошокови палки на Сарниа. — Все

пак имаш късмет, поне засега. Докато снегът не спре, не можем да те прехвърлим на континента.

Нейното очевидно неохотно заключение предизвика вълна на облекчение у Старбък. Нямаше намерение да ѝ позволи да го отведе в болницата.

— Както кажеш — любезно рече той.

Черити му хвърли подозрителен поглед.

— Трябва да открием какво се е случило с останалите ти дрехи. Наистина е странно. Тук, на острова, почти не стават кражби. Обирите са нещо нечувано.

Оранжевите пламъци на огъня стопляха стаята. Кафето се разливаше в жилите му, отпускаше тялото и стимулираше ума му. Старбък с облекчение констатира, че макар физиката му да бе земна, съзнанието му си оставаше сарнианско. С прехвърлянето си тук рискуваше да придобие примитивен земен ум. Данните от архивите сочеха обитателите на Земята като добронамерена, макар и непредсказуема, а понякога — дори агресивна, раса. Това бе напълно обяснимо, като се имаше предвид, че самата планета все още е млада. След дълги епохи, ако земляните успееха да избегнат унищожението на своя свят с безотговорното си замърсяване и безкрайни териториални спорове, щяха — като неговата раса, да еволюират до степен, в която проблеми като войната, болестите и бедността щяха да бъдат далечен спомен. Това се изучаваше в часовете по древна история.

— О, Божичко! — Черити сграбчи облегалката на един стол и се отпусна на него.

— Какво има?

— Внезапно осъзнах защо ми изглеждаш така познат.

— И защо? — с трепет попита той. Ами ако ѝ напомняше някого, когото не харесваше? От дискетите на Джулиана бе научил, че земляните са емоционална раса, а настроението на земните жени бе особено променливо по време на техните лунни цикли.

— Ти си мъжът от фантазиите ми. — Гласът ѝ, който снощи по време на бурята бе останал твърд като катоний, сега бе тих и трепереше. — Мечтаех за теб.

— Мечтаеше?! —

— Да. Точно преди всички да започнат да звънят и да разправят, че са видели НЛО.

Значи го бяха видели. Старбък се бе надявал, че светлината на северното сияние щеше да му позволи да премине незабелязан.

— НЛО ли?

— Не се тревожи. По време на пълнолуние винаги се обаждат по няколко шизофреници. Имам чувството, че и слънчевите изригвания имат дял в тази работа. Но не зная дали за това има някакви научни доказателства.

Разбира се, той знаеше отговора. Ала реши, че няма никакъв разумен начин да ѝ го разкрие, без да се наложи да обясни, че учението за слънчевите изригвания щеше да бъде създадено след пет слънчеви завъртания. В банките на паметта му нещо прищрака.

— Правилно ли чух, че името на брат ти е Дилън Прескот? — Теорията за възбуждащото влияние на слънчевите изригвания върху съзнанието, която все още се изучаваше в класовете по астрофизична психология на Сарниа, бе създадена от учен на име Дилън Прескот.

Всъщност Галилей, Коперник, Нютон, Дарвин, Айнщайн, Прескот и Пурнел бяха единствените земляни, чиито имена и теории бяха намерили място в сарнианските учебници. Техните автори обаче бяха сметнали за нужно да подчертаят, че тези хора са били редки изключения за своята раса.

— Точно така — каза Черити. — Божичко, за това ли си тук? И ти ли се опитваш да го завербуваш?

— Да го завербувам ли?

— Всички университети и мозъчни тръстове в страната, както и в целия свят, искат да го привлекат още от деветгодишен. На осемнадесет завърши медицина. След това отиде в Масачузетския технологичен институт и за две години защити докторат по физика. Тогава нещата съвсем се объркаха. Той отказа всички други предложения и отиде да работи в един известен мозъчен тръст в Бостън, но не остана дълго там.

— Какво се е случило? Да не би работата му да не е била достатъчно интересна?

— Не ми е казал. Всичко, което зная, е, че напусна внезапно след един неприятен спор с Харлън Клингхофър, който ръководеше института, във връзка с подправяне на данните с цел фалшифициране

на резултатите. Нямах представа каква яростна конкуренция цари в научните среди — осведоми го тя. — Както и да е, след като Дилън напусна Бостън, дойде тук, сред пустошта. Така е по-независим.

Старбък прекрасно знаеше колко брутален може да бъде научноизследователският свят. Обаче надиганият се гняв заради уволнението му от Научния институт бе потиснат от откритието, че Дилън наистина е тук, в Касъл Маунтин. Това беше достатъчна компенсация за грешката в координатите.

— Не съм дошъл тук заради брат ти.

— Добре. Не бих искала да го предупреждавам да не идва на закуска, защото още един ловец на мозъци е по петите му.

— Аз не съм ловец на мозъци. — Старбък нямаше представа какво е това, но като имаше предвид склонността към насилие на земните обитатели, не му се искаше да размишлява над възможното значение на този израз. Особено над това, предложено от транслатора.

— Може би си работил в лабораторията с Дилън — предположи Черити. — Това може да обясни защо беше облечен така странно.

Търсейки удобно местенце, котаракът напусна топлината пред камината, скочи в скута на Старбък и се настани удобно.

— Избутай го на пода — посъветва го Черити.

— Не ми пречи — отвърна не съвсем искрено Старбък. Все още не можеше да свикне с идеята в дома да се отглеждат диви същества. — Защо облеклото ми те накара да помислиш, че работя при брат ти?

— Ами, не искам да те обиждам, но повечето от хората, които съм срещала там, сякаш живеят в свои собствени светове.

— Включително и брат ти ли?

Тя се засмя с тих музикален звук, който много се хареса на Старбък.

— О, Дилън е най-лошият от цялата пасмина. Всъщност моят брат близък витае толкова далеч в космоса, че се налага да му носят пощата със совалка.

Като знаеше, че първата земна колония в космоса е била основана четиридесет и осем години в бъдещето, той реши, че тя отново говори в преносен смисъл. Искаше му се да попита над какво работи Дилън в момента. Но се сети за нещо друго, което му бе казала Черити.

— Преди малко спомена, че си мечтаела за мен. За някакъв мъж, който прилича на мен.

— Да. — Тя въздъхна. — Сигурно ще ти се стори глупаво, но вчера си седях на бюрото, гледах как вали снегът — вече няколко дни — и донякъде се самосъжалявах. Затова започнах да си фантазирам, че отново съм на плажа във Венеция. Слънцето печеше, пясъкът бе топъл, а ти ме мажеше с кокосово масло...

Първата мисъл на Старбък бе, че това обяснява объркването на координатите. Когато бе започнал да сканира земните съзнания, търсейки сред безбройните най-разнообразни мисли някоя, свързана с Венеция, Калифорния, се бе натъкнал тъкмо на романтичните мисли на тази жена. Значи, в края на краищата, теорията му за преместването в пространството бе вярна.

Но макар че всички математически доказателства бяха против тази случайност, Черити си бе представила някого, който приличаше именно на него. Следователно нямаше причина физическият му облик да се променя.

Последната и най-интересна мисъл, която му хрумна, бе наистина да намаже цялото тяло на Черити Прескот с плажно масло. Той се концентрира върху прекрасната картина, изникнала в съзнанието ѝ, като мислеше, че неговите противници бяха прави да го обявят за отклонение.

— Фантазията ти изглежда много привлекателна — каза Старбък.

— Не зная защо ти разказвам всичко това — промълви по-скоро на себе си тя. — Сигурно е от слънчевите изригвания. Наистина се налага да поговоря с Дилън за странното поведение на всички напоследък, включително и моето. — По бузите ѝ изби руменина. Наистина, какво ѝ бе станало, че да споделя най-интимните си мисли със съвсем непознат мъж?

— Вярваш ли в телепатията? — попита тя.

— Разбира се — с готовност отвърна Старбък. Най-сетне бяха подхванали познатата тема.

— Аз пък не — призна тя. — Може би това се дължи отчасти на факта, че съм родена и израсла в Мейн. А тукашните хора са здравомислещи. Но как да си обясня факта, че мислех за теб в момента, в който ти се нуждаеше от помощта ми? Може би наистина

сме осъществили контакт на някакво неизвестно умствено равнище. — Хвърли бърз поглед към него. — Боже, говоря, сякаш съм луда за връзване.

Този израз не съществуваше в дискетите на Джулиана. Ала още преди транслаторът да успее да го декодира, Старбък се досети за смисъла му.

— Съвсем не. Във вселената има огромно множество неразрешени загадки.

Сега обаче, благодарение на него, интергалактическото пътуване без космически кораб вече не бе нито загадка, нито проблем.

— Вероятно — неохотно се съгласи Черити. Тази мисъл бе твърде необичайна и смътно обезпокоителна, за да я приеме. Тя замълча, потънала в мислите си. Старбък можеше без усилие да ги разчете, но не го направи. Бе спасила живота му и имаше право на лична неприкосновеност.

При нормални обстоятелства никога не би надникнал в личните мисли на някого, без да бъде поканен. Подобно нарушение на етикета бе абсолютно неприсъщо на сарнианците. Той винаги се бе стремил да държи телепатичните си способности под строг контрол. Но въпреки най-добрите си намерения, невинаги успяваше.

Старбък отпиваше от горещото кафе, вдъхваше пленителния аромат на цветя, който се излъчваше от Черити, и си мислеше, че макар да не се намира в Калифорния, в Касъл Маунтин също не е лошо...

ПЕТА ГЛАВА

Утринната тишина бе нарушена от пронизително бръмчене, долетяло откъм гората.

— Това сигурно е Дилън. — Черити стана и се взря през прозореца. След миг се появиха две фигури, едната в яркооранжево, другата в черно, възседнали нещо, напомнящо на Старбък за реактивен мотоциклет. Те рязко спряха пред вратата.

— Уф, да му се не види!

— Какво има?

— Довел е и Ванеса.

— Ти май не харесваш тази Ванеса? — Нямаше нужда да наднича в мислите ѝ — край розовите устни и по челото ѝ се бяха появили бръчки на недоволство.

— Не съм сям — с очевидно нежелание каза тя. — Всъщност няма причина да не я харесвам. Винаги се е държала учтиво с мен и изглежда наистина е влюбена в брат ми, но когато е наблизо, се чувствам зле.

— Ти навярно много обичаш брат си — каза Старбък.

— Обичам го повече от всичко. И искрено желая да се ожени за някоя любяща съпруга и да народят цяла къща генийчета.

— Но не с Ванеса.

— Не. Не с нея. — Черити въздъхна и се усмихна кисело. — Между нас казано, когато тя е наоколо, изпитвам неприятно чувство. Нещо като интуиция.

— Установил съм, че интуицията е ценно качество.

— Аз също. Винаги съм имала много добър усет към хората. Искам да кажа, когато бях в Калифорния, работата ми, дори животът ми зависеха от това. Разбираш ли?

Старбък кимна, макар че все още не можеше да си представи тази жена като офицер от службите за сигурност.

Вратата се отвори и двойката влезе в стаята. Заедно с нея нахлу полъх леден въздух. Дилън Прескот, облечен в яркооранжев екип,

напомнящ тези на сарнианските транспортни пилоти, бе доста по-висок от сестра си. Очите му бяха с един нюанс по-тъмносини. Когато смъкна качулката си, Старбък забеляза, че косата му няма нищо общо с медния оттенък на къдриците на Черити, а бе блестящо черна, като обсидиановите планини на сарнианската луна Аустралиана. И все пак, двамата си приличаха по изпъкналите скули — макар при Черити да бяха деликатно оформени, а при Дилън сурово изсечени — както и по пълните чувствени устни.

— Божичко, навън е толкова студено, че да ти замръзне... — Дилън спря по средата на изречението, внезапно забелязал Старбък. — О! Здравейте. — Тонът му бе учтив, а проницателните му очи — изпълнени с любопитство и изненада. За втори път тази сутрин Старбък изпита твърде необичайно за един сарнианец удоволствие при констатацията, че появата на непознат мъж в къщата на Черити не бе нещо обичайно.

Дилън свали ръкавиците си и му подаде ръка:

— Аз съм Дилън Прескот, брат на Черити.

Старбък избута котката от скута си, стана и пое ръката му.

— Брам Старбък.

— Я виж ти, същински Хетклиф — намеси се спътницата на Дилън. Тя изучаваше Старбък, сякаш бе обект на лабораторен експеримент. — Аз съм Ванеса Рейнолдс.

— Зная — кимна Старбък.

Тя повдигна тънките си вежди:

— О? Не предполагам, че името ми е толкова известно.

— Не съм го чувал преди — искрено призна Старбък. — Просто Черити ме осведоми, че спътницата на брат й се казва Ванеса.

— Нима? — Тънките й устни, очертани с блед молив, светъл почти като снега отвън, се извиха в подобие на усмивка. — И какво още ти каза Черити за мен?

— Трябва да сте съвсем замръзнали — бързо се намеси Черити. За всички бе очевидно, че желае да сложи край на подетата тема. — Ще ви наля кафе.

— Черити прави чудесно кафе — прибави Старбък.

— Сигурна съм, че е така. Но аз бих предпочела билков чай — каза Ванеса. — Ако има, разбира се.

— Мисля, че ще се намери — не толкова ентузиазирано отвърна Черити.

— Прекрасно. — Ванеса се усмихна на Старбък. — Предпочитам да не тъпча организма си с изкуствени стимулатори. А и кофеинът нарушава способността ми да се концентрирам. Това е катастрофално за работата ми.

— В каква област работите? — учтиво попита Старбък.

— Занимавам се с генетика.

— О, това е чудесно. — Тъй като произхождаше от смесен брак, Старбък винаги бе смятал генетиката за интересна. Особено след като бе установил, че е наследил обезпокоително много човешки черти. — Навярно работите в лабораторията с Дилън.

— Ами, да. Работим заедно. — Ванеса размени с брата на Черити поглед, намекващ, че работата не е единственото, което ги свързва. — Е, всъщност, не точно заедно. Работим над различни проекти.

Старбък тъкмо се канеше да попита за естеството на тези проекти, когато Дилън каза:

— Откъде се познавате със сестра ми?

Лицето му, допреди малко така открито и приятелско, вече не излъчваше приветливото.

— Намерих Старбък вчера на пътя — намеси се Черити и напълни с вода медния чайник. — Беше в безсъзнание и премръзнал. Повечето от дрехите му бяха откраднати, затова му дадох от твоите.

— Тъкмо мислех, че този пуловер ми изглежда познат — съгласи се Дилън. Макар че тонът му бе дружелюбен, прикованите в Старбък очи, говореха друго. — Какво търсите сред тези гори, господин Старбък?

— Моля ви, наричайте ме само Старбък.

— Така го наричат приятелите му — допълни Черити.

— Не съм сигурен как съм попаднал тук — уклончиво продължи той. Това бе истина. Експерименталното пътуване не се бе осъществило според плана и Старбък тепърва трябваше да открие начин да се върне на Сарния в своето време.

— Той има амнезия — безпомощно каза Черити.

— Амнезия... — Дилън предъвка думата, а на лицето му се изписа крайно подозрителен израз. — Интересно.

— Освен това е и твърде неприятно. Макар че не зная как съм се озовал на Касъл Маунтин, сигурен съм, че не съм ловец на мозъци. Макар да не мога да отрека, че съм чувал за вас — добави Старбък, като се стараеше да поддържа някакво равновесие между лъжата, породена от необходимост, и сарнианските норми за честност и логика.

— Наистина ли? — Дилън пое чашата, подадена от сестра му, и ѝ благодари с разсеяна усмивка. — Щом имате амнезия — продължи той, — откъде знаете, че не сте ловец на мозъци?

— Просто зная. — Гласът му бе силен и уверен. Но трябваше да признае, че въпросът бе съвсем логичен, както можеше да се очаква от такъв известен учен.

— Амнезия! — сърцераздирателно въздъхна Ванеса. — Колко романтично! Един тъмноок герой, сякаш Хетклиф, излязъл от романа на Емили Брое, бива спасен от своята героиня, за да осъзнае, след като е прекарал нощта при нея, че не може да си спомни кой е. — Тя многозначително се усмихна на Черити. — Познавам някои жени, които са способни на убийство, за да превърнат подобни фантазии в действителност. Дори само за една нощ.

— Той не е прекарал нощта при мен! — избухна Черити. Старбък неволно се запита дали е така пламенна и в леглото. — Поне не по начина, за който намекваш — троснато добави тя, като проклрнаше наум червенината, избила по страните ѝ. — Освен това, Старбък помни името си.

— Фуга — промърмори Дилън, сякаш на себе си.

— Фуга ли? Имаш предвид някоя музикална композиция? — запита Черити, привикнала мисълта на брат ѝ да скача с изумителна бързина от една на друга тема.

— Произношението на този термин е същото, но значението му е различно. Имам предвид психичното състояние, при което страдащият от амнезия може да напусне дома си и да се отпрати нанякъде, за да започне съвършено нов живот.

— Мислиш ли, че това се е случило и със Старбък?

В този момент, за първи път, откакто бе научил за професията ѝ, Старбък успя да си представи Черити като полицаи. Съзнанието му без усилие проникна в нейното. Тя сериозно обмисляше дали да изпрати

по факса — каквото и да бе това — снимката му до другите полицейски участъци в района.

— Възможно е — рече Дилън. — Особено ако е претърпял мозъчна травма.

— Не можеш ли да направиш нещо? — попита Ванеса. — Да опиташ хипноза? Или лекарства?

— За стимулиране на паметта се използва натриев амитал или натриев пентатол, както и хипноза — обясни Дилън. — Но само ако причината за амнезията е емоционална.

Макар че Старбък не искаше да се показва неучтив, почувства нарастващо раздразнение от начина, по който говореха за него — сякаш не бе в стаята.

— Сигурен съм, че амнезията ми няма да трае дълго — намеси се той по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Както споменахте, доктор Прескот, най-вероятната причина е удар в главата.

— Откъде знаете, че съм лекар? — Веждите на Дилън обезпокоено се свъсиха.

— Аз му казах — раздразнено изпухтя Черити. — Освен това вече го обвиних, че е дошъл тук, за да те вербува. Той обаче ме увери, че не е така. И му вярвам. — Тонът ѝ ясно показваше, че темата е изчерпана. Но само засега, помисли си Старбък, забелязал неугасналия интерес в очите на Дилън. — Между другото, Дилън — продължи тя, — следващия път, когато решиш да включиш компютъра от лабораторията си към този в къщата, бих желала да ме уведомиш предварително. Заради снощните ти шегички не можах да спя.

— Какви шегички?

— Не си ли се включвал към компютъра? — Усети как по гърба ѝ пролазва студена тръпка.

— Нямахте причина. Всичките ми необходими данни са в лабораторията. — Той присви очи. — Какво те накара да мислиш, че съм го направил?

— Стори ми се, че чух шум. — Черити се насили безгрижно да свие рамене. — Бих се заклела, че когато отидох да проверя, мониторът беше топъл. Но всички врати и прозорци бяха затворени, така че навярно просто ми се е присънило. Знаеш, че въображението ми е доста развинтено... Всъщност къде са кифлите, които ми обеща?

— Тук са. — Дилън бръкна в раницата си. — Донесох също няколко пшенични франзели, както и сирене крема.

— Сирене крема! — повтори сестра му така ентузиазирано, сякаш току-що ѝ бяха връчили нотариален акт за собственост на диамазиманова мина. — Бягството ти от вечерята се опрощава.

Погледът на Дилън, който тъкмо слагаше пакетите на тезгяха, се спря на овъгленото месо.

— Като стана дума за вечерята, изглежда съм имал късмет. Това нещо тук не ми прилича на задушеното на баба Прескот.

— Стана един непредвиден инцидент — промърмори тя.

— Виждам. Кога си отиде пожарната команда?

— В случай че не си забелязал, Черити не я бива много за домакиня — каза Ванеса на Старбък, който видя, че подмятането ѝ предизвика гневен проблясък в очите на Черити. За своя изненада, той също изпита раздразнение.

— Вината беше моя. Черити точно се канеше да го извади от печката, когато аз започнах да бълнувам и отвлякох вниманието ѝ.

— Започнали сте да бълнувате? — попита Дилън.

— Да. — Старбък не можа да се сдържи да не погледне към Черити. Червенината по бузите ѝ явно не се дължеше на горещите пламъци в камината. Между тях припламна споменът от сутринта, топъл и изкусителен, последван от образа на Старбък, който мажеше с ароматно масло полуголото ѝ тяло. А може би тъкмо фантазиите на Черити го бяха довели на Касъл Маунтин?

— Божичко! — Ванеса започна да си вее с ръка. — Дали наистина тук внезапно стана ужасно горещо? Или само на мен ми се струва така?

Тишината бе надвиснала над стаята. Проницателният поглед на Дилън отново се впи в лицето на Старбък, който усети, че задълбочено го изучават. Той с усилие успя да срещне предизвикателството с равнодушен израз, съзнавайки, че нищо не убягваше от очите с цвят на нощно небе.

— Мисля — каза накрая Дилън — да изляза да се поразтъпча.

— Но навън е страшно студено! — възрази Черити. — Освен това, вие току-що дойдохте.

— Тъкмо сега ми се ще да се поразходя. — Той говореше на нея, но погледът му бе отправен към Старбък. — Ще дойдеш ли с мен,

Старбък? Мисля, че в гардероба съм оставил едно старо яке за ски.

Старбък не бе човек, който би отклонил предизвикателството.

— Една разходка ще ми дойде добре — съгласи се той. — Може би ще стимулира паметта ми.

— Точно така мисля и аз — отвърна Дилън.

Старбък не бе изненадан, когато Дилън премина направо към същината на въпроса.

— Добре — каза той, като спря край боровата горичка недалеч от къщата, — какво, по дяволите, кроиш?

— Не зная какво искаш да кажеш — предпазливо отвърна Старбък. — Ако имаш предвид проявения от моя страна интерес към работата ти...

— Не давам пет пари дали проявяваш някакъв интерес към мен — от устата на Дилън излезе облак пара. — Ако си дошъл да се опиташ да ме завербуваш, губиш си времето. А ако възнамеряваш да откраднеш проектите ми или да ги саботираш по някакъв начин, бързо ще се справя с теб. Това, което искам да знам, е какви са намеренията ти към сестра ми?

— Намеренията ми?

Ръцете в ръкавици на Дилън се свиха в юмруци.

— Ако си решил да я използваш, за да се добереш до мен...

— Не съм! — Това предположение бе толкова нелепо, че искреността на възмуцението на Старбък бе съвсем очевидна.

— Спал ли си с нея?

Преди той да успее да отвърне с „да“, вселенският транслатор поясни, че това е преносен израз. Благодарен за помощта му, Старбък отговори отрицателно. Това бе истина, поне засега.

— Но искаш да го направиш. — Старбък не отвърна и Дилън продължи: — Аз съм мъж, по дяволите, и мога да усетя какво се върти в ума на някого, който зяпа сестра ми с поглед като твоя.

— Сестра ти е много привлекателна жена.

— И е не по-малко чувствителна. Не искам никой да я нарани!

— Нямам намерение да нараня Черити! — Това бе абсолютна истина.

— Но възнамеряваш да спиш с нея.

Старбък си помисли, че би реагирал по същия начин, ако някой непознат имаше нечестиви помисли към Джулиана. Разбираше

необходимостта на Дилън Прескот да защити сестра си. Но това не означаваше, че трябва да го посвети във всички интимни подробности от живота на Черити.

— Не искам да бъда груб — любезно каза той, — но не смятам, че това е твоя работа.

— Предполагам, че е така. — По лицето на Дилън се изписаха противоречиви емоции. — Особено след като веднъж вече е била женена, но...

— Черити е била женена?

— Да. Виждам, че още не ти е разказала тази ужасна история.

— Не. — Старбък се зачуди защо изведнъж го обзе непреодолимо желание да разбере по каква причина Черити вече не е със законния си партньор. — Предполагам, че ти не би пожелал да ме осветлиш?

— Не. Но ще ти кажа едно нещо. Ако някога онзи кучи син, бившият ѝ съпруг, ми падне в ръцете, така ще го разкрася, че дълго ще ме помни.

— Ще го имам предвид. — Предупреждението беше ясно.

Постигнали временно примирие, двамата поеха обратно към къщата по следите, оставени от ботушите им на идване.

— Наистина ли нямаш представа какво правиш тук? — попита Дилън, както се стори на Старбък, престорено нехайно.

— Не. Черити предположи, че може да съм работил в лабораторията.

— Ако беше така, щях да те познавам.

— Да. И аз така си помислих. Особено след като съм астрофизик. Дилън се спря.

— Странно е, че си го спомняш.

— Амнезията е твърде непредсказуема.

— Вярно е. — Очевидно не съм убеден в това, Дилън отново закрочи. — За кого работиш?

— В момента не съм на работа. Но направих някои самостоятелни разработки върху антиматерията. — Знаеше, че в момента на Земята антиматерията съществува само във вид на бързо разпадащи се частици, създавани от гигантски акселератори. Всъщност тя бе известна не като факт, а повече като хипотеза, която впоследствие щеше да бъде доказана. Когато антиматерията влизаше в

контакт с обикновената материя, се осъществяваше взаимна аниhilация, освобождаваща много по-голяма енергия от тази при термоядрена реакция. Това бе горивото на бъдещето, използвано при междузвездните пътувания вече близо два века. Частица от него се криеше в джобния му акселератор.

— Антиматерия... — Макар че този път Дилън не забави крачка, Старбък нямаше нужда да чете мислите му, за да узнае, че е твърде заинтригуван. — За създаването на антиводород се полагат големи усилия. Ала никой досега не е успял да вкара антиелектрон в орбита около антипротон.

— Трудно е да се накарат електроните да се завъртят в стабилни орбити около атомните ядра — съгласи се Старбък. — Обаче, ако някой извлече значително количество енергия от частиците, преди да се опита да ги свърже...

— ... Ще се получи. — Дилън продължаваше да крачи през снега, но стъпките му се забавиха, докато умът му обмисляше различни варианти. — Да се съхрани подобен атом обаче ще бъде изключително трудно.

Старбък вече бе решил, че за да се върне на Сарния в своето време, щеше да има нужда от помощ, за да открие по каква причина се бе отклонил от кривата на времето. Това бе извън възможностите на повечето земляни. Но не и на този.

Старбък бе наполовина земен човек, затова вярваше в съдбата. Тъкмо тя го бе довела в Касъл Маунтин, щата Мейн, точно в този отрязък от време.

— Не и ако е под формата на антиводороден лед.

Думите му попаднаха право в целта. Дилън спря и го изгледа:

— При каква температура ще остане стабилен?

— Два градуса над абсолютната нула. — Това бе известно на всеки сарнианец от второ ниво. — Ако се съхранява в контейнер от обикновена материя, охладена до същата температура, ледът няма да експлодира.

Дилън бе онемял от възлнение пред това научно откритие.

— И атомите му ще се разграждат толкова бавно, че ще може да се запази твърде дълго време — тихо каза накрая той, възприемайки идеята със скорост, която дори Старбък не бе очаквал. — Така ще може да се използва дори за междузвездни пътувания. — Остана замислен, с

поглед, зареян в далечината. — Значи онези побъркани, истерични хора, твърдящи, че са видели малки зелени човечета, са били прави?

Макар че бе твърде опасно, Старбък реши, че може да се довери на този човек.

— Не съвсем.

— Изобщо не. — Устните на Дилън се извиха в лека усмивка. — Доколкото виждам, съвсем не си дребен, нито пък зелен. Разбира се, ако беше изял задушното на Черити, можеше и да позеленееш. — Поклати глава. — Имам толкова въпроси!

— Мислех, че сигурно ще бъде така.

— Нямам представа откъде да започна. — Той потърка бузата си. — Откъде си?

— От Сарния. — При недоумяващия му поглед Старбък добави: — Не е във вашата галактика. — Той обясни, доколкото можеше без звездна карта, разположението на родната си планета.

— Сарния. Изумително! А къде е космическият ти кораб, превозното средство или както там го наричате?

— Нямам кораб.

Раменете на Дилън разочаровано се прегърбиха.

— Трябваше да се досетя — промърмори той. — Ти си просто още една кукувица.

Старбък реши, че не си струва да се докача от обяснението, което трансляторът даде на тази дума. Разбираше, че при подобни обстоятелства самият той навярно би стигнал до същото заключение.

— Всъщност на моята планета има някои, които охотно ще се съгласят с теб — призна той. — Особено когато се опитам да изложа теорията си за квантовия скок като по-съвършено средство за интергалактически пътувания.

— Квантов скок — с престорено равнодушие повтори Дилън.

— Имах теория, че атомите, съставляващи тялото, могат да бъдат разградени, пренесени през космоса съгласно теорията на квантовата електродинамика, и след като достигнат местоназначението си, отново да бъдат съединени.

— Звучи ми смътно познато. — На лицето на Дилън се четеше смесица от подозрение и интерес. — Откъде да зная, че не си се добрал до някое копие от труда ми, над който работя в момента?

— Точно така — весело се съгласи Старбък. — Всъщност първоначално идеята ми бе породена от твоя учебник за пътуванията във времето чрез квантови скокове.

— Не съм писал никакъв подобен учебник.

— Все още не. Но ще го напишеш. Всъщност той е задължително четиво в Научния институт. Заедно с разработката ти върху слънчевите изригвания, разбира се.

— Слънчевите изригвания? Няма значение — бързо каза Дилън. — Не съм сигурен, че искам да зная това. — Отново потри брадичката си с ръката в ръкавица. — Добре. Хайде да караме подред. Ти твърдиш, че си от планетата Сарниа. Може би ще трябва да ми кажеш в коя година живеете там.

— На Сарниа годините се броят различно. Но от онова, което ми каза Черити, заключих, че по време на пътуването ми дотук съм се върнал назад във времето.

— Черити знае ли за теб?

— Не — побърза да го увери Старбък. — Тя ме намери вчера почти замръзнал на пътя. Макар да съм й много благодарен, не смятам, че беше твърде разумно от нейна страна да приютява непознат в дома си.

— Тя винаги е обичала да върши добрини — отвърна Дилън. — Когато беше дете, пълнеше къщата с болни и ранени животинки. Родителите ми направо пощуряваха.

Старбък, който не бе очарован, задето го сравняваха с изгубено животинче, премълча.

— Черити е твърде добра — продължи Дилън. — Записа се да следва право, защото наивно и оптимистично вярваше, че така ще може да помага на онеправданите.

— Черити е била адвокат? — Старбък опита да си я представи в колосана черна мантия и с мрачен израз, неотделим от образа на служителите на закона в Сарниа. Ала не успя.

— За кратко. Защото за нея този начин за раздаване на правосъдие се оказа твърде муден. Затова реши, че би могла да помага по-добре на хората, като вкарва негодниците зад решетките, където не биха могли да причинят зло никому. След всичките години полицейска работа сред негодници и престъпни типове, тя все още успява да

открива добро почти у всекиго. — Дилън поклати глава със смесица от възхищение и братска загриженост.

— Тя вярва, че имам амнезия.

— За нея това извинение е достатъчно правдоподобно. Макар че сестра ми е вече на двадесет и осем, все още гледа романтично на живота и хората. Преди мислех, че един ден ще се отърси от наивността си. Но вече съм стигнал до заключението, че никога няма да свали розовите очила, през които наблюдава света... А, между другото, аз не ти повярвах дори за миг.

— Зная. Това е още една от причините да реша да ти доверя истината. Усещаш, че и без това сам ще я разкриеш.

— А какви бяха другите причини?

— Не бих могъл да пропусна шанса да работя с човек, чието име е легенда сред научното общество.

— Легенда? — На Старбък му се стори, че това се хареса на Дилън.

— Името Прескот стои наред с тези на Галилей, Коперник, Нютон, Дарвин, Айнщайн и Пурнел.

— Пурнел?

— Той ще се роди след няколко години.

— О! — Дилън се замисли. — Като заговорихме за това, ти все още не си ми казал колко назад във времето си се пренесъл.

— Почти двеста от вашите земни години. Което е най-важната причина да се реша да ти кажа истината. Дори в моето време ти нямаш равен на себе си, когато става въпрос за пътуванията във времето. Нуждая се от помощта ти, за да конструирам транспортно средство, базирано на Земята. И за да изчисля координатите в субпространството така, че да пристигна у дома в моето време.

Дилън вече бе размишлявал върху тази идея.

— Нямаш представа колко ми се иска да ти повярвам. Честна дума, не искам да те обиждам, но не трябва да забравяш, че все пак съм учен, и работя с факти, цифри и теореми. Нуждая се от доказателство, а не само от честната ти дума — извинително каза той накрая.

— Помислих за това. — В миг Старбък изчезна. Единственият знак, че някога бе стоял на това място, бяха следите от стъпките му в снега, които мистериозно прекъсваха точно край Дилън.

— Старбък? — Дилън огледа смълчаната горичка. — Къде си?
— Тук съм.

Той се обърна и го видя, облегнат на едно дърво. След миг Старбък отново се озова при него.

— Е?

Дилън отметна глава назад и се засмя със силен сърдечен смях, от който птиците, накацали по клоните на дърветата, се разлетяха на всички страни.

— Страхотно! — призна накрая той. — Май наистина трябва да се залавяме за работа и да намерим начин да те изпратим у дома!

— Значи ще ми помогнеш?

— Бих искал да видя как ще ме спреш. — Погледът на Дилън изведнъж стана сериозен. — Има още нещо, което искам да знаеш за мен, и което няма да откриеш в никой учебник.

Погълнат от плановете за завръщането си на Сарния, Старбък не долови предупредителната нотка в гласа му.

— Какво е то? — разсеяно попита той.

— Когато Черити стана на шестнадесет, започна да излиза със сина на един местен рибар.

Старбък се запита защо само при споменаването на това име цялото му внимание се насочи към разговора.

— На мен това не ми хареса — продължи Дилън. — Но не защото съм сноб. Просто не одобрявах репутацията на онова момче. То се славеше като женкар и всяка петъчна вечер излизаше с различно момиче.

— А ти не искаше сестра ти да бъде поредната бройка в списъка му?

— Точно така. И се погрижих това да не стане.

— Като го заплаши?

— Не го заплаших. Просто му казах, че ако посегне с мръсните си лапи към сестра ми, ще го насека на малки парченца и ще го нанижа за стръв на въдиците на баща му.

— Това звучи забележително разумно — съгласи се Старбък. — При дадените обстоятелства.

Дилън не успя да скрие изненадата си:

— Тази планета, от която идваш, Сарния...

— О, на нея цари абсолютен мир — увери го Старбък. — От векове не е имало въоръжен конфликт. Но аз също имам неомъжена сестра и съм твърде загрижен за нея. И ако това ще облекчи безпокойството ти, ще ти кажа, че доскоро бях сключил брачен обет с жена от моята раса.

— Това не ме успокоява — възрази Дилън. — Щом си скъсал с нея, си идеален кандидат за нова авантюра.

— Раздялата ни е само временна. — Старбък се намръщи, припомняйки си студените прощални думи на Села. — Тя ме напусна заради лошата репутация, която си спечелих заради изследванията ми. Но след като се върна на Сарния с доказателство за правотата на теорията ми, сигурен съм, че ще размисли.

— О! — Успокоен, Дилън изви устни в лека усмивка. — Значи, разбрахме се?

Противно на всякаква логика, умът на Старбък бе обладан от мисли за Черити, за меката ѝ ароматна кожа, съблазнителните гърди и блестящите ѝ очи. Припомни си как я бе държал в прегръдките си и как топлата ѝ открита усмивка разливаше във вените му някаква непозната и обезпокоително примитивна възбуда.

Той с усилие отклони мислите си, като си напомни, че е обречен на Села още от дете. Бракът им винаги бе приеман като нещо, неподлежащо на обсъждане.

Но дори Села да не съществуваше, Черити Прескот бе от Земята. Освен това беше сестра на човека, който само за няколко минути се бе превърнал не само в негова единствена надежда, а и в приятел.

— Напълно — отвърна той на въпроса на Дилън.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато двамата мъже се върнаха в къщата, Черити усети настъпилата у тях промяна. Брат й бе невероятно развълнуван. Доколкото можа да прецени, Старбък също бе възбуден, макар че се владееше.

Тя ги посрещна с усмивка и им подаде две чаши димящо кафе.

— Тъкмо смятах да изпратя санбернари да ви търсят.

— Благодаря. — Старбък склочи пръсти около топлата чаша, отпи една глътка и помисли, че навярно раят, в който майка му вярваше, има точно такъв аромат.

— Поговорихме си — заяви Дилън. — Старбък си припомни, че е астрофизик.

— Наистина ли? — попитаха двете жени едновременно.

— Това е страхотно съвпадение — промърмори Ванеса.

— А също така би могло да обясни защо се намираш тук — добави Черити. — Може би наистина си търсил Дилън.

— Точно така. Само че Старбък не е дошъл да ме вербува. Оказа се, че той е новият човек, който трябваше да се присъедини към екипа ни.

— О? — Черити погледна към Старбък, сетне отново към Дилън. — Не си спомням да си споменава подобно нещо.

— Може би съм забравил — сви рамене той. — Знаеш колко разсеян ставам, когато се задълбоча в някой проект.

Наистина бе вярно. Но имаше и нещо друго. Нещо, в което никой от двамата не искаше да я посвети. Черити реши, че става въпрос за някаква тайна, и престана да мисли за това.

— Е, хубаво е, че всичко се изясни — поде тя. — Сега остава да открием какво се е случило с вещите ти и какво правеше на пътя посред снежната буря.

— Без съмнение са го обрели — каза Ванеса.

— Вероятно е така — съгласи се Дилън.

— Съгласна съм, че е най-близо до ума. Но това е твърде обезпокоително, тъй като в Касъл Маунтин досега не са ставали кражби.

— Все някога трябваше да се случи за първи път — нехайно заяви Дилън. Прекалено нехайно, както се стори на Черити.

— И все пак е странно...

Черити реши засега да остави настрана този проблем. Франзелите, нарязани на филийки и поставени в тостера, бяха готови. Взе препечена филийка, намаза я дебело със сирене крема и я подаде на Старбък. Той подозрително изгледа тъмнокафявото кръгче, преди предпазливо да отхапе. Филийката бе гореща и хрупкава, а сиренето меко и студено.

— Много е вкусно — отбеляза той, след като сдъвка хапката. — По-хубаво е и от кафето.

— За съжаление, от това ужасно седебелее — подхвърли Ванеса и деликатно отхапа от своята филийка, която не бе намазала дори с масло. — Нали знаете какво казват: „За един миг в устата — за цял живот по бедрата.“ — Погледът ѝ с престорено равнодушие се плъзна към Черити, която бе намазала обилно количество крема върху хляба. — Нямах представа как ти завиждам, скъпа Черити. Не са много жените, които си позволяват удоволствието да се хранят толкова калорично.

— Щом считаш това за удоволствие, навъртай се по-често наоколо — троснато я посъветва тя. — За вечеря смятам да купя пица с пиперки.

— Наистина би трябвало да се грижиш повече за себе си, Черити — поклати глава Ванеса. — Дори размерите на дрехите ти да не те притесняват, изтръпвам при мисълта как биха могли да се отразят на сърцето ти всички тези мазнини и холестерол.

Старбък забеляза в сините очи на Черити пламъчета на гняв, насочен към Ванеса Рейнолдс. Тя бе облечена от главата до петите в строга черна униформа. Косата ѝ също бе черна и падаше по раменете като блестяща завеса. Тъмните ѝ очи бяха очертани с черен молив, който контрастираше с лицето ѝ, бледо като снега по боровите клони зад прозореца.

Ванеса би могла да бъде генетично създадена сарнианка, помисли си Старбък и огледа аскетично слабата ѝ фигура. Почти

нямаше гърди, а бедрата ѝ бяха тесни като на дванадесетгодишно момче. Можеше да бъде близначка на Села.

Черити бе забелязала бавния и преценяващ поглед на Старбък, насочен към Ванеса. В нея като светкавица припламна женско негодувание.

— Като стана дума за дрехи, много би ми се искало да седим и да си бърбим цял ден, но трябва да се преоблека и да отивам на работа — каза тя и стана от масата.

— А за нас е време да се връщаме в лабораторията — рече Дилън. — Можеш ли да оставиш Старбък при нас по пътя към града?

— Сигурен ли си, че е разумно? — обърна се Черити към Старбък. — След вчерашното ти преживяване най-добре е днес да останеш в леглото.

На Старбък това му се видя доста привлекателно. Но само при положение че тя би се съгласила да се присъедини към него. За жалост, това бе невъзможно.

— Чувствам се чудесно, Черити.

— И все пак...

— Аз съм лекар, Черити — напомни ѝ Дилън. — Обещавам ти да го държа под око през целия ден.

— Когато си погълнат от научни занимания, обикновено не забелязваш нищо край себе си — възрази тя.

— Не се безпокой. — Очите на Старбък срещнаха нейните. — Обещавам да не се преуморявам. Но наистина трябва да отида в лабораторията. Ще съм ти много благодарен, ако ме закараш дотам.

— Учени... — изпъшка тя с неподправена досада. — На всички ви хлопа дъската. — Обърна се и закрачи към спалнята, като затръшна вратата след себе си.

— Доколкото разбрах, това означава „да“ — обади се Ванеса. Очевидният присмех в тона ѝ подразни Старбък.

— Нейната загриженост за другите е забележителна.

— Загриженост ли? — изсмя се Ванеса. — О, мисля, че не само загрижеността подтиква Черити да се държи по такъв начин. — Тя се усмихна на Старбък, нахлузвайки ръкавиците си. — Ще се видим покъсно. — Махна му и излезе от кухнята.

Дилън бе застанал край отворената врата, през която в къщата нахлуваше студен въздух. Погледът му се местеше от Старбък към

затворената врата на спалнята.

— Безпокойството ти е излишно — промълви Старбък. — Вече обещах да не я наранявам.

— Вярвам ти — мрачно каза Дилън. — Но ако поостанеш известно време на Земята, Старбък, ще разбереш, че хората — особено жените — по природа са субективни, емоционални и твърде непредсказуеми. Това прави трудно, ако не и невъзможно, обективното общуване с тях.

— Майка ми беше от Земята. Беше човешко същество — поясни той при озадачения поглед на Дилън.

— Наистина ли?

— Да. Макар че смесените бракове са рядкост сред управляващата класа на Сарниа, баща ми нарушил традициите и си довел жена на връщане от една от дипломатическите си мисии на Земята. Сестра ми Джулиана и аз сме наполовина земляни, наполовина сарнианци.

— Горя от нетърпение да те изследвам — ентузиазирано призна Дилън. Ванеса го повика отвън, като мърмореше, че ѝ е студено. — Идвам! — извика той и закрачи през снега към черната машина.

Това е нелепо, каза си Черити. Дори не познаваше Старбък. Той бе само човек, когото бе спасила, изпълнявайки дълга си. За Бога, в познанството им нямаше нищо лично.

Наистина, сутринта се бе случил онзи малък инцидент, припомни си тя, докато смъкваше пуловера си от ангора и джинсите и навличаше тежката зимна синя униформа. Фактът, че се бяха озовали в едно легло, обладани от чувствени сънища, бе просто случайност. Можеше да се случи на всеки.

Но се бе случило тъкмо с Брам Старбък. И макар че се бе заклепа никога вече да не хлътва по красиви мъже, Черити се бе оказала твърде слабохарактерна.

На вратата се почука.

— Черити? — повика познатият дълбок глас. — Всичко наред ли е?

— Всичко е тип-топ — извика тя в отговор. За момент настъпи тишина.

— Мога ли да вляза?

Тя тъкмо си закачаше петолъчната звезда, която баща ѝ гордо бе носил тридесет и две години.

— Ей-сега идвам. — Дори да беше слабохарактерна, поне не бе чак такава идиотка, че да остава насаме с мъжа, който само с един поглед я караше да примира.

Като пренебрегна намека ѝ, Старбък отвори вратата и застана на прага, изучавайки я с тъмните си очи.

— Ванеса те разстрои — заключи той.

— Не ставай глупав. — По треперещия ѝ глас Старбък се досети, че лъже. — Казах ти, тази жена просто ме кара да изпитвам неприятно усещане.

— Мен също. — Без покана той затвори вратата и застана пред нея.

— Така ли?

— Да. — От очите му се излъчваше абсолютна честност. — Имам чувството обаче, че ти не изпитваш към нея само неприятно усещане — продължи той.

— Прав си... — Тя тъкмо се канеше да се извърне, когато Старбък се пресегна, хвана с ръка брадичката ѝ и се взря в лицето ѝ.

— Какво има?

Топлината от докосването му разля нова чувствена вълна по цялото ѝ тяло.

— Просто е дяволски слаба!

— Да. Слаба е.

Не трябваше да се съгласява така бързо, унило си помисли тя.

— А аз не съм.

— Това също е вярно. — Погледът му се отмести от нейното лице и бавно и преценяващо обгърна тялото ѝ. Тя усети как кръвта запулсира в слепоочията ѝ. — Но все още не разбирам.

Черити нервно прокара пръсти през косата си, ядосана на него, на себе си и на неудобното положение, в което се бе озовала.

— Мъжете харесват слабите жени, Старбък.

— А-ха. — По някаква смешно емоционална, без съмнение женска причина, Черити се чувстваше физически непълноценна в сравнение с Ванеса Рейнолдс. — Ще се почувстваш ли по-добре, ако ти кажа, че аз не съм като другите мъже, които познаваш? — Тя дори не подозира, с мрачен хумор си помисли той, колко вярно е това.

— Не съвсем. — Черити осъзна, че е на път да направи огромна грешка и понечи да се обърне с гръб към него.

— Ами ако ти кажа, че намирам тялото ти за много привлекателно? — Старбък направи една крачка към нея. — Което е точно така.

Черити отстъпи назад.

— Ако целта ти е да ме накараш да се чувствам по-добре в твое присъствие, не успя.

— Боях се от това. — Старбък напредваше към нея със същата скорост, с която тя отстъпваше. — Брат ти ми каза, че си била омъжена.

Свивките на коленете ѝ се притиснаха към леглото, на което сутринта се бе събудила в обятията му. Бе в капан, освен ако не се решише да пропълзи по матрака.

— Е, и?

— Той също ме осведоми, че твоят съпруг ти е причинил болка.

— Дилън нямаше право да ти разказва това!

— Мисля, че имаше — въздъхна той. — Искаше да бъде сигурен, че няма да се повтори.

— Кое няма да се повтори? — Чувстваше се нервна, напрегната и неспокойна както никога през живота си. Той вдигна ръка към бузата ѝ. Очите му бяха странно печални.

— Че аз няма да те пожелаая. Че ти няма да ме пожелаеш.

— Добре. — Тя не успя да сдържи въздишката си. — Ти май съвсем не си свикнал да говориш със заобикалки?

— Не съм.

Противоположно на ледената Ванеса, Черити бе като огън. Топлина се излъчваше от косите ѝ с цвят на бляскав залез, от златистия тен, розовите устни и вълнуващата руменина, която понякога избиваше по бузите ѝ, както сега. Уханието ѝ го обгръщаше като възхитително ароматен етеричен облак. Усецаше меката ѝ кожа под дланта си. Мислите му бяха хаотично разбъркани. Със смущение откри, че е невероятно привлечен от тази жена.

— Какво те кара да мислиш, че те желая? — Гласът на Черити не трепваше, за разлика от сърцето ѝ.

— А не е ли така?

Той прокара пръст по устните ѝ. Когато при докосването му те инстинктивно се разтвориха, Старбък си напомни, че дори един ръководен от емоции землянин би бил достатъчно предпазлив, за да размисли над действията си, преди да се реши на подобно нещо.

— Съжалявам — дрезгаво промълви той, отстъпи назад и закрачи из стаята. — Нямах право да ти задавам този въпрос. Също както нямах право да те докосвам по такъв интимен начин. — Отвори едно прозрачно бурканче и с върха на пръста си взе от него малко розов крем, ухаещ също като нея. Старбък бе поразен от внезапния, почти неудържим порив да намаже с крема гладките ѝ заоблени гърди.

Обезоръжена от абсолютната му честност, Черити се реши да признае истината.

— Тогава защо на мен ми се струва, че имаш това право?

Старбък усети как желанието внезапно го зашемети като удар от лазерен бластер в стомаха. Но безкомпромисно овладя чувството, отблъсна го и го прогони от съзнанието си.

— Дилън ще ме чака.

Черити помълча, за да може гласът ѝ да се успокои. И да прозвучи делово.

— Аз също трябва да отида на работа.

— В полицейския участък.

Значи отново се започваше.

— Да. — Тя предизвикателно вдигна глава. — В полицейския участък.

Усети, че ще се чувства много по-сигурна под властта на раздражението и гнева, отколкото на емоциите, които Старбък предизвикваше у нея.

Той я огледа — отново бе облечена в грубата непривлекателна вълнена риза и панталони.

— Много повече ми харесва онази туника, която носеше сутринта.

— Туника ли? О, пуловерът ми. — Явно Старбък предпочиташе жените в розови и пухкави дрехи. — Наистина ми е неприятно да те разочаровам, Старбък, но розовото не е подходящ цвят за органите на реда.

— Разбирам. Но ако смяташ, че униформата би накарала някой мъж да забрави, че си жена — истинска, чувствена и желана —

грешиш, Черити Прескот. — Противно на всякаква логика, противно на последния атом здрав разум, Старбък отново застана пред нея. Ръката му обхвана шията и потъна в копринената ѝ коса. — Напротив — промълви той, — тя кара мъжа да пожелае да съблече всичките тези грозни дрехи и да открие нежните женски тайни, които така усилено се опитваш да скриеш.

С огромно усилие на волята Черити успя да се сдържи да не се отпусне в обятията му. Но не се отдръпна, решила, че бягството би разкрило беззащитността ѝ. Затова остана неподвижна, загледана в него.

Старбък доближи устни към нейните така, че тя усети дъха му. Сетне се поколеба. Логичният му разсъдък, подсказващ, че това е фатална грешка, повеляваше да я пусне веднага, преди да се бяха озовали свързани по начин, който никой от двамата не можеше да си позволи. Но емоционалната, често пъти неуравновесена, страна на природата му, която неразумно го бе свързала с нея от момента, в който се бе появил във фантазиите ѝ, му подсказваше, че не е в състояние да се отдръпне.

В момента, в който устните му докоснаха нейните, Старбък осъзна колко се бе лъгал. Бе възнамерявал да контролира целувката си — подобно на експеримент. Бе предположил, че ще бъде хладна и спокойна.

Но нямаше и следа от хлад в устните, които жадно се притиснаха към неговите. Нямаше спокойствие в ръцете ѝ, които се заровиха в косата му. Всичките му хипотези се изпариха в горещия пламък на прииждащата страст.

Със Старбък ставаше нещо безумно, тъмно и опасно, което не се поддаваше на анализ. Връхлиташе го порой от чувства. Логиката му се бе разпаднала. Той се озова изгубен сред някакъв неразгадаем вихрен свят, който не приличаше на нищо познато досега.

Може би бе изминала минута, час, цяла вечност. Когато накрая отдели устата си от нейната, Старбък осъзна, че ръцете му, обгърнали раменете ѝ, треперят.

Желаше я, сега, веднага, отчаяно. Искаше да я положи на леглото, или на най-близкия стол, или дори на дъбовия паркет, да съблече дебелата тъмна униформа, прилична на броня, и да потъне дълбоко в приканващата топлина на женското тяло. Но осъзнавайки, че

по време на целувката желанието му се бе превърнало в почти неконтролируема страст, се отдръпна.

— Да — каза Черити след няколко секунди. — Беше... Ъ-ъ-ъ...
Определено беше различно.

Значи, тя също го бе почувствала. Но в момента той бе твърде замаян, за да прочете мислите ѝ.

— Да.

Черити преглътна.

— Обаче това може да се превърне в проблем.

— Само ако го допуснем.

Не за първи път откакто го бе приютила в джипа, в дома, в леглото, дори в собствения си живот, Черити се запита какъв човек бе Старбък. Кой би бил способен да я целува със страст, заплашваща да хвърли целия свят в пламъци, и в следващия момент да се държи така хладнокръвно и контролирано? Навярно само твърде пресметлив човек.

Той видя как лицето ѝ помръква, а ръцете ѝ треперят. Тя бе права, неохотно си помисли Старбък. Това можеше да се окаже голям проблем.

— Искам да се любя с теб, Черити — каза той с церемониална учтивост, изискваща целия самоконтрол, на който бе способен. Знаеше, че с истината се възвръща и разумът. След като Черити разбереше мотивите му, без съмнение нямаше да се чувства така разстроена. — Желая го много силно. Ала обещах на брат ти, че няма да го направя.

— Какво?! — Извърна се към него и невярващо го изгледа. — Какво общо има Дилън с това? — Гневът се излъчваше на вълни от нея. Като реши, че още веднъж дълбоко е сгрешил, Старбък пое дълбоко дъх и опита отново.

— Обясних ти, че той ми каза за съпруга ти.

— Стивън е *бившият* ми съпруг — остро го поправи Черити.

— Обаче е сторил нещо, което те е наранило. И тъй като брат ти е много загрижен за теб, ме накара да обещаая, че няма да допусна да се влюбиш в мен.

— Няма да допуснеш ли?! — Гласът ѝ се извиси. — Дилън те е накарал да обещаеш, че няма да допуснеш да се влюбя в теб, така ли?

— Да.

— И ти, предполагам, си се съгласил. — Тя скръсти ръце на гърдите си.

— Разбира се. — Отново помисли, че умът на земните жени е неразгадаем. Бе ѝ обяснил положението. Тогава защо продължаваше да бъде все така разгневена, подобно на някой от димящите, бълващи огън вулкани на планетата Пеле?

— Разбира се — саркастично промърмори тя. — Имаш късмет, че не е решил да ме ожени. Кой знае колко камили щеше да поиска за откуп.

— Камили? — След като обясни, че това е двугърбо преживно четириногло, транслаторът, очевидно озадачен от забележката на Черити колкото и самия Старбък, безпомощно млъкна. — Но ние не сме говорили за никакви камили!

— Нямах представа колко се радвам да го чуя! — Черити изруга под нос и изскочи от стаята. Старбък я последва, но рязко спря, когато видя предмета, който закопчаваше на колана си. Тя проследи изумения му поглед, насочен към кожения кобур.

— Никога ли не си виждал „Смит енд Уестън“ тридесет и осми калибър?

— Не толкова отблизо.

Малкото антични оръжия, които бе имал възможност да види, бяха заключени в стъклени кутии в най-строгото охраняваните правителствени архиви.

— Нито пък в ръцете на жена — хапливо предположи тя.

— Права си.

— Виждам, че това те кара да се чувстваш неудобно.

— Всъщност, така е.

Старбък винаги бе считал примитивните оръжия, използвани от по-агресивните общества, за безспорно привлекателни. Но сега, докато мислеше за опасността, която можеше да представлява този револвер за една жена, към която вече се бе привързал повече, отколкото трябваше, оръжието му се стори необяснимо ужасяващо.

— Е, това не ме изненадва. — Тя откачи якето си от една кука край вратата. — Ако ще идваш, да тръгваме.

Старбък облече якето, което Дилън му бе заел, и покорно я последва.

Пътуваха мълчаливо по заснежения път. Старбък бе израснал в град под купол, където климатът се контролираше, а растенията и животните се отглеждаха само за храна. За него осеяният с дървета селски пейзаж на Мейн бе откритие. Само за пет минути успя да види безброй птици, един бял заек, напомнящ тези на планетата Поларис, няколко катерички с пухкави опашки и косматото животинче с плоска опашка, за което банките на паметта му подсказаха, че е бобър. Щеше да се чувства прекрасно, ако не бе необичайното ледено мълчание на Черити. Старбък се чувстваше все по-неудобно с всеки изминат километър.

— Съжалявам, че те целунах.

— Да не си посмял да ми се извиняваш! — Черити не отделяше очи от пътя.

— Добре. — Реши, че ще трябва да попита Дилън за тайната на процесите, извършващи се в привидно неизмеримия ум на земните жени. В края на краищата, той щеше да му разкрие практическото приложение на антиматерията, така че обмяната на информация щеше да бъде честна.

— Ще се ядосаш ли, ако ти кажа, че съжалявам, задето се извиних?

— Причината да не искам да ми се извиняваш, е, че на мен ми хареса. — Устните ѝ се извиха в усмивка.

— О! Тогава и аз си помислих същото — съгласи се той. — Но, ако ти е харесало, защо си сърдита?

Защото ми харесваш твърде много, мислено отвърна тя. А гласно каза:

— Заради начина, по който двамата с Дилън сте разговаряли за мен, сякаш съм някаква безценна порцеланова статуетка, която трябва да се пази от счупване.

— Той само се опитваше да те предпази, Черити. Аз бих направил същото за сестра ми.

Тя го изгледа косо.

— Ти имаш сестра?

— Да.

— Какво работи?

— Тя е ксеноантрополог.

— Какво?

Той със закъснение осъзна, че в момента земното общество все още нямаше нужда от хора, изучаващи култури, открити на други планети, и добави:

— Това е вид антрополог.

— О! — кимна Черити. — Сигурно е доста способна.

— Да. Тя е твърде необикновена.

— За жена ли?

— Не съм казал това. Всъщност Джулиана е една от най-интелигентните личности — били те жени или мъже, които познавам.

— Значи за теб може би все още има надежда — заключи Черити. — По-млада ли е или по-стара от теб?

— С няколко години е по-млада.

— Значи, макар че е една от най-интелигентните личности, ти все още се чувстваш длъжен да се грижиш за нея?

— Разбира се.

— Защото е жена ли?

— Точно така. — Той започваше да се изнервя. Разговорът ставаше все по-познат. Много пъти се бяха препирали с Джулиана на тази тема.

— Ами ако тя беше по-малкият ти брат? — попита Черити.

— Аз нямам по-малък брат — абсолютно логично изтъкна Старбък. — Вече ти казах, Джулиана ми е сестра.

Черити въздъхна с досада.

— Нека просто предположим — настоя тя. — Да кажем, че Джулиана е Джулиън, по-малкият ти брат.

— Добре. Да предположим.

— И Джулиън среща жена, която намира за привлекателна. И която на свой ред го харесва. Би ли се чувствал длъжен да отидеш при тази жена и да я предупредиш да стои настрана от Джулиън, за да го предпазиш?

— Разбира се, че не.

— Защото е мъж.

— Точно така — отвърна той. Безспорно Черити бе много чаровна и интелигентна. Тогава защо не вникваше в простата логика на аргументите му?

— Предавам се. — Очевидно отчаяна, тя вдигна двете си ръце във въздуха, в резултат на което джипът, току-що навлязъл в заледен

участък, опасно се плъзна към канавката.

— По дяволите! — Тя се вкопчи във волана и отново насочи джипа към средата на утъпкания сняг с лекота, на която Старбък се възхити.

— Това беше страхотно — каза той, като се надяваше да понамали гнева ѝ.

— Просто имам добра подготовка.

Внезапно зад един завой изникна постройка, досега скрита от борова горичка. Ако човек не знаеше, че лабораторията се намира тук, никога не би я открил.

— Е, пристигнахме по живо, по здраво.

Това не бе съвсем вярно, каза си Старбък. Защото и двамата бяха на път да се впуснат в нещо, което можеше да се окаже необикновено опасно.

— Благодаря ти, че ме докара дотук.

— Върху снегомобила и без това нямаше място за трима — сви рамене тя. — И макар че с мъжкото си самочувствие успя почти да ме изкараш от търпение, по-скоро бих се примирила с твоята изнервяща до полуда компания, отколкото с любезната демонстрация на превъзходство от Ванеса.

— Това скрит комплимент ли е?

— Мисля, че да. — Усмивката ѝ, която така му харесваше, отново разцъфна на устните и грейна в очите ѝ.

— В такъв случай... — Наведе се към нея и погали лицето ѝ с длан. Този път докосването не бе изкусително, нито успокоително, а изпълнено с чувство за мъжко притежание. Той почти очакваше, че тя отново ще се разгневи, но по някаква необяснима причина това не се случи.

— И аз харесвам компанията ти, Черити. — Изпълнен с трепетна възбуда, Старбък докосна устните ѝ с палец. — Всъщност, много я харесвам. И знаеш ли още какво?

Устните ѝ се разтвориха с трепетна въздишка. Очите ѝ се притвориха в очакване на целувка.

— Какво?

— Може би с право негодуваш срещу мъжкото ми самочувствие, но аз все пак много се радвам, че си жена.

Тя имаше вкус на истинска мечта. Устните ѝ бяха неповторимо женствени — меки, топли и щедри. Старбък би могъл да пие от тях ненаситно.

Ръката ѝ се пресегна през разделящото ги разстояние и хвана якето му. Старбък усети, че отново мислят за едно и също. Той обсипа с целувки лицето ѝ, вдигнато към него. В сърцето му се надигаше чувство, по-силно от всичко, което бе изпитвал досега. Първата му мисъл бе, че се влюбва. Но това бе невъзможно! Всеки сарнианец знаеше, че тази дума е остарял евфемизъм за един чисто биологичен инстинкт. Но дори съвършената логика не успя да потисне странното му усещане, че бе прекосил целия път през времето и пространството, за да срещне точно тази жена.

Навън отново заваля сняг. А в джипа се носеха тих шепот и нежни въздишки.

— Брат ти ще се чуди къде съм — промълви той, като докосна с устни ухото ѝ.

— Дилън е интелигентен — тихо въздъхна тя и притисна топлите си устни към слепоочието му. — Ще се сети.

— Точно от това се страхувам.

Старбък се отдръпна от нея с неимоверно усилие на волята. Положението ставаше все по-нелогично и крайно нестабилно.

Устните ѝ, леко подпухнали и тъмнорозови, се извиха в усмивка. Гневът ѝ приличаше на падаща звезда — бе като мигновен горещ пламък, който веднага изчезваше.

— Аз съм на двадесет и осем години, Старбък. Какво правя или с кого го правя, не е работа на брат ми, макар той да смята другояче. — Тя се наклони и докосна с устни неговите. — Приятен ден в „мозъчната фабрика“. Ще се опитам да намеря вещите ти. Ще се видим по-късно.

— Да — съгласи се Старбък. Макар че оставането насаме с Черити го смущаваше, неохотата, с която я напускаше, го ужаси. — Въпреки онова, което обещах на брат ти, все още те желая.

— Зная.

— Също така без никаква логична причина открих, че имам нужда от теб. Това ме плаши.

Погледът ѝ се смекчи. Тя докосна с ръка бузата му.

— Зная и това.

— Предполагах, че го знаеш. Изглежда по някакъв необясним начин твърде често мислим едно и също. — Без да откъсва очи от нейните, той се бореше с желанието за още една целувка. — Ти беше права, че това може да се превърне в голям проблем.

— Да.

— Но ние ще се справим с него.

— Да.

Едва след последната прощална целувка, крачейки към лабораторията, Старбък осъзна на какво точно се бе съгласила Черити.

Да се люби с нея, след като бе обещал на брат ѝ да не го прави, щеше да бъде не само неетично и нелогично. Щеше да бъде безумно. Дилън Прескот бе ключът към оцеляването му. Без неговата помощ за коригирането на координатите във времето, Старбък можеше да се озове на планетата си в друго време. Преди да пристигнат Древните с техния съвършен интелект, закони и логика и да цивилизоват тази някога негостоприемна и примитивна планета. Това бе равнозначно на самоубийство.

Тогава какво у Черити го подтикваше с готовност да рискува живота си?

Както всички учени, на Старбък винаги му бе доставяло удоволствие да търси решение на проблемите. Още като момче бе харесвал загадките — колкото по-сложни, толкова по-добре. Изпитваше задоволство да изследва даден проблем, да го анализира, докато накрая, след щателно проучване, достигне отговора.

Знаеше, че с усърдие, както и с помощта на Дилън, щеше да разреши загадката на времето и пространството и да се върне благополучно на своята планета.

За нещастие, Старбък подозираше, че разрешението на личната му дилема не можеше да бъде постигнато чрез никакъв логичен или научен метод. С ужас осъзна, че бе реагирал повече като човек, отколкото като сарнианец. Ала не си спомняше нещо да му бе доставяло по-голяма наслада от целувката на Черити.

Тя действително можеше да се превърне в голям проблем. Само че това бе най-прелестният, съблазнителен и възхитителен проблем, с който някога се бе сблъсквал!

СЕДМА ГЛАВА

Лабораторията, както и можеше да се очаква, бе строго охранявана. Старбък застана пред всевиждащото око на видеокамерата и тъкмо се канеше да натисне бутона на интеркома, когато вратата внезапно се плъзна встрани.

— Здравей — посрещна го Ванеса. — Започнах да се питам кога ще се появиш. Предполагам, че Черити е отишла на работа.

— Да. — Старбък отново изпита затруднение да поддържа учтивия безсъдържателен разговор, който изглежда бе нещо като обичай на тази планета. — В полицейския участък.

— Наистина не мога да си представя как някоя жена би могла да пожелае да стане полицай.

— Нито пък аз.

Ванеса го възнагради с ленива, забележително женствена, усмивка.

— Искам да кажа, че това не е женска професия — продължи тя. — Не мислиш ли?

Старбък действително мислеше така. Но в тъмните очи на тази жена забеляза някакъв хищен пламък, който го накара да се почувства твърде неудобно. Бе принудила и Черити да се чувства непълноценна.

— Смятам, че Черити е най-женствената жена, която съм виждал. — Никога през целия си тридесетгодишен живот той не бе изричал по-искрени думи.

— А-ха. — Усмивката ѝ стана студена, от очите ѝ лъхна хлад. — Ти си странен човек, Старбък. Но, от друга страна, нима всички тук не сме такива? — Тя нахлузи чифт дебели кожени ръкавици. — Излизам да се поразходя. Разходката сред горите винаги прояснява ума ми, когато „прегрея“. Ти влез вътре. Служителят на рецепцията ще уведоми Дилън за теб и ще се погрижи да ти набави документи за самоличност.

Тя излезе навън, без да се обръща назад. За момент Старбък остана загледан в нея. Сетне влезе в сградата.

Не бе изненадан от откритието, че лабораторията на Дилън значително е изпреварила времето си. Учебниците твърдяха, че Дилън Прескот не е бил обикновен човек.

Старбък се съгласи с това твърдение, след като изслуша обясненията на учения, че квантовата физика може да се окаже ключът към пътуванията във времето.

За двамата не бе трудно да стигнат до заключението, че електромагнитното поле, породено от слънчевите изригвания, без съмнение е станало причината Старбък да се плъзне в някоя от пролуките на субпространството, което му позволяваше да съкращава светлинните години. Сарнианецът прие тази логична хипотеза. Но го безпокоеше друго, което още не бе готов да сподели с Дилън. В далечните кътчета на съзнанието му блуждаеше мисълта, че може би слънчевите изригвания не бяха единствената причина. Ами, ако — всъщност това звучеше твърде невероятно — бе отклонен от фантазиите на Черити?

Хрумването бе нелогично, за да бъде прието на сериозно. И все пак Старбък не можеше да го отхвърли напълно, колкото и да се стараше...

Три дни след спасяването на Старбък от снежната виелица Черити бе по-объркана от всякога. Никъде на острова нямаше и следа от вещите му. Никой не си спомняше да го е виждал, преди тя да го намери на пътя. А непознатите бяха рядкост в този затътен край, особено през зимата. Тя бе принудена да стигне до заключението, че е бил ограбен на континента, закаран на Касъл Маунтин и изоставен.

Но от кого? И защо?

В никой от полицейските участъци в Нова Англия не бяха постъпили сведения за изчезването на човек, отговарящ на описанието на Брам Старбък. Нито пък бяха открити никакви данни за лице с неговото име. Сякаш бе паднал от небето.

СТАРБЪК. Черити пиеше кафе и барабанеше с пръсти по очуканите дървени облегалки на старото кресло на баща си, опитвайки да отдели професионалния си интерес към тъмноокия тайнствен мъж от личния. Полицаят у нея бе раздразнен, че не успява да разплете такъв прост случай. А женската ѝ природа не можеше да престане да мисли за начина, по който очите му се премрежваха от чувствен копнеж всеки път, щом я погледнеше. Като полицейски началник тя бе

решила да разшири обсега на издирванията до Ню Йорк. Като жена обаче се питаше как ли щеше да се чувства, изтегната пред камината, в прегръдките на Старбък...

Никога нямаше да узнае. Защото той изглеждаше решен да удържи проклетото обещание, което бе дал на Дилън. Старбък бе прекарал последните три дни почти изцяло в лабораторията. Връщаше се късно през нощта, дълго след като тя се бе отказала да го чака, и се качваше в мансардната стая. Всяка сутрин се обличаше и приготвяше кафе, тъкмо преди тя да стане. А в редките случаи, когато се озоваваха сами, винаги внезапно си спомняше за някаква работа, която незабавно трябваше да свърши.

Бе повече от очевидно, че я отбягва. Черити със смут установи колко болезнено е това за нея.

Внезапно телефонът иззвъня.

— Полицейски участък.

Гласът в слушалката съобщи за сбиване в една пристанищна кръчма. Само това ми липсва, мислено простена тя, една разгорещена пиянска свада.

Помощникът ѝ Анди Мейфеър бе отишъл да обядва. В последно време се бе пристрастил към задушениите миди с бекон в закусвалнята „Сивата чайка“, собственост на Николет Дюпре. От начина, по който петдесет и пет годишният мъж се изчервяваше, щом някой споменеше името на Николет, Черити се досещаше, че не само мидите в заведението го привличат. Макар да ѝ бе твърде неприятно да го безпокои, набра номера на джобното му повиквателно устройство. Но той не отговори. Явно отново го бе забравил на седалката в колата.

Оставаха ѝ две възможности. Първата бе да отиде лично да вземе помощника си. Само че „Сивата чайка“ бе в обратната посока на пристанището и Черити щеше да изгуби ценно време. От друга страна, можеше да опита сама да се справи с положението. В деня, в който нямаше да успее да се оправи с няколко пияници, щеше да свали полицейската значка на баща си.

Взела решение, Черити напусна топлия участък, качи се в джипа и се отправи към брега...

Старбък и Дилън току-що бяха приключили изпитанието на една програма, когато Дилън каза:

— Отдавна мина време за обяд. Сигурно умираш от глад.

— Да, гладен съм. — Старбък с изненада осъзна колко време бе отлетяло. Дилън стана и се протегна.

— В хладилника има останала пица. Ще я стоплим в микровълновата печка. Освен ако не предпочиташ нещо друго.

— Не, ще ям пица. — Той нямаше представа какво е това. Но досега всичко, което бе опитвал на Земята — особено някаква възшебна смес, наречена фъстъчено масло — имаше чудесен вкус. Той гореше от нетърпение да опита нещо ново.

След десет минути бе решил, че пицата е по-вкусна дори от фъстъченото масло. Макар че разтопеното сирене изгори небцето му, за него комбинацията от вкусови усещания бе истинска наслада. Тъкмо обмисляше възможността да вземе със себе си на Сарния такова количество замразени пици, че да му стигнат за цял живот, когато Ванеса се появи на прага на трапезарията.

— Хей, вие, двамата джентълмени, ще имате ли нещо против да се присъединя към вас?

— Разбира се, че не — каза Дилън.

— Не исках да прекъсвам работата ви. — Дрезгавият й глас напомни на Старбък мъркането на котка. Аналогията се подсилваше от гъвкавата й походка.

— Просто водехме дискусия за достойнствата на пицата — поясни Дилън. Ванеса с очевидно отвращение погледна към изцапаната със сирене картонена кутия.

— Двамата със сестра ти имате ужасни навици на хранене.

— По-скоро бих живял осемдесет години, без да се лишавам от пица, отколкото сто, прекарани в дъвкане на онези стиропорови кръгчета, с които се храниш — засмя се той.

— Оризовите питки са много хранителни. — Старбък видя как тя свали от една полица някакво пакетче. — Искаш ли една?

— Сигурно са много вкусни — учтиво отвърна Старбък. Но само след секунди решително промени мнението си. — Наистина са много вкусни — промърмори той, като едва преглъщаше сухите твърди хапки с помощта на кока-колата, която Дилън му наля.

— Ти си лъжец — отвърна Ванеса. Тонът ѝ бе сух като оризовите ѝ питки. — Доста красив лъжец. — Тя се усмихна на Дилън. — Как напредват нещата?

— Твърде добре — уклончиво отвърна той. — А какво става с Емили?

— Надявах се, че тази сутрин ще успея да разделя клетките ѝ, но нещо отново се обърка. Обаче направих малка разходка, за да проясня мислите си, и смятам, че сега ще успея да отстраня пречките.

— Е, желая ти късмет.

— Благодаря. На този етап от процеса на клониране ще ми е нужен много късмет. — Тя хвърли поглед към часовника си и въздъхна: — Е, тъй като само късметът няма да оправи нещата, по-добре да се връщам в лабораторията. — Спря на вратата. — До късно ли ще работите?

От очевидната покана в тона ѝ Старбък се досети, че въпросът ѝ бе предизвикан не само от научно любопитство. През последните три дни бе забелязал, че Ванеса Рейнолдс и Дилън Прескот са прекрачили границите на платоничната любов и са навлезли в света на чувствеността.

— Сигурно. — Дилън се спогледа със Старбък. — Имаме много работа.

— Тази вечер смятах да сготвя нещо. А никак не е забавно да готвиш само за себе си. — Гласът ѝ отново се бе превърнал в гърлено мъркане.

— Съжалявам, но ще е по-добре да го отложим за някой друг път. — Дилън ѝ се усмихна умилютивяващо.

Около бледите устни на Ванеса се появиха малки бръчици на недоволство. Очите ѝ се присвиха.

— Разбира се. Опазил ме Бог да преча на гения. — Тя произнесе последната дума като обиден епитет. Сетне излезе от стаята.

— Жени... — въздъхна Дилън.

— Изглежда не си ѝ безразличен — забеляза Старбък. Хрумна му мисълта, че не бе забелязал в очите на Ванеса страстния огън, който ярко припламваше в погледа на Черити всеки път, щом тя видеше Старбък.

— В началото и аз мислех така — сви рамене Дилън. — Но напоследък стигам до заключението, че за нея сексът е същото като

аеробиката, която играе всяка сутрин по цял час. Един вид упражнение за изгаряне на излишните калории. Все пак Ванеса може по свой начин да бъде вълнуваща. При това не мога да отрека, че умът ѝ е остър като бръснач.

— Тя каза, че работи в областта на генетиката.

— Да. Опитва се да клонира Емили Бронте.

— Емили Бронте ли? — Това име му прозвуча познато.

— Да, нали се сещаш, писателката. Всъщност, като си помисля, едва ли се сещаш. През миналия век е написала „Брулени хълмове“. Преди няколко години Ванеса купи на един лондонски пазар медальон, който се оказал притежание на брата на писателката, Брануел Бронте. В медальона имало къдрица тъмни коси, за които Ванеса вярва, че са принадлежали на Емили.

И така решила да клонира от тях нова писателка на любовни романи.

— Емили Бронте — замислено рече Старбък. — Разбира се! Когато сутринта Ванеса ме нарече Хетклиф, си помислих, че името ми се струва смътно познато. Майка ми имаше издание от този роман.

— Истинска книга? С корица и... всичко останало? — Дилън, който никога не се бе интересувал от пари, освен когато се опитваше да изцеди някоя сума, необходима за изследванията му, не можеше да не се развълнува при мисълта каква ценност би представлявала подобна книга след два века.

— Този роман е семейно наследство. Макар че е ужасно овехтял. Баща ми се мръщеше всеки път, когато майка ми го взимаше, защото при всяко прочитане се откъсваха все повече страници.

— Представям си. — Дилън поклати глава. — Изглежда майка ти е била романтична натура.

— Мисля, че определението ти отговаря на истината — съгласи се Старбък.

— А сестра ти? И тя ли е като нея?

— О, Джулиана определено никак не прилича на мама — бързо каза Старбък. — Тя е наследила повече от чертите на баща ни, отколкото аз, макар че за нещастие е умствено сляпа.

— Умствено сляпа ли?

— Повечето сарнианци владеят телепатията — обясни Старбък. — Особено онези, които произхождат от Древните, като родът на баща

ми. Но Джулиана е изключение.

— А ти владееш ли телепатията?

— Да, макар че откакто пристигнах на Земята, ми става все по-трудно да я използвам.

— А можеш ли да прочетеш моите мисли?

— Не зная. От ранна възраст ни учат, че не е учтиво да надничаш в чужди мисли без покана.

— Добре, чувствай се поканен. — Дилън се облегна назад, кръстоса крака и зачака. — Опитай с мен.

Ала нещо сякаш бе блокирало мозъчните вълни на Дилън. Старбък смаян го погледна:

— Не мога. — Той отново опита, сетне изтощен прокара пръсти през косата си. — Не разбирам.

— Навярно е от различията в атмосферата.

— Може би — убедено се съгласи Старбък. — Но това, че не мога да прочета мислите ти, е много лошо. Ако бях на мястото на Джулиана, щях да се чувствам ужасно.

— А как се чувства тя?

— О, Джулиана е невъзмутимо уравновесена и спокойна, както и логична до безумие. Тоест, логична за жена — почувства се задължен да добави той. — Макар да е необичайно чувствителна, когато става дума за равноправието на жените.

— Също като Черити — засмя се Дилън. — Изглежда имаме много общи неща, освен работата, Старбък.

— Повече, отколкото предполагаш. Тъй като сестрите и на двама ни са си избрали потенциално опасни професии.

— Опасни?

Старбък си спомни за секретното проучване на сестра си и въздъхна.

— По време на неотдавнашна изследователска експедиция Джулиана откри някои документи, дискредитиращи Древните.

— А вашите предци са били измежду Древните — припомни си Дилън.

— Точно така. Нашият народ ги почита, защото са въдворили мир и разум на дива нецивилизована планета. — Той се намръщи. — Но в дневника, намерен от Джулиана, се твърди, че на Сарния дълго преди идването на предците ни е съществувало процъфтяващо

матриархално общество. Древните дошли, но не с мир, а по молба на съпруга на Прастарата Майка, която управлявала планетата.

— Вие със сигурност не сте първото общество, което премълчава истината в историческите си хроники.

— Вярно е. Ако документите на Джулиана се окажат истински, ще излезе, че цялата ни система от вяра и закони е била основана на лъжа. В дневника пише, че жените няколко века управлявали Сарния в мир и благоденствие, стремейки се към равенство за всички.

— Това се различава от нещата, които ми разказа за миналото на Сарния — подхвърли Дилън.

— По-лошо. Джулиана притежава писма, според които съпругът на Прастарата Майка, с помощта на нашите предци, е започнал кървава война за завземане на абсолютната власт. Когато войната свършила, за да се попречи на жените отново да се издигнат на власт, членовете на предишните управляващи родове били брутално избити. Невръстните деца били изпратени на нашата луна Аустралиана. Впоследствие тя се превърнала в наказателна колония за онези, които не могли да се нагодят към строгите правила на сарнианския закон, основан на логиката и разума. И на неоспоримото биологично превъзходство на мъжете.

Дилън тихо въздъхна.

— Ако онези документи наистина са верни, сестра ти май е седнала върху буре с барут.

— Ако някой в Института открие над какво работи, могат да я арестуват за ерес. Или за предателство. — Изруга и отново прокара пръсти през косата си. Настъпи тягостно мълчание.

— Е — каза накрая Дилън, — предполагам, че това е още една причина да открием как да те изпратим у дома в твоето време. В случай че се наложи да освобождаваш сестра си от затвора.

В помръкнало настроение двамата се върнаха в лабораторията, където работиха през следващите два часа. Старбък тъкмо въвеждаше в компютъра данни, когато внезапно скочи така рязко, че столът му се прекаaturi.

— Черити! Тя е в беда!

Дилън се намръщи.

— Мислех, че тук, на Земята, не можеш да четеш мисли.

— Но мога да чета нейните. Тя се нуждае от помощ!

Дилън натисна няколко клавиша, за да запамети информацията в компютъра, като същевременно я закодира срещу достъпа на любопитни очи. След това също се изправи.

— Можеш ли да видиш къде е тя?

Старбък затвори очи и се концентрира, така че да вижда през погледа на Черити. Образът бе неясен, сякаш гледаше през гъста мъгла или облак.

— Има много дървета.

— Ужасно — промърмори Дилън. — По целия остров има дървета.

— И скалист бряг с тясна сивкава плажна ивица.

— Е, това вече е нещо. Продължавай.

— Виждам стара постройка. Отстрани има надпис. — Силното сърцебиене на Старбък затрудняваше концентрацията му. — Пише „Развъдник за риба“.

— Браво! — Дилън грабна якето си и се запъти към вратата.

— Почакай! — викна след него Старбък. — Тя не е там!

— Какво?

— По пътя към целта си го е подминала.

— И къде се намира? — Гласът му прозвуча дрезгаво и раздражено.

— Виждам фар. И лодки. И много ярки шамандури, плуващи сред някакъв залив.

— Шамандурите маркират капаните за омари — поясни Дилън. — Тя е на кея.

— Да. И има още една постройка, с надпис „Задушената мида“. Тя е вътре.

— О, по дяволите! — промърмори Дилън. — Това е пристанищен бар. Без съмнение този път Черити се е забъркала в страхотна каша!

Старбък си припомни как веднъж бе видял група джанурски воители да се препират за една хубава келнерка, след като се бяха налили с порядъчно количество Еноска роса. В последвалата битка заведението бе почти съсипано.

— Ще се срещнем там — каза той, като не желаше да губи ценното време, необходимо на машината на Дилън да преодолее

заснежените пътища. Сетне скръсти ръце, фокусира всички атоми на тялото си към набелязаната цел и изчезна от лабораторията...

Черити бе решена да не позволи препирнята да прерасне в ръкопашен бой. Опитът я бе научил, че спокойните думи и миролюбивото поведение, заедно с тихия, но авторитетен тон, можеха да оправят положението по-успешно, отколкото физическата сила или оръжието. Дори в потенциално опасна ситуация като тази. Двама ловци на омари обвиняваха други двама, че са обрали улова от капаните им. В тази част на страната това бе равносилно на конекрадството в дните на Дивия запад. И двете страни бяха пийнали порядъчно, което никак не опростяваше нещата.

Черити все още се опитваше да изясни обстоятелствата около случая, когато вратата се отвори и във внезапно нахлулия сноп светлина се откри едно добре познато лице.

Старбък се чувстваше буквално смазан. Кратката астропроекция го бе изтощила. Като се мъчеше да събере поне малко от така необходимата му в момента сила, той се огледа наоколо.

Крайбрежната кръчма твърде много приличаше на заведенията край космодрумите в неговата галактика. Въздухът бе натезал от гъст синкав дим, който не ставаше ни най-малко по-приятен от миризмата на риба, пот и дъха на мухъл, рязко контрастиращ със свежия солен въздух навън. По полиците на бара се виждаха само най-прости напитки — уиски, водка, текила, ром и джин. Масите бяха покрити с обелки от фъстъци и празни бирени бутилки.

В центъра на помещението бяха застанали четирима мъже в мушамы и с каскети, с ръце, свити в юмруци, и изкривени от гняв лица. Устната на единия кървеше, а окото на приятеля му бе подуто и посиняло. Явно Черити бе прекъснала сбиването им. Застанала между тях, тя изглеждаше твърде дребна и крехка.

— Какво става тук? — попита Старбък, докато вървеше към нея.

— Нищо, с което да не мога да се справя — отвърна тя.

— Не е твоя работа! — изръмжа едновременно с нея мъжът с наранената устна.

— Е, какъвто и да е проблемът, сигурен съм, че ще можем да го уредим без кръвопролитие — заяви Старбък, без да обръща внимание

на яростните погледи, отправени към него.

— Старбък! — тихо каза Черити, но той пренебрегна предупреждението ѝ.

— Логиката може да бъде твърде полезен инструмент.

— Кой, по дяволите, е тоя? — процеди рибарят със синината.

— Казвам се Брам Старбък. — Той подаде ръката си. — А вие сте...?

— Писна ми! — По-високият от двамата набедени браконieri се обърна и понечи да си тръгне, като избута Черити встрани. При вида на месестата му червендалеста ръка, хванала рамото ѝ, пред очите на Старбък сякаш се спусна завеса. Макар че никога досега не бе извършвал физическо насилие, в него се пробуди някакъв тъмен, първичен, несарниански инстинкт. Ръката му се стрелна със скорост, почти неуловима за човешкото око.

Единственото доказателство, че изобщо бе помръднал от мястото си, бяха четиримата мъже, проснати в безсъзнание на пода, нападали един след друг като отсечени дървета.

Старбък застана над победените си опоненти, като опитваше да си спомни някой друг път, когато така прекрасно и осезаемо да бе усещал, че е жив. Със задоволство отпусна юмруците си. Дълги години бе изучавал Тал-шойна. Харесваше му по-скоро умственото, отколкото физическо въздействие на това древно бойно изкуство върху врага. Но в него имаше и едно тайнствено и страховито движение, с което, ако не бе внимателно контролирано, можеше лесно да се счупи врата на противника. Старбък бе успял да сдържи в последния възможен миг мощта, струяща от пръстите му.

— Какво, по дяволите, направи? — обърна се към него Черити с ръце на кръста.

— След малко ще се свестят — увери я Старбък. Изглежда тя му бе ядосана. Това, разбира се, бе абсурдно. Трябваше да му благодари, задето бе успял да я спаси с минимум насилие. — Обаче няколко дни вратовете им ще бъдат схванати.

— Нямахте право да правиш това.

— Но ти повика за помощ!

— Не съм!

— Напротив — възрази той. — Повика ме.

Действително имаше момент, в който ѝ се искаше да повика някого, както правеше в Калифорния, ако нещата станеха твърде напечени. Но това бе просто мимолетно неизречено желание. В момента нямаше време да размишлява над това, защото мъжете започнаха да се раздвижват с болезнени стонове. Сега изглеждаха много по-хрисими, отколкото преди. Тя тъкмо обмисляше какво да прави с тях, когато вратата се отвори и влезе Дилън. Зад него стоеше Анди Мейфеър с извънредно глупав израз.

— Мислех, че може да ти потрябва помощ — каза Дилън. Сетне забеляза мъжете, седнали кротко на пода. — Обаче виждам, че двамата със Старбък сте се справили с положението.

— Аз се бях справила с положението — троснато отвърна тя. — Преди Старбък да ми попречи.

— Да ти попреча?! — Задоволството на Старбък се изпари като утринна мъгла. Той невярващо изгледа Черити. Едва ли щеше да бъде по-изненадан, ако ѝ бе поникнала още една глава, като на жителите на планетата Дюалити.

— Да, попречи ми! — гневно го изгледа тя. — Имаш късмет, че няма да те арестувам за саботиране действията на органите на реда. — Тя се обърна към Анди: — Прибери тези юначаги „на топло“, за да си отспят. А след това двамата с теб — тя посочи Старбък — ще си поговорим.

Макар че за него винаги бе удоволствие да слуша музикалното чуруликане на Черити, Старбък усети, че този път разговорът съвсем нямаше да бъде приятен.

— Е — с престорено бодър глас поде Дилън, — след като вече всичко е наред, смятам да се върна на работа.

— Всъщност те е страх от сестра ти — отбеляза Старбък.

— Прав си — съгласи се Дилън. — Имам правило винаги да се пазя от разгневени жени, които носят оръжие. — Той потупа Старбък по гърба и му подаде няколко сгънати зелени банкноти. — Вземи си нещо за кураж, докато чакаш. Желая ти късмет. В случай че оживееш до утре, ще се видим в лабораторията.

Дилън излезе. Старбък се огледа наоколо и осъзна, че е център на всеобщото внимание. Каза си, че всъщност няма нужда от питие за кураж, а просто е жаден и отиде до бара.

— Какво да бъде? — попита го барманът.

Старбък за малко щеше да поръча бутилка ейл „Сироко“, но навреме си спомни къде се намира.

— Ще пия същото като него. — Той посочи един рибар, седнал на високото столче край бара. Кехлибарената течност в чашата му напомняше ейл.

— Сега. — Барманът взе чаша и натисна някакво лостче, от което потече същата напитка. Над ръба на чашата се надигна пяна и се стече надолу, но той не ѝ обърна внимание. — Ще струва долар.

Тъй като нямаше представа за стойността на банкнотите, които Дилън му бе дал, Старбък измъкна една от малката купчинка и я сложи на бара, като се надяваше да е достатъчна. Барманът я взе и му върна още няколко зелени банкноти.

— Май си нов по тези места.

— Да. — Старбък внимателно отпи от искрящото златисто питие. Пяната погъделичка устните му. Питието беше по-леко от ейл и приличаше повече на вода, отколкото на алкохолна напитка.

— Щом познаваш Дилън Прескот, сигурно работиш в неговата „фабрика за мозъци“.

— Да — неопределено отвърна Старбък, — работя в лабораторията.

— Върху какво?

— Моля?

— Върху какво работиш? Или е секретно?

— Да, секретно е.

— Е, тъй си помислих и аз — добродушно се съгласи барманът и започна да бърше плота с влажен парцал. — Повечето от работите, дето ги правите там, са много тайни. Затуй онези, които разправяха, че са видели извънземни, не ме учудиха.

— Извънземни ли?

— Малки зелени човечета — намеси се човекът до Старбък. — Цял кораб, пълен с тях, се приземил на градския площад и след това отпрашил към горите.

— Корабът беше онази блестяща синя светлина — обади се мъжът от другата страна на Старбък. — Аз карах към къщи и проклетата светлина едва не ме ослепи.

— Изобщо не беше синя — възрази първият. — Беше бяла и имаше форма на пура.

— Синя беше!

— Нищо не си видял! А в кораба имаше хора, високи два метра и половина! Освен това бяха облечени във фолио.

— Че откъде, по дяволите, са намерили фолио? — извика някой от съседна маса.

В следващите двадесет минути всички в бара се включиха в разгорещената дискусия за извънземните. Старбък седеше мълчаливо, пиеше бира, чакаше Черити и се питаше какво ли биха направили, ако узнаеха, че извънземният, за когото така ентусиазирано се препираха, седеше сред тях.

— А вие какво мислите? — неочаквано го попита барманът.

— За извънземните ли? — Старбък сви рамене. — Не знаех, че съществуването на извънземни вече е доказано.

— О, те съществуват — каза човекът до него. — Миналия месец ходих на конференция по въпросите на НЛО и сам видях доказателствата.

— Какви доказателства?

— Купища снимки. Имаше летяща чиния, която се приземила в някаква ферма в щата Ню Йорк. След като дяволската машина си заминала, млеконадоят на кравите спаднал наполовина.

— Много интересно — учтиво каза Старбък.

— Това е самата истина.

— Е, ако има извънземни, сигурен съм, че идват с мир.

— Да, сигурно и поляците са казвали така за германците преди Втората световна — промърмори един от мъжете.

Пристигането на Черити избави Старбък от по-нататъшния разговор. Но един поглед към изопнатото ѝ лице и мятащите ѝ мълнии очи го накара да си помисли, че може би „избави“ не е най-точната дума...

ОСМА ГЛАВА

— Ако кажеш една-единствена дума, преди да сме стигнали вкъщи, ще те изхвърля в снега — заплаши го Черити, когато излязоха от бара и се запътиха към джипа. По едва сдържаната ярост в гласа ѝ Старбък заключи, че това не са празни приказки. Напомняйки си, че женската логика често е непостижима за разума на мъжете, и тъй като не искаше да я разгневява още повече, той не каза нищо. Мълчаливо наблюдаваше ослепително блестящия пейзаж зад стъклата, като се чудеше какво я бе разстроило толкова много.

На неговата планета задачата на полицията бе да следи за поведението на чуждопланетяните. Самите сарнианци бяха твърде лишени от емоции, за да могат дори да си помислят да нарушат закона. Това би било нелогично.

Разбира се, имаше някои, чиито биомозъчни системи функционираха неправилно, и в резултат на това представляваха потенциална опасност за обществото. Но те своевременно биваха изолирани и ако лекарствата, коригиращи психическата настройка, не подействаха, биваха депортирани на луната Аустралиана.

Джулиана бе посетила Аустралиана, за да проучи живота на обитателите ѝ. След като се върна, изрази открито възхищението си от начина, по който бившите сарнианци по своя собствена инициатива се бяха заели с работа, отговаряща на индивидуалните им способности. Тя твърдеше, че са изумително щастливи за хора, отлъчени от цивилизацията. Но той нямаше повече време за размисли. Бяха спрели пред къщата. Черити слезе от джипа. Старбък я последва с въздишка.

Електрическата печка поддържаше приятна топлина. Черити окачи якето си на куката до вратата и отиде да напълни чайника с вода.

— Няма ли да прием кафе? — попита Старбък с безгрижен тон, целящ да прикрие разочарованието му.

— В момента съм в такова състояние, че ако пийна дори малко кафе, ще започна да хвърлям онези ножове по главата ти. — Тя посочи

кухненските ножове, забодени в дървената поставка край печката. — Ще прием билков чай. И не се дръж покровителствено с мен!

— Но аз не се държа покровителствено с теб...

— Така ли?

Котаракът се надигна от рогозката, протегна се и измяука — искаше храна. Черити тихо изруга.

— Мога ли да разбера защо си толкова ядосана? — попита Старбък, след като котаракът бе нахранен.

— Не ми казвай, че наистина не знаеш!

— Ако знаех, нямаше да те питам. — Логиката му бе неоспорима. И понеже Черити не отговори, той продължи: — Да не би да си в цикъл?

— Защо всички мислят — гневно процеди тя, — че когато една жена се ядоса на някой мъж — поради твърде основателна причина — това се дължи на менструация? Не, не съм в цикъл. А и не е твоя работа!

— При нормални обстоятелства действително нямаше да е моя работа. Но ти очевидно си ми сърдита. Така че е съвсем логично да се опитам да разбера защо, като проверя всички възможни причини.

— Пак ли започваш с проклетата си логика?! — избухна тя. — А логично ли беше да се бъркаш в *моята* работа?

За миг той се вцепени от гневните мълнии, които мятаха нейните очи. Без съмнение тази жена бе най-темпераментното същество, което някога бе срещал.

— Но ти беше в опасност и...

— Не бях в опасност! Вече бях овладяла положението, дявол да го вземе! — Застана пред него и опря пръст в гърдите му. — Вече ти казах, Старбък, че преди да се върна в Касъл Маунтин, съм арестувала търговци на наркотици, убийци и изнасилвани, които бяха много безскрупулни и опасни от онези четирима пияни скапаняци! Абсолютно бях овладяла положението! — разгорещено повтори тя. — И защо изобщо ти хрумна проклетата мисъл да ми пречиш?

— Да ти преча ли?! — Усети как в самия него се надига гняв. До този момент не бе подозирал, че е способен на подобно чувство. — Ти твърдиш, че съм ти попречил, като съм се притекъл на помощ по твоя молба!?

— Не съм те молила за нищо!

— Напротив, направи го в мислите си. И двамата го знаем. Ти имаше нужда от мен, Черити Прескот. И аз дойдох.

— Нямам нужда от никого! — отсече тя.

— Грешаш. Може да си полицейски служител, ала не си в състояние да промениш природата си. Ти си само жена.

— Само жена?!

— Да. Жена. Дори ти не можеш да отречеш, че физически вие сте по-слабият пол. Задължение на по-силния пол — мъжете, е да ви защитават. И тъй като ти нямаш баща, нито съпруг, а брат ти беше възпрепятстван, тази задача се падна на мен.

— Никой не ми е задължен за нищо! — Вулгарната му мъжка арогантност бе вбесяваща. — Нямах право да вършиш това!

— Напротив. Имах пълното право.

— Така си мислиш ти!

— Убеден съм! — разгорещено отвърна той. — Защото, противно на всякакъв здрав разум, усещам, че се влюбвам в теб, Черити...

Тя тъкмо се канеше да избухне в нов взрив от обвинения. Но разтърсващите думи, изречени така просто, я оставиха без дъх.

— Това е... Невъзможно.

Чайникът започна да свири, пронизвайки внезапно настъпилата тишина. Тя го махна от котлона.

— Искаш ли чай? — Гласът ѝ не прозвуча толкова уверено, колкото ѝ се искаше.

— Мисля, че знаеш какво искам, Черити — промълви Старбък. Тя затвори очи, като опитваше да събере силите си.

— Още е много рано.

— Да, вероятно е рано. Това е твърде необичайно за мен. Обикновено обмислям нещата и преценявам всяко възможно последствие, преди да се реша да действам.

— Типично за учен.

— Да. Само че ти съвсем не си типична жена. Може би затова така силно се поддадох на чара ти през последните три дни.

Той не спомена нищо за нощите, през които нейните чувствени сънища завладяваха съзнанието, изпълваха тялото му с болка и правеха съня невъзможен...

Като изпитваше необходимост да се заеме с нещо, тя наля горещата вода в кана и потопа пакетче чай в нея — преструваше се, че бавното оцветяване на водата ѝ е безкрайно интересно.

— Но ти почти винаги ме отбягваше, откакто... — изрече най-сетне Черити.

— ... онази сутрин се целунахме.

— Да. — Не искаше той да се досети каква болка ѝ бе причинил с хладното си държание. — Мислех, че си променил своите намерения. Че вече не те привличам.

— Напротив. Стараех се да избягвам потенциално опасните ситуации тъкмо защото те намирам за твърде привлекателна.

— О! — Изпита облекчение. — Аз също не се държа както обикновено — призна тя. — Никога не съм се хвърляла така в обятията на мъж, когото дори не познавам.

— Надявах се, че е така.

— Ах, това мъжко самочувствие! — Изгледа го през рамо. — Не мога да проумея как мъжете могат да твърдят, че са по-силният пол при положение че самочувствието им е толкова уязвимо! — Лицето ѝ се озари от усмивка. Черити остави чая, отново се обърна към него и постави дланта си на гърдите му. — Искам те. — Дрезгавият ѝ шепот го обгърна като ароматен облак. — И макар това да звучи съвсем безсмислено, аз те желяех още преди да се срещнем...

— Имаш предвид фантазиите ти за нас двамата на плажа във Венеция?

— Да. Мислих много за това през последните два дни и със съжаление стигнах до заключението, че може би ще допусна огромна грешка, ако се поддам на увлечението.

— Но аз няма да те нараня, Черити!

— Напротив, ще ме нараниш — нежно промълви тя и се усмихна, като помилва лицето му. — Разбира се, няма да го направиш съзнателно. Ала ще стане точно така.

Очите ѝ бяха огромни, сини и изумително тъжни. Като се взираше в тях, той осъзна, че думите ѝ са верни. Дори ако Дилън не му бе казал колко чувствителна е сестра му, Старбък твърде скоро би открил, че тя не е от типа жени, способни на краткотрайна и безсъдържателна връзка.

Черити Прескот заслужаваше съпруг, който да я обича така горещо, както тя него, и деца, които и двамата да обичат. Но той не можеше да ѝ даде това. Ако се поддадеше на порива и я отведеше в леглото, какво бъдеще би могъл да ѝ предложи?

Никакво, мрачно си каза Старбък. Абсолютно никакво.

— Права си. — Той бавно се отдръпна. — Очевидно ти, когато се влюбиш, обичаш докрай. — През целия си живот бе възпитаван в абсолютна честност. Ала никога не бе подозирал, че истината може да причини толкова силна болка. — Макар че силно бих желал да мога да ти предложа бъдеще, Черити, не съм в състояние да ти дам това, от което имаш нужда и което заслужаваш.

Черити успя да се овладее с голямо усилие. Той сякаш бе пронизал сърцето ѝ.

— Добре, Старбък. — Прехапа устни и се извърна. — Човек с положителност не може да те обвини в липса на честност.

— За мен това е единственият начин за общуване.

Тя хвърли поглед към стенния часовник. Скоро щеше да се свечери и да дойде време за лягане. Пулсът ѝ се ускори при спомена за пробуждането ѝ в прегръдките на този мъж.

— Кога трябва да се върнеш в „мозъчната фабрика“?

— След около час.

— Толкова скоро? — Тя дори не опита да скрие разочарованието си.

— Имаме много работа — тихо обясни Старбък. — И по-голямата част от нея трябва да бъде свършена преди края на слънчевите изригвания.

Съжалението, изписано на лицето ѝ, бързо отстъпи място на любопитство.

— Слънчевите изригвания ли? Да не би вие с Дилън да изучавате влиянието им върху емоциите?

— Това е един от аспектите, които изследваме. — Запита се какво би казала тя, ако ѝ признаеше над какво точно работеха.

— Би било много успокоително, ако откриете, че те са причината всички, включително и аз, да се държим като някоя разюздана компания, излязла от „Сън в лятна нощ“.

Майката на Старбък имаше на холокасата тази сексуална комедия от грешки на Шекспир. Трябваше да признае, че

определението на Черити бе много точно, с изключение на една-единствена подробност. Чувствата му към нея не бяха предизвикани от някакъв вълшебен прах — те бяха съвсем реални.

— Изригванията могат да се окажат виновни за много неща — съгласи се той. — Но не и за любовта ми към теб.

Черити се запита защо, щом наистина я обичаше искрено, не бе склонен на каквото и да е компромис. През ума ѝ мина ужасна мисъл.

— Да не би да си женен?

— Женен? Не, разбира се, че не съм.

— Сигурен ли си? В края на краищата, ти все още имаш амнезия и е възможно...

— Не съм женен — твърдо повтори той.

— А сгоден ли си?

Старбък вече бе открил способността си да отговаря уклончиво и дори да извърта нещата, ако е необходимо. Но нещо в нежните ѝ сини очи го накара да ѝ каже истината.

— Спомням си, че бях обвързан с една жена.

— О! — Черити видимо оклюма. — Е, далеч съм от мисълта да навлизам в чужда територия.

— Но тя наруши обета ни.

— О! — На устните ѝ трепна лека усмивка.

— Обаче аз се надявах, че ще променя решението ѝ.

— Разбирам. — По хубавото ѝ лице премина сянка. — Сигурна съм, че ще успееш. Не мога да си представя да не успееш да постигнеш нещо, което пожелаеш — безизразно каза тя.

Той гореше от желание да ѝ обясни, че срещата с нея бе поставила под въпрос всичко в живота му, включително и Села. Копнееше да вземе в обятията си земната жена и да изпита зашеметяващото чувство от близостта с нея. Искаше му се да може да остане тук, с нея, завинаги.

— Моята баба Прескот казваше: „Ако желанията бяха коне, просяците щяха да яздят“ — промълви Черити.

Старбък я изгледа изпитателно. Дали отново самоконтролът му бе изневерил и затова бе изказал гласно мислите си? Или тя ги бе прочела?

— Ние като че сме свързани по някакъв необясним начин — бавно каза той. — Ти ме повика...

— Не съм.

— Повика ме — настоя той. — И аз дойдох. А сега, макар и двамата да знаем, че е невъзможно, ти сякаш четеш мислите ми.

— Не чета мислите ти.

— Тогава как ще ми обясниш откъде знаеш за какво мислех? Какво желаех?

— Прочетох го на лицето ти. То има много изразителни черти.

— Така ли? — Изненадата му бе искрена. На Сарниа изпитването на чувства бе твърде принизяващо и първобитно. И ако другите можеха да ги съзрат на лицето му, репутацията му сред научното общество щеше да пострада още повече.

Черити се засмя. Старбък бе така открит и честен! И съвсем различен от Стивън. За бившия ѝ съпруг лъжата и измамата бяха естествени като дишането. Той лъжеше постоянно и почти несъзнателно.

— А сега твоите мисли са изписани на лицето ти — промълви Старбък и проследи с палец стиснатите ѝ устни. — Надявам се, че не аз съм причината да се намръщиш.

Цялата настръхна от докосването му. Защо, макар и двамата да знаеха, че връзката им няма бъдеще, не можеха да престанат да се докосват?

— Не. Мислех за друг.

— За мъжа, който те е наранил.

— Не искам да говоря за Стивън — подчерта тя. Веднъж вече се бе оставила във властта на чувствата и бе пострадала. Затова се беше заклела никога повече да не се влюбва отново. А сега бе на път да направи същата грешка.

За Старбък нямаше по-красива гледка от дяволитите пламъчета в сините ѝ очи. У него отново пламна желание да я има. И пак си напомни, че е невъзможно.

Кукувицата се показа от стенния часовник и наруши наелектризираната тишина, която с всеки миг ставаше все по-опасна. Механичната машинка бе като повечето от земните жители, които Старбък бе срещнал — странна, смешна, абсолютно нелогична и необяснимо привлекателна.

— По-добре да се връщаш в лабораторията.

— Да. — Отговорът му прозвуча неохотно.

— Защо не вземеш джипа? Аз няма да излизам.

— Благодаря. Много си щедра.

— Казвали са ми, че това е мой недостатък.

— Може би — замислено се съгласи той. — Обаче е и едно от най-очарователните ти качества. — Неспособен да устои на изкушението на леко разтворените й устни, той се наведе и бързо я целуна. Макар че докосването им бе съвсем кратко, то го разтърси като електрически ток. Старбък се отдръпна и отстъпи назад.

— Това е от статичното електричество — едва успя да промълви Черити. — Рогозката е найлонова.

— Без съмнение е заради статичното електричество — съгласи се Старбък, изгарящ от желание да намери научно обяснение за реакцията си. Сетне осъзна, че отново мислят за едно и също.

— Дилън ще се чуди какво ми се е случило.

— Когато брат ми работи, подът под бюрото му може да се продъни и той да не забележи, освен ако любимият му компютър не пропадне вдън земя — сухо каза Черити.

— Джулиана разправяше същото за мен — усмихна се той.

— О, сестра ти — припомни си Черити. — Тя беше антрополог.

— Ксеноантрополог.

— Точно така. Бих искала да се запозная с нея. Изглежда имаме много общи черти.

Всъщност Старбък никога не бе виждал по-различни жени. Обичаше и двете, всяка по различен начин.

— Вече наистина трябва да тръгвам.

— Добре. — Сви рамене с престорено равнодушие и му подаде ключовете от джипа. — Карай внимателно.

— Ще се постарая да не счупя маши... джипа ти — бързо се поправи той и хвърли поглед към часовника, като проклинаше новия си враг — времето. Макар да знаеше, че трябва да прекарва целия ден в лабораторията, искаше му се да се наслади на всяка секунда, оставаща му на Земята, заедно с Черити.

— Може би, ако свършите по-рано, ще вечеряме заедно — предложи Черити. Той отново сякаш прочете мислите й с лекота, едновременно изумителна и обезпокоителна.

— Много бих желал. Но не искам заради мен да си създаваш главоболието да готвиш.

— Нямам намерение да рискувам живота си, Старбък — засмя се тя. — Смятам само да стопля замразена пица.

— Чудесно! — Черити и пица — това беше същинска нирвана!

Той сведе глава и още веднъж леко докосна устните ѝ. След тази целувка последва още една, сетне още много, докато накрая и двамата останаха без дъх.

Накрая, неохотно подчинявайки се на задълженията, Старбък излезе навън. Потънал в мисли за Черити, не забеляза самотната фигура, скрита сред затрупаната от снега борова горичка, която внимателно наблюдаваше къщата...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Сякаш по взаимно негласно споразумение, през следващите две седмици Старбък и Черити се бореха с изкушението. Задачата не бе лека. Но усърдието им да избягват физическия контакт доведе до още по-голямо емоционално сближение, по-силно и дълбоко от чувството, което бяха изпитали в началото един към друг.

Постепенно, ден след ден, те ставаха все по-близки. Черити бе изненадана от лекотата, с която той се бе превърнал в част от всекидневието ѝ. По време на сутрешното кафе и вечерния горещ шоколад откриваше, че Старбък твърде много прилича на брат ѝ. Бе също така талантлив, изцяло завладян от постигането на целта си, и все пак имаше нежно сърце. И макар непрекъснато да си напомняше, че не ѝ бе обещал бъдеще, неукротимият ѝ дух сякаш отново бе решен да надделее над трезвия разум. Чувствата ѝ към Старбък бяха безнадеждно объркани и сложни.

Докато тя се бореше с противоречивите си емоции, на Старбък му бе не по-малко трудно. Той изпитваше някаква дълбока необходимост, за която преди дори не бе подозирал. Тя рушеше всички прегради, които с такова усилие се опитваше да издигне между Черити и себе си. Въпреки решимостта му да победи чувствата си, тя бе променила живота му по начин, който не можеше повече да пренебрегва.

— Какво ще правиш довечера? — попита го Черити една сутрин, докато пиеха кафе и преглеждаха „Янки Обзървър“.

Старбък сви рамене.

— Мислех да изпробвам нова програма. — Ней каза, че с Дилън бяха стигнали до нова хипотеза за начина на завръщането му у дома. Ако предвижданията на брат ѝ се окажеха верни, това щеше да стане само след два дни. — Защо?

— Не зная дали си чул, но тази вечер започва Зимният фестивал.

— Май Ванеса спомена нещо такова — уклончиво каза той. — И ме покани да я придружа на празненството.

— Обзалагам се, че го е направила.

Старбък погали намръщението ѝ лице. Косата ѝ, осветена от огъня зад нея, напомняше медночервен ореол.

— Май аз трябваше да те помоля да дойдеш на фестивала с мен.

— Не си прави труда. — Тя упорито отбягваше погледа му.

— Защо, Черити? Аз никога не съм бил на такъв празник. —
Всъщност преди да дойде в Мейн, той никога не бе виждал сняг. —
Повече от всичко бих искал да дойда с теб.

— До късно ли ще работиш?

— Работата ще почака. — Не можеше да повярва, че бе изрекъл това. — Предпочитам да сме заедно.

Черити се засмя.

— Ако тръгнем оттук в шест, ще пристигнем на площада точно за вечеря. Докато не опиташ истински мейнски омар, все едно не си бил тук.

— Значи, в шест.

Въпреки мразовитото време всички жители на Касъл Маунтин се бяха събрали на първата вечер от тридневния Зимен фестивал. Майката природа се бе погрижила празничната нощ да бъде студена и ясна. Черното кадифено небе бе осеяно с трепкащи звезди. Дърветата на главната улица бяха напръскани с вода, замръзнала на блестящи ледени висулки. Между голите им клони бяха пръснати светещи фенери. В средата на градския площад се издигаше бяла кула, изградена от ледени блокове и осеяна също като дърветата с премигващи светлинки.

— О! — ахна Черити. — Не е ли красиво?

— Прекрасно е — съгласи се Старбък. Но той не гледаше ледения замък, а нея. Страните ѝ пламнаха.

— Ако продължаваш да стоиш и да ме зяпаш така, ще изпуснем вечерята!

— Сигурно прочутите мейнски омари са много вкусни, но не биха могли да надминат аромата на устните ти.

— Престани! Вече всички ни гледат. След още някоя минута ще ни поведат към църквата.

Старбък помисли, че идеята е привлекателна. Той обгърна с ръка раменете ѝ и каза с любезна усмивка, целяща да скрие мислите му:

— Добре, води ме към... омарите.

Омарът, поднесен с горещо разтопено масло, наистина бе така вкусен, както Черити бе обещала. Дори много по-вкусен. Старбък се чудеше дали земляните подозират колко са щастливи, задето притежават такова удивително разнообразие от естествени и вкусни храни.

Общата вечеря бе сервирана в градската зала. Много от местните жени сякаш бяха решили да се състезават в кулинарното изкуство. Черити, която не притежаваше уменията на готвач, бе купила торта. А когато обясни на Старбък, че разкошният сладкиш се нарича „Шоколадова смърт“, той реши, че това не е чак толкова лош начин да умреш.

Но това бе само началото. Те заразглеждаха изложбата от ледени скулптури, изваяни от жителите на града. Възхищаваха се на извисяващата се Статуя на свободата, на изящно изработената лисица, прокараха ръце в ръкавици по разклонените рога на ледения лос в естествена големина...

Старбък насмалко щеше да се пръсне от изобилието на вкусотиите, които бе опитал — сметаново-шоколадов мус, ябълков сладкиш с ядки, хрупкави бисквити с кленова захар и печени кестени. Не се бе отказал и от червено греяно вино.

— Никога повече няма да мога да ям — оплака се той, като довършваше горещите пуканки с масло, които му припомниха отдавнашното пътуване до Дисниленд.

— Така си мислиш сега — каза тя. — Почакай до утре вечер. Тогава ще пекат сладкишите...

Запознавайки се с все повече от жителите на Касъл Маунтин, Старбък започна да се усеща като един от тях. На Сарниа никога не бе изпитвал подобно чувство. Не за първи път, откакто бе пристигнал в изолираното островно селище, откри, че му се иска да остане тук завинаги. Заедно с Черити.

Но той си припомни колко много неща трябваше да разкрие пред Научното общество на своята планета. Какво би станало, ако Коперник и всички учени след него бяха запазили своите открития за себе си?

Край тях премина бял кон, теглещ старовремска шейна.

— Ще дойдеш ли да се повозиш с мен? — покани го Черити.

— Ще дойда с теб, където пожелаеш.

След малко двамата седяха сгущени в шейната с плътно увити около тях одеяла. Плазовете скърцаха по рохкавия сняг, а звънчетата весело подрънкваха. Старбък притегли Черити по-близо. Тя положи глава на рамото му и щастливо въздъхна.

Разходката обаче свърши твърде бързо. Той тъкмо се канеше да предложи да се повозят още веднъж, когато повикващото устройство в джоба ѝ записука.

— По-добре да отговоря — с досада въздъхна тя.

Старбък преглътна разочарованието и се усмихна.

— Разбира се.

Той я придружи до полицейския участък и я изчака да набере номера, светещ на повикващото устройство.

— По дяволите! — Черити прокара пръсти през косата си. — Веднага тръгвам. — Бръкна в едно чекмедже и извади служебния си револвер.

— Какво ще правиш?

— Дан Олсън се напил и се скарал с жена си. Доколкото разбрах, положението се усложнило, когато синът му, който още няма осемнадесет, се прибрал и видял, че Дан е ударил Ейлийн. Според техния съсед, на когото току-що се обадох, хлапето е взело баща си на прицел със стара ловна пушка.

Дори на Сарния всеки юноша, попаднал във властта на пробуждащите се хормони, бе способен на необуздани и опасни действия. А земното момче, при това въоръжено, можеше да се окаже смъртоносна заплаха.

— Не може ли Анди да поеме случая?

— Защо? — Изгледа го втренчено.

— Защото е опасно, по дяволите!

— Забрави ли, че работата ми е такава?

— Това е нелепо! — Необмислените му думи бяха изречени от тревога за нея.

— Нелепо е твоето държание. — Лицето ѝ стана сурово и ледено като обвивката на планетата Алгор. — Губя време. Ще се върна след малко.

— Ако мислиш, че ще ти позволя сама да се изправиш срещу някакво изперкало въоръжено хлапе, значи си луда.

— Това е моята професия, Старбък! — Устните ѝ се свиха. — Аз съм полицай.

— Въпросът не е каква си, а какво правиш, дявол да го вземе!

Тя го изгледа продължително.

— Грещиш. Това са двете страни на едно и също нещо. — Обърна се и тръгна към вратата.

— Идвам с теб. — Старбък я последва.

— Не искам да идваш.

— Няма да стане. — По движението на челюстите му Черити се досети, че скърца със зъби. — Опитай да ме спреш. Но трябва да те предупредя, госпожо полицай, че за да го направиш, ще трябва да използваш оръжието си.

Тя втрещено изгледа изопнатите черти на лицето му.

— Трябва обаче да ми обещаеш, че няма да се месиш.

— По дяволите, Черити...

— Обещай.

Той изреди наум всички сарниански проклетия, които знаеше. След това премина на по-солените чуждопланетни ругатни. Накрая каза само:

— Обещавам...

Фаровете прорязваха тъмнината на нощта. И двамата мълчаха. Черити бе натиснала докрай педала на газта. На два пъти джипът поднесе по заледеното шосе, но тя умело го овладя. Старбък отново се възхити на майсторското ѝ шофиране. Макар че по-скоро би се хвърлил в някоя преспа, отколкото да си го признае, че първия път, когато бе заел машината ѝ, дори смяната на скоростите му се бе видяла ужасно трудна.

След по-малко от пет минути тя отби от главното шосе и подкара по изровен и замръзнал селски път.

— Искам да останеш в джипа — каза Черити, когато спря пред стара постройка.

— Обещах само да не се меса. Не съм казвал, че ще остана тук.

— Винаги ли си толкова твърдоглав?!

— Винаги.

Тя изруга, скочи от джипа и закрочи през снега, следвана от Старбък.

Сцената, разиграваща се в уютната гостна стая, ни най-малко не говореше за семейна идилия. Около четиридесетгодишна жена с прошарена коса седеше неподвижно на изкорубен диван. Тънките ѝ прехапани устни бяха побелели. На бузата ѝ се открояваше синина. Изглеждаше изморена и изплашена.

Съпругът ѝ, в чиито тъмни очи проблясваше яд и злоба, се отличаваше рязко от нея.

— По дяволите, това не е твоя работа, Черити Прескот! — Ръмженето на Дан Олсън би стреснало дори скален тигър от Аустралиана.

— Съжалявам, Дан, но се страхувам, че е моя работа. — Тя спокойно се извърна към момчето, чието лице бе почервеняло от гняв. — Ерик, идеята ти не е добра.

— Това копеле удари мама! — Ерик Олсън така се разтрепери, че цевта на пушката заподскача. Продължи обаче да я държи насочена към баща си.

— Дявол да го вземе, стана случайно — разгорещено настоя Дан. Никой не му повярва.

— Ще се погрижа много добре да не стават повече случайности! — Мутиращият глас на момчето бе пресипнал.

— Разбирам защо си разстроен, Ерик. — Черити говореше спокойно и тихо. — И смятам, че всяка майка може да се гордее с такъв грижовен син. Само че помисли как ще се чувства тя, ако през следващите двадесет и пет години трябва да ти идва на свиждане в затвора.

— Просто искам нещата отново да бъдат както преди — тъжно каза Ерик. Дулото на пушката му се отклони леко.

— Зная. — Черити тръгна към него. — За много хора настъпиха тежки времена. Затова сега семействата повече от всякога трябва да бъдат задружни.

— Той не биваше да я удря! — Ръцете му, хванали оръжието, пак затрепериха.

— Стана случайно! — настоя Дан, ала червенината, обляла лицето му, издаваше противното.

— Стана случайно... — повтори думите му Ейлийн. По страните ѝ се застинаха сълзи, които оставяха черни следи от размазаната спирала.

— Как можеш да го защитаваш?! — невярващо я погледна синът ѝ и отпусна ръце. Сега пушката бе насочена към пода.

— Ерик, в живота съм научила нещо много важно — каза Черити. — Понякога всичко може да се обърка... — Всички въздъхнаха с облекчение, когато тя взе пушката от ръцете на несъпротивляващото се момче. — Но насилието никога не решава проблемите.

— Опитай се да го обясниш на баща ми! — с подновена ярост избухна Ерик.

— Точно това смятам да направя. — Тя се обърна към Старбък. — Би ли излезнал на разходка с Ерик, за да му помогнеш да изразходва част от излишната си енергия, докато аз поговоря с Дан и Ейлийн?

— Разбира се. — Старбък сложи ръка на рамото на момчето. — Хайде, Ерик. Като идвахме насам, забелязах яз. Защо не отидем да видим дали няма някой бобър?

Когато след двадесет минути двамата се върнаха, Дан бе склонил да ношува при брат си пред перспективата да бъде заключен в единствената килия на затвора в Касъл Маунтин. Двамата съпрузи се бяха съгласили да се помирят. Знаейки за нестабилното им финансово положение, Черити бе обещала да им помогне да ги включат в програмата за подпомагане на семействата с ниски доходи.

Докато пътуваха обратно по селския път, и Старбък, и Черити бяха погълнати от собствените си мисли.

— Впечатлен съм — призна той, когато спряха пред дома ѝ.

— Благодаря. — Не можеше да си обясни защо комплиментът му ѝ достави такова удоволствие. Тя замислено погледна през предното стъкло към падащия сняг. — В началото, когато завърших полицейската академия, искрено вярвах, че работата ми е да разрешавам всички проблеми на обществото.

— Това е херкулесова задача, при това твърде невъзможна за изпълнение.

— Много добре го каза — съгласи се Черити. — Обаче постепенно осъзнах, че нещата в живота не са само черни и бели. По-голямата част от тях са мръсносиви. И моята работа е да намирам временни разрешения на заплетените случаи.

— Не съм сигурен, че те разбирам.

— Повечето от проблемите, с които полицаите се сблъскват, са нетипични за работата им. Например, в случая с Олсънови един добър съветник, както и повече икономии в домакинството биха облекчили положението. Междувременно е постигнат компромис.

— Олсънови имаха късмет, че ти се погрижи за помирението им. Смятам, че си много добър полицай.

— Това наистина е ценна похвала от устата на закоравял радетел за женската дискриминация — усмихна се Черити. — Може би все пак не си съвсем безнадежден случай, Старбък.

Очите им се срещнаха.

— Черити... — Прокара опакото на дланта си по бузата ѝ и усети тръпката, преминала по женското тяло.

— Да? — Тя затвори очи и се остави чувствата, така дълго съдържани, да я изпълнят. — Когато отново ги отвори, погледът ѝ бе искрен и пряк. — Искам да се любя с теб, Старбък.

Той бе раздвоен, разкъсван между честта и желанието. Моментът на колебание бе прекъснат от рязкото извъняване на радиотелефона в колата.

Поглеждайки го извинително, Черити вдигна слушалката:

— Полицейски участък. О, Дилън! — Тонът ѝ съвсем не бе радостен. — Да, тук е. — Подаде слушалката на Старбък. — За теб е.

Намръщен, той заслуша развълнуваните обяснения на Дилън. И разбра, че съдбата току-що се бе намесила...

— Дилън смята, че е направил откритие — отвърна той на въпросителния ѝ поглед, след като свърши разговора. Но не ѝ каза, че някой се бе опитал да проникне в засекретените файлове на компютъра.

— Значи трябва да отидеш в лабораторията.

Да остане или да отиде? Никога не се бе колебал така. Тя го съжали и докосна твърдо стиснатите му устни.

— Отивай. Ще имаме и друга възможност.

— Няма да се забавя дълго — обеща той.

Решена да скрие разочарованието си, Черити се усмихна насила.

— Ще те чакам...

Следващият ден бе ясен и студен. Черити седеше край кухненската маса. Вече бе престанала да брой чашите кафе, които бе изпила, докато чакаше Старбък. Той не се бе върнал цяла нощ. Изтощена, самотна и изпитваща нужда да се заеме с нещо, за да разсее напрежението, тя облече якето си и излезе от къщата. Една разходка на свеж въздух щеше да проясни разсъдъка ѝ.

Явно, казваше си тя, докато крачеше в снега, Старбък притежаваше способността да обърква мислите ѝ.

Не можеше да го разбере. Очевидно не му беше безразлична. Но също така бе ясно, че той старателно се стреми да я отбягва. Бе сигурна, че мъжът, в когото е влюбена, крие нещо много важно, макар че изглеждаше неспособен да излъже.

Твърдо решена да отиде в лабораторията и да изясни нещата веднъж завинаги, тя се обърна и се запъти обратно към къщата. Погълната от обърканите си мисли, не забеляза фигурата, изникнала иззад борово дърво. Нито пък видя падащия клон, който с трясък се стовари върху главата ѝ...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Старбък я откри просната в снега като мъртва червеношийка. Когато я вдигна на ръце, за първи път в живота си изпита силата на яростта, способна да подтикне човек към убийство.

— Черити!

Той избърса снега от лицето ѝ. Страните ѝ бяха тъмнорозови, с цвета на изгряващата Аустралиана.

— Скъпа, събуди се.

Тъмните ѝ мигли ярко се открояваха на фона на пламтящите ѝ бузи. Устните ѝ бяха полуразтворени.

— Черити, моля те, трябва да се събудиш!

Внезапно тя отвори очи.

— Старбък? — Леко се усмихна и вдигна ръце към лицето си. — Ти се върна.

— Казах ти, че ще се върна. — По дяволите, бе ѝ обещал да дойде още снощи, но като някакъв поразен от Халдон идиот се бе оставил да бъде погълнат от загадката на Дилън. Гневеше се на себе си, задето я бе оставил сама толкова дълго. Ако се бе забавил в лабораторията само още няколко минути...

Не! Тази мисъл бе непоносима. Прогонвайки от ума си видението на мъртвата Черити, той я понесе към къщата.

— Как се озова тук? — внезапно попита тя.

— А ти как мислиш? Когато се върнах и видях, че те няма, излязох да те потърся. — Това бе една от малкото лъжи, които бе изричал. В действителност я бе видял в мислите си, просната в снега, и мигновено се бе пренесъл при нея.

— Но единствените следи в снега са моите! Освен онези. — Черити посочи нечии стъпки, изчезващи сред дърветата. Те бяха твърде малки, за да са оставени от Старбък, значи бяха на нападателя ѝ. Тя многозначително изгледа непокътнатия сняг.

— Мисля, че е време да поговорим по-обстойно.

Докато я носеше към къщата, Черити се опитваше да не вярва на това, което виждаха очите ѝ. А той се чудеше как да ѝ обясни, че е наполовина човек, наполовина сарнианец. Космически пътешественик, който поради слънчевите изригвания случайно се бе отклонил от курса си, пресичайки субпространството, и се бе приземил на погрешно място, двеста години преди определеното време.

— Ще сложа кафе — каза той, когато влязоха в кухнята.

— Вече можеш да ме пуснеш на пода. Между другото, имам чувството, че ще ми трябва нещо по-силно от кафе.

— Май си права.

Черити все още не можеше да повярва на случилото се. Трябваше да има някакво разумно, логично обяснение за всичко. А може би просто сънуваше? Тя силно се ощипа по ръката.

— Защо правиш това?

— Надявах се, че сънувам.

— Страхувам се, че не сънуваш, Черити. — Дълбокият му глас бе по-сериозен от всякога. Това, както и съжалението в очите му, я изплаши.

— Да. И аз стигнах до същото заключение. — Черити влезе в гостната. Старбък я последва и едва не се блъсна в нея, когато тя рязко спря.

— Черити? Какво има?

— Компютърът на Дилън! Някой го е включвал! — Тя прекоси стаята и прокара пръсти по клавиатурата. Капакът на флопидисковото устройство бе отворен. Тя щракна надолу черното лостче и го затвори. — Знаеш ли, през онази първа нощ, когато те намерих, ми се стори, че чух някой да влиза тук...

В съзнанието му изникна споменът за това как бе усетил, че Черити е в опасност и си бе казал, че трябва да я спаси. Но непокорното му изтощено тяло бе отказало да помръдне.

— Ти претърси стаята и не откри нищо.

— Точно така. Накрая реших, че въображението ми е изиграло номер.

— Нали не мислиш, че малките зелени човечета са проникнали в свръхсекретната информация на Дилън?

— Не, разбира се! — Тя се засмя. — Не съм откачила чак толкова. Но няма да се учудя, ако някой наистина иска да се добере до

изследванията на Дилън.

За нещастие и Старбък мислеше така. Особено след като Дилън му каза, че някой се е опитал да разгадае секретния код на лабораторията. Очевидно, след като не бе успял, бе проникнал в дома на Черити с надеждата, че компютърът тук не е закодиран.

— Вероятно този, който е включвал компютъра, е същият, който те е ударил.

— Така изглежда. Иска ми се да се обадя в полицията, но за нещастие, аз съм полицията. — Разтри тила си, където се надигаше пулсираща болка. Когато махна ръката си, с изненада видя, че е изцапана с кръв.

— Господи! — На Старбък, който бе живял тридесет години, без никога да зърне нито зелената кръв на сарнианците, нито червената на човешките същества, внезапно му прилоша.

— Раната е само повърхностна — каза Черити с крива усмивка.

— Вероятно е така, обаче ще трябва да я промием, за да не се инфектира.

Тя поклати глава и веднага съжали, защото вътре сякаш се затъркаляха тежки камъни.

— Първо трябва да поговорим.

— Ще говорим по-късно. Сега ми кажи къде има дезинфекциращи препарати?

— В банята.

Преди тя да се усети, той отново я взе на ръце и се запъти към благоуханното помещение със стени на цвеля.

— Старбък — запротестира Черити, — и сама мога да извървя няколко метра!

— Много си бледа. Не искам да припаднеш.

— Това е смешно! Аз никога не припадам. — Прокара пръсти през косата си и с изумление видя, че са изцапани с още повече кръв.

Той затвори капака на тоалетната и я сложи да седне върху него. Дали само си въобразяваше, запита се тя, или цветята по стената наистина бяха започнали да танцуват?

Подът под тоалетната чиния сякаш се наклони. Черити изгуби равновесие и политна напред. Ако Старбък не бе до нея, за да я подхване, щеше да се свлече на бялата постелка...

Беше лято. Слънцето с цвят на разтопено масло жареше лицето ѝ. Тя лежеше по гръб сред поле от лилави цветя и със затворени очи се наслаждаваше на деня, прекаран в леност. Дочу приближаващи стъпки и инстинктивно усети кой идва.

— Търсих те. — Дълбокият глас звучеше познато. С голямо усилие Черити се изтръгна от унеса и отвори очи.

— А аз те чаках. — Тя погледна към мъжкия силует, открояващ се на фона на ярката слънчева светлина. Не можеше да види лицето му, но знаеше как изглежда. Косата му бе черна като гарваново крило, а тъмните като обсидиан очи я гледаха нежно.

Той коленичи. Черити вдигна ръка към мургавата му буза и повтори със задъхан шепот:

— Чаках те... Цял живот.

— Какво съвпадение! — промълви той, пое ръката ѝ и целуна дланта. Плътта ѝ запламтя от допира на горещите му устни. — Защото аз пък те търсих цял живот.

Съдбата ги бе събрала. И сега не бяха необходими повече думи. Умелите му ръце я разсъблякоха. Дългите му пръсти с лекота разкопчаха лятната ѝ рокля. Памучната дреха на цветя изчезна, оставяйки я само по прасковенорозово копринено бельо, украсено с дантела с цвят на слонова кост.

— Толкова си красива! — Бавно и изкусително прокара пръст по корсажа ѝ. Докосването му я изгаряше и тя се запита как ли коприната и дантелите не са обхванати от пламъци.

— Много съм пълна. — Чувстваше се задължена да признае ужасната истина. — Трябва да сваля пет килограма.

— Та това е нелепо! — Обхвана гърдите ѝ и нежно ги помилва. А когато докосна с палец скритото под коприната зърно, по цялото тяло на Черити се разля сладостна тръпка на очакване. — Навсякъде, където по тялото ти има извивка, моя сладка Черити — устата му намокри първо коприненото бельо, сетне кожата ѝ под него, — по моето тяло има гънка. — Легна до нея и я притисна към себе си. — Виждаш ли? — Устните му се плъзнаха по шията ѝ. — Ние си пасваме идеално.

Това наистина бе вярно. Тялото ѝ, което смяташе за твърде закръглено, прилепваш към неговото, сякаш бяха две парченца от картонена мозайка.

Тя обви ръце около врата му. Усещаше тялото си чудно леко и свободно...

Над ливадата повя лек ветрец и разлюля лилавите главички на цветята. Устата му пиеше от нейната, като че никога нямаше да се насити. Слънцето сякаш проникваше под кожата ѝ и я стопляше. Въздухът бе наситен с уханието на цветя, соления дъх на морето и неповторимия аромат на желанието.

Ръцете му се ключиха около нея. Дрехите им бяха изчезнали, сякаш стопени от пламъка на страстта. Ръцете ѝ се плъзнаха по мускулите на гърба му и тя бе възнаградена от гърления му стон. Чу как шепне името ѝ, свел глава към гърдите ѝ, и усети вкуса му, когато отново притисна устни към нейните. Гърдите му бяха покрити с косъмчета, които дразнеха втвърдените ѝ свръхчувствителни зърна.

Никога не бе завладявана толкова силно от чувствата си. Никога не се бе усещала тъй свободна. Тя тихо се засмя и се отдръпна от прегръдката му. Коленичи на килима от цветя и прокара ръце по окъпаното му в слънце тяло, като го докосваше, галеше и възбуждаше. Откъсна лилаво цвете и го прокара надолу по раменете към гърдите му, сетне към стомаха. След това го изтегли нагоре, първо по едното му бедро, после по другото, очарована от начина, по който мускулите играеха под мургавата му кожа. Бе толкова мъжествен, замаяно си помисли тя. И беше неин. Само неин.

Двамата сякаш бяха единствените хора във Вселената. Първият мъж и първата жена, като Адам и Ева. Под ярката слънчева светлина се извършваше магическо тайнство, древно като света. Нямаше защо да бързат. Очакването само засилваше удоволствието, а времето сякаш бе спряло.

През златистата омара тя го чу да изрича името ѝ. Черити. Всичките му чувства към нея, цялата любов, бяха събрани в тази единствена дума. Тя звучеше като поема или като молитва. Звучеше неповторимо...

— Черити. — Старбък прокара хладната кърпа по челото, по страните и по затворени ѝ клепачи. — Скъпа, моля те, събуди се! Плашиш ме.

Сънят се стопи и изчезна в дълбините на съзнанието ѝ. Застанала на ръба на реалността, Черити се опита да го задържи още малко.

— Черити! — Последва тихо нечленоразделно проклятие. — Ще повикам лекар.

— Не... — Видението отлетя като мъгла над върховете на дърветата, оставяйки я разстроена и незадоволена. — Добре съм. — Отвори очи и срещна тъмния му поглед.

Вече не бяха в банята. Черити лежеше върху юргана на баба Прескот, изпъстрен с цветя. Старбък бе седнал на края на леглото. На красивото му лице бе изписана тревога.

— Сънувах те, Старбък...

Той прокара опакото на дланта си по все още бледата ѝ буза.

— Надявам се, че това обяснява усмивката ти.

— Беше много хубав съм — призна тя. — Беше лято и ние лежахме...

— ... сред поле от диви цветя. Ти ми каза, че си ме чакала цял живот. А аз ти отвърнах, че съм те търсил цял живот.

— Да. — Думите му би трябвало да я изненадат. Преди две седмици не би повярвала, че е възможно двама души да бъдат тъй близки. Но тогава още не бе срещнала Старбък. — Ти си прочел мислите ми, нали?

— Да. Дълга ти извинение, но не съжалявам. Защото в този момент открих, че всичко това е истина. — Погледът му влюбено погали лицето ѝ и се спря на устните. — Търсих те цял живот... — Прокара пръсти през медночервените ѝ коси, блестящи на слабата светлина на лампата. — Защото ти си моята съдба, Черити Прескот.

— Ако това е истина, защо видът ти е такъв, сякаш нещо не е наред? Да не би заради онази, за която си бил сгоден?

— Не... Да... — Отчаян, Старбък стана и закрачи напред-назад из стаята. — Села е част от моята дилема — призна най-сетне. — Но не по начина, по който си мислиш. Просто тя олицетворява света, от който идвам. Онова, което представлявам.

Села. Сега нейната съперница имаше име. Това я правеше по-реална.

— Мисля, че ще е най-добре да ми разкажеш всичко — с привидно спокойствие го подкани тя.

Знаеше, че е права. Дължеше ѝ истината. Цялата истина.

— Преди това все пак ще трябва да промием раната ти — въздъхна той. — После трябва да се обадя на Дилън, за да го

предупредя, че е в опасност. А и смятам, че наистина ще имаш нужда от нещо за пийване.

— Толкова ли е лошо?

— Зависи от гледната точка. — Старбък се върна в банята, за да вземе кислородна вода, памук и кърпа. Намокри памука и почисти плитката рана. — Ето. Всичко е готово. — Излезе от стаята, за да се обади на брат й. След малко се върна с две чаши коняк. — Дилън се тревожи за теб. Уверих го, че си добре, доколкото е възможно при създадите се обстоятелства. Обещах да не те оставям сама. — Той отпи голяма глътка. — Също така го уведомих, че смятам да ти разкажа истината за мисията ми.

— Дилън знае ли?

— Всичко. Първо ме посъветва да не ти казвам, но след като разбра, че няма да успее да ме разубеди, ми пожела късмет. — Подаде й една от чашите. След това отново седна на леглото и дълго остана мълчалив, взрян в тъмнокехлибарената течност. Сякаш търсеше думи да обясни необяснимото. — Наистина не зная как да започна — призна накрая той.

— Защо не започнеш от началото?

— От началото ли? — замислено се усмихна Старбък. — Добре. — Отметна глава, пресуши коняка и остави празната чаша. Сетне бавно и предпазливо поде: — Всичко започна в една галактика, много, много далеч оттук...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не ти вярвам. — Черити се бе втренчила в него с широко отворени очи, напълно забравила за болката в главата си.

— Разбирам, че е трудно човек да повярва на подобна история — каза Старбък, — ала всичко е истина.

— И ти очакваш да повярвам, че си извънземен, дошъл от друга планета?

— От Сарния — съгласи се той. — Но тъй като майка ми е земна жена, аз съм само наполовина... извънземен. И макар че генетично земляните и сарнианците са почти идентични, очевидно при мен земните гени доминират. Затова тялото ми е човешко.

— Нямах представа колко ме успокои — сухо каза тя. Ако не знаеше, че това е невъзможно, щеше да помисли, че действително ѝ казва истината. — Да тръгваме. — Опита се да стане от леглото. Но Старбък я спря, като постави ръце на раменете ѝ.

— Да тръгваме ли? Къде?

— На континента.

— Защо искаш да отидем там?

— Трябва да те заведа в болницата. Очевидно състоянието ти е по-тежко, отколкото смятах.

— Чувствам се много добре, Черити.

— Старбък, послушай ме. — Загледа го умолително с широко отворени очи. — Това, което ми разказа, е просто невъзможно.

— Не и в този век — съгласи се той. — Но ще стане възможно. Най-малкото на Сарния.

— Сарния... — С треперещи пръсти разроши косата си. — Никога не съм чувала за планета на име Сарния.

— Вече ти обясних — търпеливо каза той. — Тя се намира в друга галактика.

— Много, много далеч, зная. А ти си член на управляваща фамилия, произхождаща от Древните, които са написали книга със закони, основаващи се на идеалите за истина и разум. Сестра ти е

ксеноантрополог, а ти си астрофизик, експериментиращ начин за пътуване без космически кораб, използвайки антиматерията, астропроекцията и някаква разновидност на квантовата физика, която си открил в още ненаписаната книга на Дилън.

— Да.

— И си успял да уловиш моите мисли, но слънчевите изригвания са причинили изкривяване на времето и пространството, поради което си се приземил двеста години преди предвиденото време, и то на друго място.

— Точно така. — Знаеше, че е интелигентна, но не бе очаквал така бързо да схване обясненията му.

— Стига толкова. Определено трябва да те заведе в болницата.

— Но защо?

— Защото току-що доказа, че имаш халюцинации.

— Не мога да разбера изкривената ти женска логика.

Черити потисна надигация се в нея гняв. Явно Старбък имаше сериозна психическа травма и не можеше да бъде отговорен за думите си.

— Ако действително си дошъл от Сарния и от бъдещето, как ще ми докажеш това?

Старбък никога не бе виждал по-упорита жена. Освен може би собствената му сестра. Въпреки сдържаността и уравновесеността си, понякога Джулиана проявяваше отчайваща непреклонност в най-неподходящи моменти. Както когато Золтар Флавиус, сарниански посланик в Галактия, два пъти по-възрастен от нея, бе поискал ръката ѝ от баща им Ксантус Валдериан. По настояване на земната си съпруга Ксантус се бе съгласил Джулиана сама да избере своя спътник в живота. Но това се бе оказала ужасна грешка. Защото младата жена бе отказала дори да чуе за брачен договор с могъщия богат посланик, който, като самия Ксантус, произхождаше от Древните. Новината за отказа не сестра му се бе разпространила като пожар из цялата Сарния и останалата част от галактиката. Тъй като жените нямаха право сами да избират съдбата си, консервативните привърженици на старите традиции счетоха случилото се за потресаващо, и при това — твърде насърчаващо радетелите за женски права.

За нещастие, свободата на избор на Джулиана се бе превърнала в публично унижение за Золтар Флавиус. Тъй като бе могъщ, при това

притежаваше неприсъщ за сарнианците темперамент, той бе успял да изключи Ксантус Валдериан от управлението на градовете държави. Старбък подозираше, че принудителната оставка на баща му бе станала причина за фаталния му инфаркт.

След като се бе разправил с баща ѝ, Золтар насочи яростта си към Джулиана. Но преди да успее да издейства уволнението ѝ от Института, при едно от пътуванията към Галактия, космическият му кораб попадна сред метеорен дъжд. Това сложи край едновременно на живота и на предстоящото му отмъщение.

— Чакам. — Гласът на Черити прекъсна мислите му.

— О, да. — Реши да използва същото доказателство, което бе показал на брат ѝ. Старбък се концентрира, за да пренесе атомите си в другия край на стаята. Но нещо не бе наред. Колкото и да се опитваше, не можеше да събере достатъчно енергия.

— О, Божичко! — Черити се бе втренчила в искрящите частици материя с формата на човек, проблясващи над мястото, където допреди миг бе стоял Старбък. — Не мога да повярвам!

— Нито пък аз. — Той прекрати опитите и се събра в едно цяло. По челото и над горната му устна блестеше пот. — Всеки сарнианец от четвърто ниво може да се пренесе през такова малко пространство!

— Така ли стигна до мен в гората, без да оставиш следи в снега?

— Да. Но тогава не изпитах никакво затруднение. — Той скръсти ръце и се замисли. — Не разбирам. Може да е било от адреналина. Знаех, че някой се опитва да те нарани, и трябваше да стигна бързо до теб. — Внезапно му хрумна ужасна мисъл. Щом не можеше да се пренесе през стаята, как щеше да се върне у дома? Дори с помощта на акселератора и на транспортъора, който бяха завършили тази нощ с Дилън, щеше да има нужда от цялото си умение и сила!

— Значи наистина си от друга планета?

Досега тя бе приписвала всички свидетелства за съществуването на НЛО на истерии, причинени от слънчевите изригвания. Но доказателството се намираще тук, в спалнята ѝ, само на няколко метра от нея!

— Да. Но аз не съм висок три метра, нито съм зелен.

— Ами...

— Да?

Гледаше към него със смесица от безпомощно удивление и копнеж.

— Виждам, че не си зелен, нито пък лицето ти е като маркуч на прахосмукачка. Но ти каза, че си само наполовина сарнианец, и тялото ти, като това на майка ти, е човешко. Това означава ли...? — Лицето ѝ пламна, тя млъкна и се извърна. — Няма значение.

Старбък без усилие отгатна мислите ѝ. В очите ѝ се четеше недвусмислена покана. Той бавно прекоси стаята и отново застана край леглото.

— Искаш да попиташ дали правя любов също като мъжете, с които си свикнала да спиш?

— Да. — Тя го погледна. Желаше го повече, отколкото някога в живота си бе пожелавала мъж.

— Не зная с какви мъже си била. Така че, предполагам, има само един начин да разбереш...

Устните ѝ се извиха в лека усмивка.

— Надявах се, че и ти ще стигнеш до същото заключение.

Той постъпваше нечестно с нея. Желаше я с всяка фибра на тялото си. А обичта му към нея надхвърляше дори желанието му. Но нямаше начин да остане. И със сигурност не можеше да я вземе със себе си. Докъде щеше да го отведе всичко това?

— Черити... — Гласът му бе дрезгав от напирещата болка. — Не искам да те лъжа, скъпа. Не мога да остана при теб.

Тя цялата трепереше от непознатата досега страст. Всяка частица от тялото ѝ жадуваше докосването на този мъж.

— Вече не ме интересува...

Като обви ръце около врата му, тя го притегни към себе си и впи устни в неговите.

Той искаше да я обладае бавно и внимателно. Не само заради самата нея, но и заради себе си. Желаше да се наслади на момента и да запази спомена, който щеше да ги свързва през векове и светлинни години пропаст помежду им. Устните ѝ под неговите бяха меки и треперещи, но чувствителни и отзивчиви.

Той усети букет от ухания. Удивително, любовта имаше аромат! Това бе меденият вкус на устните ѝ, влажният слънчев мирис на топлата ѝ плът, който възбуждаше сетивата му и го омайваше.

Усещанията го връхлитаха, заливаха го безброй емоции, които сякаш заплашваха да го удавят.

— Мечтаех за това — прошепна Черити, плъзна ръце под пуловера му. — Сънувах те... — Притисна устни към врата му. — Това бяха необуздани, страстни, чудни сънища.

Задъханото ѝ признание го опияни. Той зарови пръсти в косата и целуна силно и продължително устните ѝ. Неговото желание сякаш се преля в нея. Тялото ѝ, притиснато под неговото, бе меко и гъвкаво, но в него се усещаше сила, сякаш бе закалена стомана, обвита в блестяща коприна. Тази комбинация бе неустойимо изкусителна.

Досега Старбък не бе считал свалянето на дрехите за нещо повече от прелюдия към секса. Но сега, разкопчавайки синята ѝ униформена риза, осъзна, че разсъбличането на Черити бе не по-малко чувствено от замайващия вкус на целувките ѝ. С неуверени пръсти той освободи всички копчета от илиците, сетне бавно и нежно разтвори ризата. С усмивка съзря под нея същото прасковено бельо, както в еротичния ѝ сън.

— Не ми казвай, че коприната и дантелите също са част от униформата на полицейските служители в Касъл Маунтин. — И също като в съня ѝ, той прокара пръст по дантелата на корсажа.

— Не е... — Черити пое дълбоко дъх. Лекото му докосване остави изгаряща следа по кожата ѝ.

Старбък сведе глава и притисна разтворените си устни към гърдите ѝ, бавно и чувствено навлажнявайки коприната. Тя усети как възбудата завладява всяко кътче на тялото ѝ.

— Харесва ми да зная, че в теб има нещо чувствено, женствено и много тайно. — Той леко ухапа зърното ѝ през коприната. Черити изстена и се притисна към него. — Искам аз да бъда мъжът, разкрил интимните ти тайни.

Огънят в него се разгаряше. Като използваше целия си самоконтрол, Старбък го сдържаше с огромно усилие. Засега. Той разкопча маншетите на ризата ѝ и я съблече. След това ръцете му се насочиха към колана ѝ. Усмихна се при мисълта как Черити навярно се бе надявала да скрие разцъфналата си женственост под полицейската униформа. Влудяващо бавно той свали панталоните ѝ, като оголи първо корема, сетне бедрата и краката ѝ, проследявайки ги с устни

сантиметър по сантиметър. Смъкна вълнените ѝ чорапи и вдигна краката ѝ един по един, като целуна изящните ѝ стъпала.

След това свали коприненото ѝ бельо.

— Знаех си... — промълви Старбък в косите ѝ, докато ръцете му милваха нейните гърди.

— Какво... знаеше? — задъхано прошепна тя.

— Че кожата ти е по-нежна от коприна...

Устните му сякаш бяха едновременно навсякъде и оставяха огнена диря по тялото ѝ. Той целуваше гърдите, бедрата, свивките на коленете, прекрасната трапчинка в основата на шията, раменете ѝ... Дори когато тя помисли, че е време да я обладае, той продължаваше да я влудява с ласки.

Дълги години Черити бе мечтала за такава любов. Но никога, в нито една от фантазиите не си бе представяла, че е възможно да изпитва такава болезнена жажда и изгарящо желание. Пламъкът в нея бе непоносим. Тя се гърчеше върху чаршафите, а тялото ѝ бе влажно и тръпнещо. Молеше Старбък отново и отново — с думи и с отчаяни движения, да сложи край на сладостното ѝ мъчение. Но той продължаваше да разпалва страстта ѝ с устни и с умелите си ръце.

Сънищата се бяха превърнали в реалност, мечтите ѝ се бяха сбъднали.

Пръстите ѝ се вкопчиха в чаршафите. Тя се мятеше, гърчеше се, косата ѝ се бе разпиляла като блестящо ветрило по възглавницата. Искеше да извика името му, но от разтворените ѝ устни се изтръгна само дрезгав шепот:

— Старбък...

Зъбите му се впиха в нежната кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Но тя не усети болка, а само още по-изгарящо желание.

— Не още. — Езикът му заглади следата, оставена от зъбите му. — Искам да запомниш това. — Дъхът му, горещ като пустинен вятър, обляха огненочервения триъгълник, криещ женските ѝ тайни. — Искам никога да не ме забравиш.

— Как бих могла да те забравя? — простена Черити, когато устните му докоснаха най-съкровеното кътче на тялото ѝ.

Тя се изви към него, изпъната като струна, предлагаща, молеща, предизвикваща. Само с устни той я доведе до ръба на безумието. Сетне отвъд него... От сърцевината на женствеността ѝ сякаш заструиха

потоци светлина и топлина, пронизващи цялото ѝ тяло сред искрящо златисти вълни от облекчение. Той я прегърна и зачака треперенето ѝ да спре. Когато накрая тя се успокои, стана и се съблече.

Черити впи поглед в него, поглъщайки с очи широките му рамене, гърди и силните бедра. Макар че бе наполовина сарнианец, той изглеждаше съвсем като земен мъж. При това много възбуден.

— Знаеш ли колко дълго чаках това? — попита Старбък, когато се върна в леглото и я привлече към себе си. — Колко дълго копнях да те притисна в обятията си?

— През целите тези две седмици и половина?

Старбък долови леката нотка на съжаление в гласа ѝ и опита да я утеши с целувки.

— Цял живот — поправи я той, когато си пое дъх. Мургавите му пръсти обгърнаха кръста ѝ. Той я преобърна върху себе си. Когато усети твърдия натиск на мъжествеността му, тя се напрегна.

— Всичко е наред — успокои я той. Провря ръка между телата им и помилва нежната ѝ плът. — Толкова си топла. И влажна. И така ужасно стегната... — Той плъзна пръст във влажната ѝ топлина, след това още един, като нежно подготвяше тялото ѝ да го приеме. — Обещавам ти, че ще го направя много, много бавно, Черити. Няма да ти причиня болка.

Ласките му отново възпламениха желанието ѝ. Внезапно, без предупреждение, Черити бе обзета от подновената бурна страст. В желанието си да получи още удоволствие, тя притисна тялото си към неговото. Той отдръпна ръка. Бе огромен и ако се бе стегнала дори малко, никога нямаше да успее да го приеме. Но искрената нежност в очите му я насърчи да се отпусне и скоро той проникна дълбоко в тялото ѝ, изпълни я, превръщайки се в част от нея.

Черити притисна длани към неговите гърди и срещна премрежения му поглед. Тогава започна да се движи бавно, като се плъзгаше нагоре и надолу и се наслаждаваше на усещането.

Възбудата ѝ започна да се нараства — беше по-силна от преди. Тя отметна глава назад, затвори очи и притисна колене към бедрата му, следвайки ритъма, стар като силите, създали техните две галактики.

С внезапна ослепителна яснота Старбък осъзна, че никога и никъде, дори да прекосеше всички галактики, нямаше да открие друга жена, която така идеално — умствено и физически, да му подхожда. За

него любовта с Черити бе като навлизане в нов и тайнствен свят. И все пак бе невъзможно да прекара с нея остатъка от дните си. Нима имаше избор?

Преди да успее да стигне до някакво заключение, логиката му сякаш се изпари, разумът му се разтвори във всеобхватното настояще. Остана само разтърсващото чувство на абсолютно, изумително блаженство.

Докато изживяваше първия физически оргазъм през живота си, Старбък помисли, че умира. Сетне си каза, че навярно е открил митичния рай, в който вярваха толкова много земляни. Последната му свързана мисъл бе, че никога не би могъл да изпита едновременно подобно тържество и поражение...

Черити лежеше, изгубена в усещанията си. Кръвта пулсираше във вените, крайниците ѝ бяха отпуснати. През тялото ѝ преминаваха разтърсващи тръпки.

— Никога не съм предполагала... — прошепна тя. Очите ѝ бяха премрежени, а гласът — дрезгав от изпитаните усещания.

— Зная.

Тя се престори на засегната от самоувереността му:

— Чудя се как мъжкото самочувствие успява да преодолява границите на времето и пространството.

— Това няма нищо общо със самочувствието — възрази Старбък, като прокара длан по бедрото, по закръгления ѝ ханш и спря на кръста. — Просто знаех какво си мислиш, любов моя, защото и аз мислех същото.

— О! — Това, че споделеното преживяване бе така значимо за него, както и за нея, ѝ хареса.

— Първият ми физически контакт беше на имения ми ден — обясни Старбък, — когато бях на петнадесет. Но любовта на Сарниа не е същата, както на Земята.

— По-хубава ли е?

Тя усети как в гърдите му се надига дълбок смях.

— Винаги съм я смятал за напълно задоволителна. Като чисто умствено преживяване. Но едва сега открих, че има много неща, свързани с човешкото тяло.

— Никога ли преди не си правил любов?

— Не.

— Тогава откъде знаеше... — Сведе поглед, безпричинно сконфузена от въпроса си.

— Откъде знаех какво да правя?

— Да.

Той лениво прокара ръка по тялото ѝ от рамото до бедрото.

— Просто следвах инстинкта си.

— В такъв случай имаш страхотен инстинкт. — В действителност, направо зашеметяващ, мислено добави тя.

— Да, но ти ме вдъхнови. — Дълбокият му глас, изпълнен с нежност, я обгърна като топло наметало.

— Обичам те, Старбък.

— И аз те обичам, Черити. — Сведе поглед към нея. Тя никога не бе го виждала толкова сериозен. — С цялото си земно тяло. И с всеки атом от сарнианското ми съзнание.

Тя долови съжалението в гласа му, прочете го в очите му.

— Това обаче не променя нищо, нали?

— Не.

Той бе опитал да я предупреди, както да предпази и себе си. Но възшебната емоционална връзка между двамата им бе твърде силна още от самото начало. Старбък обхвана с ръце милото ѝ натъжено лице.

— Бих искал да ти обещаая обратното. Но е невъзможно. — Той пое нейната ръка, без да откъсва поглед от очите ѝ, и целуна пръстите един по един. — Трябва да се върна у дома, Черити. Там е работата, семейството, животът ми...

— Зная. — Притисна свободната си ръка към устните му. — Не говори — отчаяно каза тя, като го привлече отново към себе си. — Не сега. Искам... да ме любиш... Пак...

Веднъж вкусил от забранения плод на насладата, Старбък сякаш бе станал ненаситен. Неговото желание бе също толкова силно, колкото и нейното.

И той ѝ се подчини с готовност. После отново и отново... Цяла нощ...

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато не се любеха, Черити и Старбък разговаряха. Тя искаше да научи всичко за Сарниа, а той се опитваше да ѝ обясни, доколкото е възможно, живота на родната му планета.

— А каква е Земята в твоето време? — Черити се изправи в леглото, придърпа колене към гърдите си и ги обви с ръце.

— Все още се върти.

— Това е добра новина — засмя се тя. — Имам предвид, че не сме успели да взривим планетата си или да я отровим така, че животът да стане невъзможен. Ами бездомните? А горите?

— Една коалиция от правителства и частни предприятия е разрешила проблема с бездомните още през двадесет и първи век. Но горите за жалост са изсечени. Макар че Земята отново ще се залесява, отглеждането на дърветата е твърде скъпо и дървесината е заменена от по-качествени материали.

— О, това не ми харесва. — Тя въздъхна и поклати глава. Сетне решително заяви: — Значи просто трябва да променим бъдещето. А имали ли сме вече жена президент?

— Пет.

— Е, това е добре. Ами „Ню Йорк Янкиз“? Все така ли продължават да губят мачовете?

— Страхувам се, че да.

— По дяволите!

— Но ще имат нов собственик, така че запалянковците се надяват на промяна — продължи Старбък с надеждата отново да предизвика усмивката ѝ. Стратегията му успя.

— Това е направо удивително! — Очите ѝ бавно се плъзнаха по лицето му, сякаш за да запомнят всяка негова черта. — Никога не бих могла да си представя, че ще бъда в леглото с астрофизик от Сарниа. — Внезапно си спомни нещо. — А името ти? Наистина ли се казваш така?

— Да, това действително е моето име — увери я Старбък. — Родителите ми са ме нарекли Брам Валдериан. Валдериан е фамилията ми. Но при нас, когато мъжете достигнат зрялост, трябва да си изберат име, което да отговаря на житейските им възгледи.

— И ти си избрал да се наречеш Старбък, Звезден Герой, защото си астрофизик и изучаваш звездите?

— Отчасти. Но главната причина бяха няколко книги на майка ми, които бях чел като юноша.

— Кои книги?

— „Островът на съкровищата“ и „Капитан Блъд“. И донякъде „Питър Пан“. Обичах да чета за приключенията на земните пирати — напомняха ми галактическите стопаджии, които кръстосват нашата галактика в търсене на приключения.

— Всички те са били бунтовници в една добре планирана общност. Може би изборът на това име е бил за теб начин да изразиш вътрешното си несъгласие с твоето общество.

Старбък я притегли по-близо към себе си.

— Как си успяла да ме опознаеш толкова добре? — промълви той и притисна устни към челото ѝ.

— Много просто — усмихна се тя. — Изглежда съм придобила способността да чета мислите ти, защото те обичам.

— А можеш ли да ми кажеш за какво мисля сега?

Тя замълча, преструвайки се, че прониква дълбоко в погледа му.

— Искаш да се любиш с мен.

— Много добре.

— Беше лесно. — Разсмя се, отдръпна чаршафа, който покриваше тялото на Старбък, и се притисна към него.

Измина дълго време, преди някой от тях отново да проговори...

Зората разпери розови пръсти по перленосивото небе. Двадесет и четири часа бяха отлетели като един миг. Старбък и Черити седяха край кухненската маса и наблюдаваха семейството елени, които ближеха буцата каменна сол зад къщата.

— Във вестниците пише, че тази вечер планетите ще се подредят в една линия — промълви Черити.

По време на дългата, изпълнена с любов, нощ Старбък ѝ бе казал за предположението на Дилън, че предстоящата конфигурация на планетите е оптималният момент за отпътуването му. Мисълта, че

Старбък трябва да я напусне, бе по-разтърсваща дори от факта, че бе обикнала мъж от друга планета и друго време.

— Да. — Не смееше да я погледне в очите. Мисълта за предстоящата раздяла късаше сърцето му.

— Значи ни остава само днешният ден.

— Не можем да сме заедно дори през това време... Трябва да бъда в лабораторията.

— Мислех, че с Дилън вече сте изчислили координатите.

— Да, обаче се налага да измислим начин да усилим способността ми за астропроекция. Тя отслабва, поради земната атмосфера или гравитация. Откакто пристигнах, съм умствено сляп...

— Не и когато си с мен.

— Права си. — Старбък се усмихна, взе ръката ѝ и сплете пръсти с нейните. — И понеже нямам кораб, цялата теория зависи от астропроекционните ми способности. Както сама видя, те вече не могат да достигнат необходимото ниво.

— Това означава ли, че ще трябва да отложите експеримента? — „И ще бъдеш принуден да останеш тук, при мен?“ — добави наум тя, без да смее да изрази мисълта си на глас.

— Да, освен ако през следващите шест часа успея да намеря отнякъде диамазиманов кристал.

— Какво е диамазиман?

— Камък на въглеродна основа, чиито атоми са кристализирали в твърда кубична структура — обясни той. — Синият диамазиман е за предпочитане, понеже съдържа примес от елемента бор, който играе ролята на електропроводник. На Сарния такива камъни се използват за транспортирането на посетители, които не притежават способност за астропроекция.

Старбък си спомни как бе смятал тези хора за по-несъвършени от него и се почувства засрамен.

— Не можеш ли да използваш нещо друго?

— Не. Разбира се, възможно е да синтезираме диамазиман в лабораторията, като смесим графит, който съдържа чист въглерод, с разтворител на метали, и ги подложим на налягане милион атмосфери, а след това ги нагреем до две хиляди градуса. Но вашата технология е доста по-назад от нашата. Ще ни трябва най-малко седмица, за да получим диамазиман.

— А ти не разполагаш с толкова време.

— Точно така. — Долови болката в гласа ѝ, която се предаде и на него.

Настъпи мълчание. Черити седеше неподвижно, задълбочена в обърканите си мисли.

— Почакай мъничко — каза накрая тя, стана и излезе от кухнята. След малко се върна, подаде на Старбък сива кутийка и промълви едва чуто:

— Може би това ще ти помогне.

Той отвори капака на кутийката. Върху подложка от перленосиво кадифе бе поставен пръстен със съвършено шлифован овален син диамант, хванат в платинена коронка. Старбък я погледна изумен.

— Това беше венчалният ми пръстен — отвърна тя на недоумяващия му поглед. — След като бракът ни претърпя крах, не исках да го нося. Отидох на брега с намерението да го хвърля в океана. Но тъй като съм възпитана в духа на практичните янки, не намерих сили да хвърля диаманта. Затова го запазих.

— Все пак си могла да го продадеш. — Старбък прокара пръст по ослепителния син камък. — Предполагам, че е много ценен.

— Вероятно. И на мен ми хрумна тази мисъл, но се отказах. Може би инстинктивно съм усещала, че някой ден ще ми потрябва.

— Благодарен съм за щедростта ти, Черити — каза той, погледна пръстена за последен път и затвори кутийката, — ала не мога да приема такъв подарък.

— Но това са само пари! — възрази тя. Та нали вече му бе подарила нещо много по-ценно — своето сърце!

— Разкажи ми за мъжа, който ти е дал пръстена — внезапно помоли Старбък. Дори на неговата планета подобен камък струваше цяло състояние. Той се опита да си представи Черити като съпруга на непознатия богаташ, но не успя.

— Той беше актьор — сви рамене тя. — Всъщност беше телевизионна звезда. — Неочаквано се сети за нещо. — Казваше се Стивън Стоун...

Старбък отгатна неизречения ѝ въпрос.

— Името не ми говори нищо.

— Слава Богу! Би било ужасно, ако името на онзи жалък лъжец остане в историята.

— Не мога да си те представя като съпруга на актьор.

— И Стивън не можеше. Запознахме се във Венеция, щата Калифорния. Той ми каза, че съм най-красивата жена на света.

— А ти спомена, че бил лъжец!

— Голям ласкател си, Старбък — усмихна се тя.

— Наистина смятам, че си най-красивата от всички жени, които съм виждал по време на междузвездните си пътувания. — Комплиментът, както и повечето думи на Старбък, бе изречен просто и искрено.

— О! — Черити пое дълбоко дъх. — Както и да е, не след дълго получих предложение да стана технически съветник в екипа, който снимаше сериалите му. Бях поласкана от неизменното му внимание. Или просто ми харесваше да виждам своето име на екрана всяка петъчна вечер. Накрая се съгласих. И в края на сезона вече бяхме женени. — Очите ѝ помръкнаха от неприятния спомен. — След шест месеца баща ми получи инфаркт. Отидох в Мейн за погребението. Когато се върнах при Стивън на Малибу, открих, че актрисата, която му партнираше през тази седмица, е заела мястото ми в неговото легло. — Поклати глава, отвратена от себе си. — По-късно открих, че Стивън спи с повечето актриси. Останалите в екипа ги наричаха „момичето на седмицата“. — Тя горчиво се засмя. — Бях разгневена, наранена и унижена. Върнах се в Касъл Маунтин, за да изплача насаме болката си. Тогава открих, че принадлежа на този остров. Затова останах тук... А сега ми разкажи за Села.

— Тя е съвършена сарнианка — поде Старбък. — Спокойна, крайно логична и невероятно точна. Работи като консултант по организиране на времето.

— Сигурно е доста отегчителна — не без ревност каза Черити.

— Наистина е така — засмя се той. — Но още в ранна възраст двамата с нея бяхме обречени от родителите ни един на друг. Затова, докато не я опозорих с уволнението си от Космическия съвет, никой от нас не е поставял под въпрос брачния ни обет.

Черити знаеше, че позорът на Старбък ще се превърне в триумф веднага, щом се върне на Сарниа. Без съмнение крайно логичната Села бързо щеше да промени решението си за разтрогването на брака им.

— А сега? — попита тя.

— Сега зная, че никога вече не бих могъл да се свържа отново с нея. Защото сърцето и мислите ми принадлежат на теб. — Той дълго и замислено гледа кутийката с пръстена. Сетне вдигна поглед към Черити. — Ти знаеш, че без този диамазиман вероятно не бих могъл да се върна на Сарния.

— Да... — Устните ѝ бяха пресъхнали.

— Тогава защо ми го даваш?

В ъгълчетата на очите ѝ се събраха парещи сълзи. С огромно усилие на волята Черити ги сдържа. За да проговори, ѝ се наложи да преглътне заседналата в гърлото буца:

— Длъжен си да се върнеш в своя свят и в своето време. — Но не добави, че за нея още по-ужасна беше мисълта за молекулите на тялото му, разпръснати из космоса заради недостига на енергия за астропроекцията.

Старбък я наблюдава продължително. В него се бореха противоречиви чувства — да замине или да остане? Дългът или любовта? Семейството или Черити...

Искаше да обещае, че ще се върне, но не можеше. Животът му бе на Сарния.

Тя се усмихна с треперещи устни. В очите ѝ блестяха горещи сълзи, които причиняваха на Старбък по-голяма болка, отколкото и най-ужасната физическа рана. Една сълза се отрони и се търколи по бузата ѝ. Старбък нежно я избърса. Черити сподавено изхлипа.

— Не искам да говорим повече — проплака тя и погледна към него. В очите ѝ грееше любов, смесваше се с искрящите като диамантчета сълзи и — така слели болката и любовта, се стичаха по бледите ѝ страни. — Искам да се любим, Старбък. — В този момент бе готова да го моли, без значение как звучат думите ѝ.

Хванати за ръце, двамата влязоха в спалнята. Макар че Черити смяташе това за невъзможно, страстта им бе по-силна отпреди, а взаимната им жажда бе още по-неутолима.

След това, сякаш по взаимно неизречено съгласие, намалиха темпото. И двамата знаеха, че се любят за последен път и искаха да запазят спомена през вековете и светлинните години, които скоро щяха да ги разделят.

Над хоризонта се показва зимното слънце, засияло с мътна светлина. Черити усещаше как ръцете му милват тялото, а дъхът му

изгаря кожата ѝ.

— Ще направиш ли нещо за мен? — прошепна тя.

Устните му докоснаха нейните.

— Всичко. — Това не бе самата истина. И двамата го знаеха.

— Искам да се любиш с мен по начина, по който си го правил със Села.

Изумен, Старбък се надигна на лакът.

— Няма да ти хареса.

— Откъде знаеш, след като не си опитал?

— Сарнианската любов не е така задоволяваща, както земната — възрази той. Тялото му болезнено копнееше да навлезе още веднъж в копринено меката ѝ топлина. Чисто умственият контакт бледнееше пред физическия.

— Моля те! — Прокара нокът по гърдите му и се усмихна подкупващо и чувствено. — Само този път.

Старбък не бе в състояние да откаже нищо на тази жена. Бе ѝ благодарен, че е твърде великодушна, за да го помоли да остане. Защото ако го беше направила, беше сигурен, че никога нямаше да види отново Сарниа...

— Добре. Само не казвай, че не съм те предупредил. — Целуна я още веднъж — дълго и страстно, след което обясни: — Трябва да коленичим с лице един към друг.

— На леглото? Или на пода?

Старбък въздъхна. В името на сладката Валхала, как не му се искаше да напуска топлите, измачкани от любовта им, чаршафи!

— Смятам, че подът е по-подходящ — въздъхна той.

— Как го правите на Сарниа?

— На земята, върху тънка рогозка.

— Добре, значи чергата ще свърши работа. — Тя стана и коленичи на чергата пред камината. Мърморейки, Старбък отиде при нея. Чувственото му настроение се бе изпарило, прогонено от необходимостта да обяснява същността на сарнианския секс. Коленичи пред нея.

— Сега трябва да докоснем дланите си.

— Така ли? — Тя притисна ръце към неговите.

— Да. Трябва да не забравяш, че всичко ще бъде чисто умствено. Нещо като сливане на мислите.

— Нямам търпение!

Старбък забеляза с изненада, че наистина е така. Тя трепереше от възбуда.

Като докосваха върховете на пръстите си, те нежно изследваха взаимно съзнанията си. Преплетените им мисли навлизаха в такива предели на чувствеността, за съществуването на които никой от двамата не бе подозирал. Стаята бе окъпана в топло, проблясващо сияние. Заобикаляха ги кръжащи светлини — сини, ослепително алени, блестящо златисти и искрящо сребристи. Дочуха музика — страстният, пронизителен звук на алт-саксофон, пробуждащ спомени за омайни нощи и чувствени летни дни. Техните собствени триизмерни образи се любеха по безброй начини и на безброй места. Заедно наблюдаваха самите себе си, седнали на една ливада, осеяна с диви цветя. Черити бе облечена с бяла воалена рокля, а той — в романтична бяла риза и черни панталони, напомнящи пиратски костюм, и плетеше венец от жълти цветя, който постави върху медночервената ѝ коса.

Сетне бавно се разсъблякоха. Той я положи сред цветята и проникна в нея. Образът се смени, като картина в калейдоскоп, и те се озоваха на палубата на кораб с високи мачти, носен по вълните от бурен вятър. Но, обзети от страстта си, не забелязваха нито люлеенето, нито плющия дъжд, не чуваха стоновите на вятъра. Старбък изсипваше купища сини диаманти върху голото ѝ тяло, мълвейки колко е красива и желана, и всички еротични неща, които копнееше да направи с нея. Черити отвърщаше: „Да, да, да...“ — на всичките му изречени желания.

След това се озоваха на златист плаж край тъмносиня лагуна. Нежният вятър поклащаше палмите над главите им. Те се любеха и любовта им бе чудна и възхитителна. Когато заедно достигнаха момента на върховно блаженство, душите им се отделиха от телата и се понесоха на воалени криле към яркото слънце...

Накрая се озоваха пак в спалнята. Старбък осъзна, че по лицето му се стичат сълзи. Никога не бе преживявал нещо подобно. Не бе предполагал, че е възможно да изпита такава чиста наслада и удоволствие. Двамата отпуснаха ръце, но още не бяха готови да се разделят. Сплетоха пръсти и останаха така, свързани един с друг — с умовете, телата и душите си.

— Трябваше по-рано да ме научиш на истинската страст. — Шепотът на Черити прозвуча ясно сред мъчителната тишина. — Но никога не бих могла да си представя...

— Зная. — Той я притегли по-близо и притисна мократа си буза към нейната. — Аз също не допусках, че това е възможно.

И двамата бяха изтощени от силата на преживените емоции. Прегърнати, се отпуснаха на чергата и потънаха в дълбок блажен сън.

Твърде скоро обаче реалността отново се завърна. Старбък стоеше на кухненската врата. На красивото му лице бе изписано отчаяние. Бе помолил Черити да дойде с него в лабораторията, за да го изпрати. Бе отвърнала, че иска да го запомни тук, в своята къща, където заедно бяха преживели незабравимите мигове на любовта им.

— Не искам да те напускам...

— Зная. — Сълзите на Черити бяха пресъхнали. На мястото на сърцето ѝ бе останала да зее огромна черна дупка. — Но за теб е важно да се върнеш на Сарниа и да докажеш, че си прав.

Той нежно я погали по бледото лице.

— Ако можех, щях да те взема с мен.

— Зная. Но диамантът има сила да пренесе само един. — Тя му се усмихна колкото можеше по-смело, макар че устните ѝ силно трепереха. Накрая не издържа, извърна се и скри лице в ръцете си. — Извинявай. — Пое дълбоко дъх няколко пъти, след което отново се обърна към него. Лицето ѝ бе напълно овладяно, макар че очите ѝ още бяха влажни. — Желая ти благополучно завръщане, Старбък.

— Никога няма да те забравя...

Тя хвана ръката му и я притисна към сърцето си.

— Нито аз теб. Ще те обичам въпреки времето, което ще ни разделя.

— Ще те обичам въпреки пространството, което ще ни разделя.

Сякаш бяха произнесли брачен обет, помисли си Старбък. Съзнанията им се сплетоха и той узна, че и Черити мисли същото. Защото имаше едно нещо, което нито времето, нито пространството можеха да променят. Двамата си принадлежаха...

— Някога бях чела — прошепна Черити, — че ако двама души наистина се обичат и са предопределени от съдбата един за друг, те ще се намерят, без значение какви препятствия се изправят на пътя им. — Тя стисна ръката му и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. —

Единственото, което ме крепи сега, е, че с всяка клетка на тялото си чувствам — ние отново ще се намерим.

Разумът подсказваше на Старбък, че Черити е твърде романтична, дори наивна. Но сърцето му усещаше, че казва истината.

— Някой ден отново ще бъдем заедно. Завинаги.

— Завинаги... — Тя прехапа устни, за да не заплаче отново. Той я привлече и я притисна в обятията си. С разтуптяно сърце намери устните ѝ и се предаде на нейната сладост и сила. Черити зарови пръсти в косите му, подчинявайки се на неговата воля и нежност.

Той я помилва за последен път. Сетне неохотно се отдръпна и закрачи към блестящия черен снегомобил, който Дилън му бе заел. Черити стоеше на прозореца и гледаше как Старбък си отива. На неговата планета. В своето време.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Като се мъчеше да отклони мислите си от онова, което правеха Старбък и Дилън в лабораторията, Черити прекара цялата сутрин в разчистване на бюрото си. Преди не бе имала куража да го направи. Твърде много неща напомняха за баща ѝ...

В чекмеджетата откри бележки, писани от самия него, напомнящи ѝ да купи хляб и мляко след работа. Имаше също честитки за рожден ден, нарисувани от артистичната ѝ майка. След като прочете на една от тях трогателното и твърде лично посвещение, предназначено за баща ѝ, Черити се отказа да отваря другите. Макар да не се изненада, че родителите ѝ бяха продължили да се обичат след тридесет и пет години брак, тя изпита завист.

Изведнъж в съзнанието ѝ се появи видение — триизмерен образ, толкова реален, сякаш можеше да се пресегне и да го докосне. Старбък бе в опасност! Заедно с Дилън... Намираха се в лабораторията и към тях бе насочено дуло на пистолет. Но колкото и да се мъчеше, Черити не успя да види кой държеше оръжието...

Тя веднага се свърза с Анди и му нареди да тръгва към лабораторията. Сетне изтича до джипа и го подкара към гората. Макар че бе много студено, ръцете ѝ, здраво стискащи волана, бяха влажни от пот. Отново и отново повтаряше името на Старбък като молитва.

Километражът на таблото бързо отмяташе изминатия път. За нещастие, часовникът до него отброяваше безценните минути със същата скорост.

През цялото време Черити опитваше да се концентрира върху видението. Но то се бе разсеяло като утринна мъгла. Страхът бе заседнал в гърлото ѝ като огромна ледена буца.

Тя спря джипа сред дърветата, за да не бъде забелязана от лабораторията. Надяваше се някак да се промъкне в сградата. За нещастие Дилън бе инсталирал твърде сложна охранителна система. Алармата щеше да се задейства при всеки опит да проникне в сградата.

— Здравейте. Бихте ли ми казали името си? — прозвуча електронния женски глас на компютъра, когато Черити спря пред входа.

— Черити Прескот — отвърна тя, като се надяваше, че отчаянието в гласа ѝ няма да попречи на идентификацията му.

— Благодаря ви, Черити Прескот — продължи гласът. — А сега може ли да взема отпечатъци от пръстите ви?

Черити щеше да се взриви от напрежение, докато напрегнато мислеше какво ли става в сградата. Тя постави ръка на мястото, където ѝ бе наредено.

— Добре — каза гласът. — Сканирането е завършено. Можете да влезете, Черити Прескот.

— Крайно време беше — промърмори тя, когато вратата послушно се плъзна встрани.

— Приятен ден — отвърна гласът.

Дотук добре. Вече бе в сградата. Оставаше ѝ просто да намери Старбък и Дилън и да ги измъкне оттук здрави и читави. Помещенията изглеждаха странно безлюдни. Навярно Дилън бе отпратил всички, за да запази в тайна заминаването на Старбък. Макар че се стараяше да не вдига никакъв шум, токовете на ботушите ѝ шумно отекваха по теракотения под. Черити се запъти към лабораторията на Дилън, като мечтаеше да притежава способността на Старбък за астропроекция...

В същото време Старбък бе застинал неподвижно, сякаш обувките му бяха приковани към пода. Тъй като на неговата планета не съществуваше насилие, разиграващата се пред него сцена му се струваше отвратителна и противоречаща на здравия разум.

— Не разбирам какво смятате да правите — каза той, като преглътна гнева си. Инстинктивно усещаше, че ако даде воля на чувствата си, положението ще се влоши.

— Всичко е много просто — отвърна Ванеса със студена усмивка, подчертаваща ледения блясък в очите ѝ. — Докато държа това смъртоносно оръжие насочено към вас, Брайън и Мърф — тя посочи към мускулестите мъжаги, застанали от двете ѝ страни, — ще съберат всички дискети с данни за машината на времето, създадена от нашия малък гений. После ще ви придружат до бронирания камион, който чака отвън. След това, по една нещастна случайност, от химическата лаборатория в коридора ще изтече взривоопасно

вещество и ще експлодира като гигантски фойерверк, който ще срине сградата до основи. Когато успеят да изровят от руините останките от тялото на Дилън, аз вече ще съм в Париж и ще си пия шампанското на Шанз-елизе.

— За кого работиш? — попита Дилън с непресторено любопитство. — За ЦРУ или за някоя терористична групировка?

Тя се засмя.

— Казах на баща ми, че никога няма да се сетиш.

Дилън присви сините си очи.

— Ти си дъщеря на Харлън Клингхофър. — Това не бе въпрос.

— Позна! Дайте бонбон на момчето!

— Трябваше да забележа приликата и да се досетя — с отвращение промърмори Дилън.

— Само че аз изобщо не приличам на баща си.

— Напротив, приличаш. И двамата имате същия алчен блясък в очите. — Той изруга. — Колко съм глупав!

— О, не бъди строг към себе си, скъпи — каза Ванеса. — Ти беше така погълнат от работата си, да не говорим за твоя извънземен приятел. — Очите ѝ хищно се впиха в Старбък, който с интерес следеше словесния двубой. — В случай че не знаеш — обърна се към него тя, — ти струваш колкото собственото си тегло в злато.

— Защо правиш това? — попита Старбък, внезапно осъзнал, че именно тя бе нападнала и наранила Черити. Едва успя да сдържи гнева си.

— Как защо? За напредъка на науката, разбира се.

— Да не споменаваме за материалните облаги — добави Дилън. — Особено след като баща ти изгуби субсидията, отпусната му от правителството.

— Защото ти открадна неговите разработки! — изсъска Ванеса.

— Теорията за квантовия скок и антиматерията е лично моя — възрази Дилън. — Аз я създадох и разработих. Само че баща ти беше твърде алчен и нетърпелив. Не успя да се сдържи и я открадна. След това преправи данните така, че да изглежда сякаш сме стигнали далеч по-напред, отколкото в действителност, като я продаде на този, който му беше предложил най-висока цена.

— Божичко, колко си наивен! Ами че такива са правилата на играта! — през зъби процеди тя. — Всичко щеше да се уреди и да

бъдем богати, Дилън, ако ти не беше изпортил работата.

— Нямах намерение да допусна Пентагона да сложи мръсните си лапи върху моята разработка и да я превърне в най-новата военна машина.

— Да, обаче сега нямаш избор, нали? — Тя посочи с револвера към компютъра и кимна на един от огромните мъжаги: — Мърф, вържи Извънземния и Гениалния, за да не ни създават проблеми. После започвайте да товарите тези неща в камиона. И без това изгубихме доста време.

Старбък погледна многозначително Дилън, който незабележимо кимна. В следващия миг изведнъж настана страшна бъркотия.

— Какво, по...

Един от наемниците на Ванеса, който тъкмо се канеше да върже ръцете на Старбък, остана със зяпнала уста, втренчен в празното място, където допреди миг бе стояла жертвата му. След секунда нечия ръка се стовари върху врата му и той се строполи на пода.

В същото време Дилън приведе глава, с всичка сила я заби в стомаха на връхлитащия го мъж, който приличаше на горила, и изкара въздуха от дробовете му. Мъжът тежко изпъшка. В следващия миг покрай ухото му изсвистя куршум. Дилън се хвърли на пода.

— По дяволите, Ванеса! — процеди той, претъркулвайки се под едно бюро. — Не отиваш ли твърде далеч в жаждата си за знания?

В отговор нов куршум разцепи дървото само на сантиметри от главата му. Когато забеляза, че Мърф се е изправил и се насочва към него, Дилън се сви. С яростен рев горилата изрита бюрото встрани и го направи на трески. Но Дилън вече не беше там.

— Няма да се измъкнеш! — предупреди Ванеса.

— Точно това се канех да кажа и аз — спокойно изрече Черити, насочила своя пистолет право към ненавистната ѝ жена. — С риск да прозвуча банално, Ванеса, хвърли оръжието!

Ванеса още не смяташе да сваля гарда.

— Мърф, хвани Извънземния!

— Точно това се опитвам да направя, по дяволите! — ядно избоботи той. Ала всеки път, щом приближеше Старбък, той се дематериализираше и се появяваше на друго място в стаята. Напълно изтощен, Мърф се отказа от преследването. Дилън, скрит зад етажерка с книги, му подложи крак.

— Смотаняк! — весело изчурулика той, когато мъжагата се просна на пода.

Примирила се с неизбежното, Ванеса избухна в проклетия, които биха накарали всеки каруцар да се изчерви. Сетне ядно пусна пистолета на пода. Черити извади белезници и ги щракна около китките ѝ...

Черити трябваше да е на върха на щастието. В края на краищата, не всеки ден се случваше началникът на полицията в спокойно малко градче да спаси брат си и своя любими от смъртна опасност, както и да предотврати превръщането на важното научно откритие в убийствена машина на войнолюбците.

Само че Черити изобщо не бе щастлива, защото имаше нещо, което оставаше непроменено. Старбък щеше да замине. Двамата стояха сами в лабораторията със сплетени ръце и слети съзнания.

— Мислех, че си изгубил способностите си — поде тя, като търсеше по-безболезнена тема за разговор от предстоящата раздяла.

— Да, в голяма степен — съгласи се той. — Ала смятам, че адреналинът отново ми помогна. В борбата за собствения живот има нещо твърде примитивно.

— Предполагам, че на Сарния не ти се е налагало да се бориш за живота си.

— Не — вяло се усмихна той. — Ако стоиш настрана от кръчмите, посещавани от чуждопланетяни, Сарния е изключително спокойно място.

— Насилието е нелогично — тихо се съгласи тя.

— Това е едната страна на въпроса. Но за времето, прекарано тук, осъзнах, че светът на абсолютната логика не е чак толкова съвършен. — Привлече я към себе си и притисна устни към косата ѝ. — Благодарение на теб открих, че най-приятните неща понякога са най-нелогични.

Тя му се усмихна през сълзи:

— О, нима пак подхващаш темата за нелогичната женска природа?

Той проследи извитите ѝ устни с върха на пръста си, заплепен от формата и копирената им мекота.

— Не. Имах предвид чувствата, които предизвикваш у мен.

Тя обви ръце около врата му. Искаше ѝ се да останат така завинаги и времето да спре. Дълго стояха неподвижни, прегърнати, с докосващи се чела. Накрая, примирявайки се с неизбежното, Черити се отдръпна. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Няма да ти казвам „довиждане“.

Гърлото на Старбък бе тъй свито, че не можеше да преглътне.

— Не. Няма да си казваме „довиждане“...

Болезнено горещите му устни властно покриха нейните. Целувката не бе спокойна и утешителна, а изразяваше бурните им объркани чувства. Черити леко изхлипа. Устата му отчаяно търсеше нейната, ръцете му жадно се плъзгаха по тялото ѝ и го притискаха към неговото. Проклинайки мислено на сарниански, той бе погълнат от отчаяната целувка.

Сетне, миг преди да я повлече към пода, Старбък я пусна.

Покъртена, Черити се взря в него и се запита как е възможно един мъж да притежава такава сила на волята, че да устои на подобна трескава страст. Тя затвори очи и опита да се овладее. Сетне направи единственото, което ѝ оставаше — прехапа устни и излезе от лабораторията.

Дилън я чакаше при джипа.

— Ти наистина го обичаш, нали? — Тъмносините му очи бяха изпълнени със съчувствие.

— Разбира се, че го обичам. — Тя пое дълбоко дъх и припряно избърса сълзите, стичащи се по страните ѝ. — Твърде силно, за да го моля да остане.

— Става ли ти по леко при мисълта, че и той те обича?

— Не... О, може би след няколко дни ще се оправя — неубедително продължи тя. — Но точно сега мисля, че нищо не може да ме утеши. Все пак ти благодаря, Дилън. Ти си най-чудесният брат...

Решена да си тръгне, преди да се размекне напълно и да промени намерението си, тя се качи в джипа и подкара към къщи...

Черити извади старата книга с готварски рецепти на баба Прескот с намерението да сготви нещо. Надяваше се, че концентрацията, която изискваше домакинската работа, щеше да ѝ помогне да се откъсне от мислите за Старбък. От въпроса дали бе

успял да се върне благополучно на Сарниа, както и от надеждата, че той ще запази спомена за тяхната любов...

След два часа кухнята бе изпълнена с дим. Единственият резултат от усилията ѝ бе купчинка плоски овъглени кръгчета и тава с изгорели, твърди като камък, парченца тесто.

Тя реши, че птичките може би няма да са придирчиви към кулинарните ѝ умения и изнесе тавата навън.

И изведнъж го видя. Той се приближаваше с твърди решителни крачки.

Отначало Черити не повярва, че това наистина е Старбък. Без съмнение това бе холограма, като онези, които той я бе научил да създава в собственото си съзнание.

Тя остави тавата на снега и се хвърли в обятията му. Старбък, съвсем истински, покри лицето ѝ с целувки. Любимият ѝ бе абсолютно реален!

— Би трябвало да кажа, че съжалявам. — Сълзи на щастие се стичаха по вдигнатото ѝ към него лице. — Обаче не е така.

— И аз не съжалявам. — Той зарови устни в косите ѝ.

— Какво не беше наред?

— Нямахме такова нещо.

— Но ти искаше да се върнеш у дома, за да докажеш, че теорията ти е вярна!

— За мен е достатъчно само да зная, че е вярна — увери я Старбък. — Освен това наистина се завърнах у дома. — Той обхвана мокрото ѝ от сълзи лице. — През целия си живот съм се борил да бъда уважаван сарниански учен. Прекарах тридесет години като чужденец на собствената си планета, принуден да потискам чувствата си. Ала сега, с теб, за първи път усещам, че се намирам точно на мястото, където трябва да бъда.

Тя проследи с показалец очертанията на устните му.

— Завинаги...

— Завинаги!

Докато вървяха към къщата, Черити се сети нещо.

— Горкият Дилън сигурно е съсипан, че не е успял да провери теорията си.

— Напротив. Всичко стана както трябва. Всъщност не се съмнявам, че брат ти е страхотно щастлив.

— Какво? — започна да се досеща Черити. — Да не би Дилън да е заминал? На Сарния?

— Димазиманът можеше да пренесе само един човек...

За Черити тази мисъл бе твърде невероятна, за да я възприеме.

— Дилън на Сарния! Двеста години в бъдещето! — Тя поклати глава. — Ти си прав. Той сигурно е на седмото небе...

Луната бе започнала да се издига, обливайки Сарния в мека розова светлина. Обитателите на куполния град се подготвяха за Празника на истината, ежегодното честване на пристигането на Древните. Двуседмичните празненства бяха единственото време в годината, когато дори най-логичните сарнианци, подпомогнати от изобилните количества Еноска роса, бяха склонни да отпуснат юздите на емоциите си.

Сарнианците, прибиращи се от работа, вече се усмихваха в очакване. Мислите им бяха насочени към предстоящите дни. Те не забелязаха проблясващите частици материя, интегриращи се в едно цяло, отвъд кварцалитовите прозорци на въздушните им совалки.

— Действа! — Дилън с изумление се огледа наоколо. — По дяволите! Наистина действа! — Усмивката му заплашваше да разполови лицето му.

Внезапно той престана да се усмихва, защото осъзна, че стои пред двама огромни, много грозни мъже, облечени в черни униформи. Те смътно му напомниха Брайън и Мърф, макар че наемниците на Ванеса нямаха големите, кожести изпъкнали гребени, пресичащи челата на тези създания. Обаче в очите им се четеше същата примитивна грубост.

— Закъсняхте — каза един от мъжете на гърлено наречие. Транслаторът на Старбък послушно преведе думите му. Старбък бе казал на Дилън, че английският е общоприетият език за земляните на Сарния, така че нямаше да срещне затруднения при общуването.

— Бях възпрепятстван.

Мъжете се спогледаха:

— Празникът на истината ще започне всеки момент. Но на нас ни платиха извънредно за празничните дни.

— Добре, аз вече съм тук — каза Дилън.

По-едрият от двамата сви масивните си рамене и набра някакъв код на машинка, напомняща джобен калкулатор. Панелът на вратата

зад него безшумно се отмести.

— Затворничката ви очаква.

— Затворничката ли? — Като реши, че е сгрешил в изчисленията и се е приземил на друго място, вместо в дома на Джулиана, Дилън влезе в ярко осветената бяла сграда.

Вратата се затвори зад него и той остана сам в преддверието. Скоро още двама мъже, които си приличаха като близнаци с тези пред вратата, облечени в същите униформи и с ботуши до коленете, влязоха в стаята с надута и арогантна походка. Между тях вървеше една жена.

Това можеше да бъде само Джулиана Валдериан! Старбък бе казал на Дилън, че сестра му е твърде интелигентна и волева. Дилън я огледа преценяващо и се запита защо неговият приятел бе пропуснал да спомене, че е и не по-малко красива. Косата ѝ, сплетена и повдигната над главата, сияеше като сребро. Тялото ѝ бе тънко и стройно, но от начина, по който сребристосивата рокля обгръщаше фигурата ѝ, личеше, че е възхитително женствена. Очите ѝ с цвят на опушен топаз излъчваха интелигентност и още нещо, подобно на отвращение.

— О, значи най-после пристигнахте. — Гласът ѝ бе тих, но в него имаше някаква нотка, която не се хареса на Дилън.

— Тук всички са загрижени за точността — промърмори той. — Освен това мисля, че ме бъркате с някой друг.

— О, прекрасно зная кой сте. — Джулиана протегна ръце и той видя стоманената верига, опасваща китките ѝ. — Вие сте този, който трябва да ме съпроводи до мястото на екзекуцията ми.

Черити и Старбък почти бяха стигнали до къщата, когато тя се сети нещо.

— Не ми се иска да ти задавам този въпрос, но какво ще стане, ако Дилън не успее да се върне?

— Ще успее — увери я Старбък с наперена самоувереност, напомняща за брат ѝ. — Джулиана ще му помогне. Освен това има ангажимент тук след две седмици.

— Какво ще стане след две седмици?

— Съгласи се да кумува на сватбата ни. Решихме, че времето е достатъчно, за да уведомиш майка ти и тя да пристигне от Таити за

церемонията.

— А на някой от вас двамата мина ли му през ума да ме попита дали искам да се омъжа?

Той застина на място.

— Но ти ми каза, че ме обичаш!

— Обичам те — бързо каза тя.

— И аз те обичам. — Той свъси вежди. — И двамата бяхме съгласни, че желаем да прекараме остатъка от живота си заедно. Следователно бе логично да предположа, че би искала да се омъжиш за мен.

Черити усещаше чувствата му към нея, горещи и дълбоки, извиращи направо от сърцето му. Ала умът му може би завинаги щеше да си остане сарниански, склонен да търси логика дори там, където тя просто не съществуваше.

В края на краищата, самата същност на любовта бе нелогична.

— Ако се притесняваш, че няма да мога да те издържам, безпокойствата ти са неоснователни — поде Старбък, като предпазливо подбираше думите си.

— Какво искаш да кажеш?

Забелязал смръщеното ѝ лице, той реши, че не това бе причината тя да не приеме предложението му.

— Задължение на мъжа е да осигурява прехраната на семейството. Затова исках да те уверя, че за в бъдеще ще работя в лабораторията заедно с Дилън. Той ми каза, че работата ще ми осигури достатъчно пари, които да ми позволят да издържам съпругата и децата си. Нямам причини да се съмнявам в думите му.

— Деца ли?

Старбък никога не бе предполагал, че е възможно тя да не пожелае да създаде семейство. След мигновен размисъл той реши, че я желае и без деца.

— Съжалявам. Дали не искам твърде много от теб?

— Не — увери го Черити, трогната от искреното съжаление в очите му. — Винаги съм мечтала да създам семейство, Старбък. А идеята да имам деца от теб определено ми харесва. Само че — скръсти ръце — нямам нужда от мъж, за да ме издържа. Напълно съм способна да се грижа за себе си и сама.

— Да, така изглежда...

— И, ако се омъжа за теб, то ще бъде само защото те обичам.

— Разбирам. — Старбък бе обезпокоен, че тя бе казала „АКО се омъжа за теб“, а не „КОГАТО се омъжа за теб“.

— Както и да е — продължи тя, — не бих имала нищо против, ако се согласиш да печеш хляба.

Той хвърли поглед към овъглените остатъци, пръснати по белия сняг. Птиците се възмуцаваха и с очевидно нежелание кълвяха резултатите от двучасовия ѝ труд.

— Мисля — каза той, — че това е най-логичната мисъл, която ти е хрумвала досега.

Черити се засмя. Никога не се бе чувствала по-щастлива. А това бе абсолютно нелогично, тъй като в този момент брат ѝ се носеше из космоса, далеч от галактиката, в която се намираше Земята. Всъщност Дилън наистина бе ексцентричен, но не чак дотам, че да изпробва нещо, в което не беше абсолютно сигурен. Тя реши да приеме на вяра думите на Старбък за безопасността на брат ѝ.

— Хайде да се върнем в къщата. Ще стоплим пица в микровълновата печка. А след вечеря ще имаш на разположение цяла нощ, за да ми изтъкнеш всички причини, поради които би трябвало да се омъжа за теб.

— Звучи твърде привлекателно — согласи се Старбък. Беше крайно нелогично, но, без съмнение — много примамливо.

— Ако мислиш, че е нелогично — усмихна се Черити дяволито, — само почакай, докато те запозная с чудесата на ваната, пълна със сапунена пяна...

В мислите им проблесна еротичен образ. Видът на Черити, покрита само със сапунените мехурчета, накара кръвта на Старбък да закипи във вените му.

— Мисля — каза той, — че можем да пропуснем лицата, за да спестим време за ваната.

Предложението му звучеше разумно. В края на краищата, организацията на времето бе твърде логична наука.

— Страхотна идея! — Усмихна се по-широко. — Кой би предположил, че логиката може да бъде толкова приятна?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.